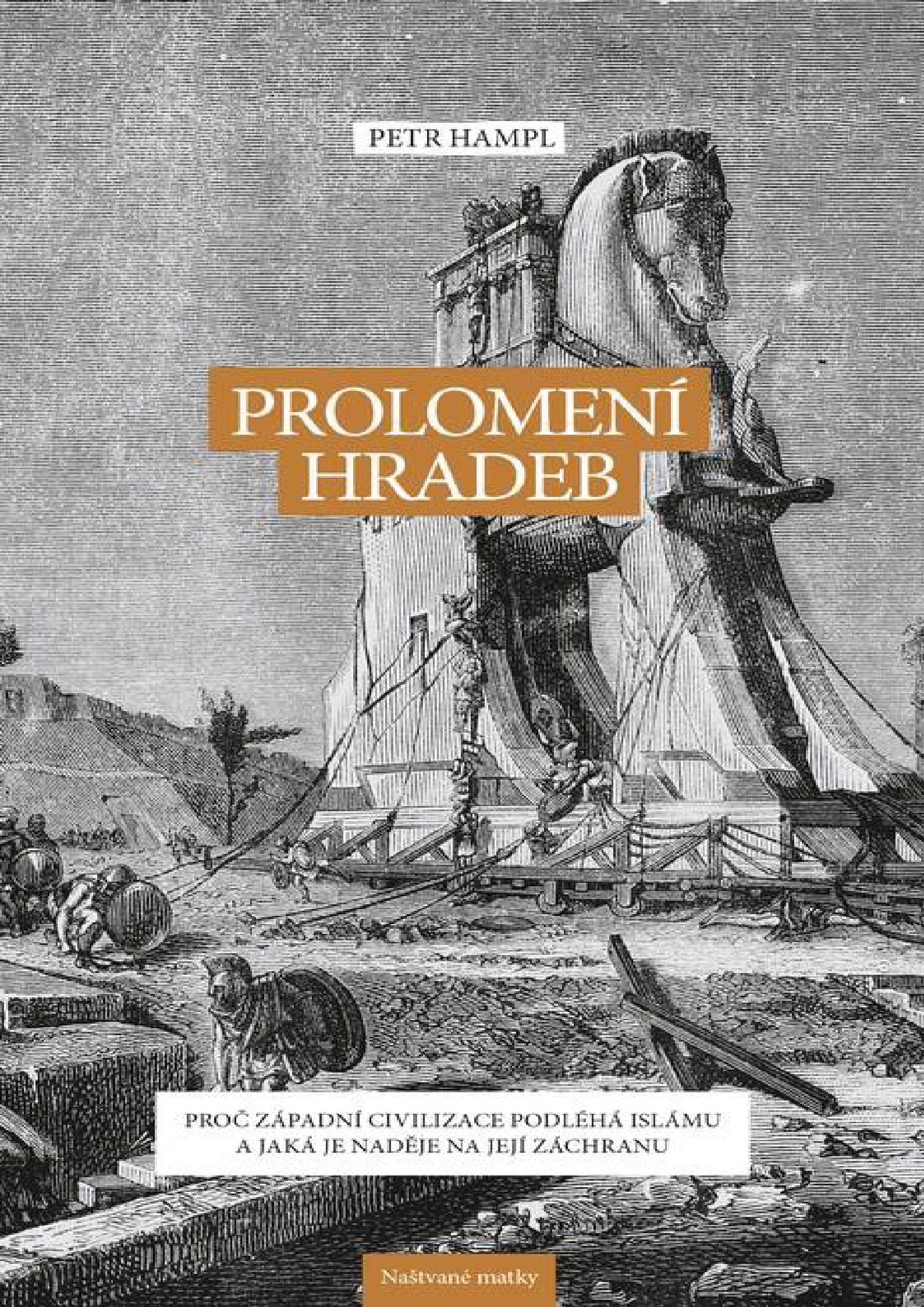

PETR HAMPL

PROLOMENÍ HRADEB

PROČ ZÁPADNÍ CIVILIZACE PODLÉHÁ ISLÁMU
A JAKÁ JE NADĚJE NA JEJÍ ZÁCHRANU

Naštvané matky

Petr Hampl

PROLOMENÍ HRADEB

Naštvané matky z. s. // Olomouc 2018

Edition © Petr Hampl, 2018

Copyright © Naštvané matky z. s., 2018 | Copyright © Petr Hampl, 2018

Preface © Jan Keller, 2018

ISBN 978-80-906573-1-1

*V knize **Prolomení hradeb** odpovídám na otázky typu: Proč se hroutí západní civilizace? Je vítězství islámu neodvratné? Proč v zápasu ideologií zvítězil multikulturní marxismus? Proč mocní lidé realizují své zájmy právě podporou islámské imigrace, i když by mohli téhož dosáhnout jinak? Jak to souvisí s jinými oblastmi života? Existuje něco na způsob spiknutí? Jaké jsou scénáře dalšího vývoje? Co všechno mohou běžní občané udělat, aby se naplnily scénáře méně špatné?*

***Nevyhýbám se** v ní žádné otázce, jakkoliv kontroverzní. **Reaguji** na to, co vrtá hlavou tisícům lidí, se kterými jsem v posledních letech hovořil. **A ukazuji**, že k většině těch problémů existují solidní sociologické analýzy. Nemusíme spoléhat na drby a šeptaná vyprávění o tajných spiknutích. Lidské jednání má jasné sociální a ekonomické příčiny a ty do sebe navzájem zapadají. Proto můžeme od konstatování „příliš snadno se vzdáváme svých tradic,“ přikročit k analýze příčin, proč tak různé skupiny jednají.*

*Pokud máte rádi třeba knihy Benjamína Kurase, **Prolomení hradeb** k nim představuje dobrý doplněk. Zatímco on sarkasticky popisuje fakta, já se snažím ukázat **mechanismy v pozadí**.*

PŘEDMLUVA

JAN KELLER

Klasik francouzské sociologie Émile Durkheim vzbudil ve své době velkou pozornost knihou, ve které analyzoval příčiny sebevražedného chování. Sklony jednotlivců k sebevražednému jednání v ní vysvětloval určitým stavem společnosti, ve které tito lidé žijí.

Francouzský sociolog se před více než sto lety domníval, že z časově omezené perspektivy jednotlivého lidského života je společnost něco jako Bůh. Byla zde před narozením každého z nás, formuje nás k obrazu svému a bude existovat i dlouho poté, co my z tohoto světa odejdeme.

Durkheima by patrně nikdy nenapadlo, že sebevražda není výsadou jednotlivců, kteří se nedokáží vyrovnat s prostředím, v němž žijí. Bylo pro něho nemyslitelné, že sebevraždu by mohla spáchat i samotná společnost. Nedokázal si představit tragédii, kdy lidé, kteří se do určité společnosti narodili a jejichž myšlení i citění bylo touto společností a její kulturou zformováno, se stanou nedobrovolnými svědky a pozorovateli jejího chřadnutí, slábnutí a možná i zániku.

Přesně to však dnes prožíváme na vlastní oči. Stali jsme se svědky pozvolného chátrání společnosti, která dokázala v časech dobrých i zlých z generace na generaci předávat svým členům nashromážděné vědění, kulturní dědictví a spolu s ním také orientační body, díky kterým lidé věděli, kam patří, a které jim dávaly oporu v jejich pouti životem.

Žijeme dnes ve výjimečně kritické době. Autor knihy podává přehled dlouhé řady nepřehlédnutelných příznaků toho, že civilizace, jejímiž dědici jsme se stali a jejíž odkaz bychom měli předat následujícím generacím, vykazuje alarmující úpadek vitality. Nejen v doslovném slova smyslu, jak to vidíme na klesajících křivkách porodnosti. Také ve smyslu

symbolickém – v nápadném poklesu ochoty a odvahy hájit náš civilizační poklad, nenechat si ho uloupit. Petr Hampl zároveň ukazuje, jakými způsoby si sami sobě neobyčejně dovedně zastíráme, co se to vlastně děje. Navíc se snaží vysvětlit, kdo dokáže z postupující agónie společnosti a celého našeho civilizačního okruhu vydatně profitovat a přiživovat se na ní.

Émile Durkheim se domníval, že dobře fungující společnost se vyznačuje přiměřenou mírou integrace a regulace. To prvé – integrace – znamená, že člověk nezůstává tváří v tvář problémům sám, ale je propojen s druhými lidmi, na které se může spolehnout. Regulace znamená, že existují určitá základní pravidla a normy, na jejichž dodržování se lidé shodují. Pocit sounáležitosti a respekt k vlastním pravidlům vytváří pocit „my“ v protikladu k „oni“, tedy k těm, na něž se bezpečně spolehnout nemůžeme a kteří naše normy nevzali za své.

Žijeme v době, kdy integrace společnosti prochází těžkými zkouškami a její regulační mechanismy jsou zpochybněny. Společnost se dezintegruje, její takzvané elity se stále rychleji vzdalují všem ostatním a uzavírají se do světa pro vyvolené. Pravidla a normy umožňující smírné soužití jsou relativizovány, zpochybňovány, pro někoho již neplatí vůbec.

V této situaci jsme ujišťováni, že čas je zralý na příchod neomezeného počtu lidí z jiných civilizačních okruhů a z radikálně odlišných kultur. Budou se prý do naší dezintegrované společnosti hladce integrovat a obohatí nás o normy a pravidla, která jsou naší kultuře cizí.

Součástí sebevraždy, o kterou se pokouší naše civilizace v přímém přenosu, je zvrácený pohled na vztah „my“ a „oni“. Zatímco sebe sami, své vlastní dějiny a svoji vlastní povahu ustavičně podrobujeme sebemrškačské kritice, naopak vše, co vypadá dostatečně cize a jinače, je zcela nekriticky vynášeno a idealizováno.

Žádná známá civilizace se v minulosti takto podivně nechovala. Ty, které zanikly před námi, bývaly podrobeny vnější silou, v nerovném boji podlehly hrubému násilí. My jsme podle všeho první civilizací, které je

sugerováno, že vědomé sebepoškozování, které může snadno skončit sebevraždou, je naší chloubou a nejvyšší hodnotou, na kterou máme být patřičně hrdí.

Petr Hampl ve své knize s tímto názorem polemizuje.

PRVNÍ KAPITOLA

je vlastně takovou předmluvou

Asi víte, kdo je Benjamin Kuras. Úctyhodný pán a český spisovatel, který žije střídavě v Praze a v Londýně, a hodně cestuje i jinde po Evropě. Zná tedy dobře poměry v mnoha zemích. Sloupek, který publikoval v září 2017 v časopisu Reflex, dobře vystihuje naši dobu.

Postprázdninový návrat do reálného světa. Kalifornie nachází o 44 % víc registrovaných voličů, než je celkový počet občanů způsobilých volit. Virginie bourá sochy historických postav podle pravidla „národ zbavíš sebevědomí, když mu vymažeš dějiny“. PayPal vypnul platební účty serverům Jihad Watch, Barenaked Islam a American Freedom Defense Initiative (postižené skupiny nedělají nic horšího, než že mapují džihádistické útoky proti Západu – pozn. PH). Městská správa v Sydney zakázala stavbu synagogy s vysvětlením, že by přitahovala teroristické útoky. Finský profesor politologie označil islamizované Švédsko za větší ohrožení Finska než Rusko. Muslimský starosta anglického města Oldham zahajuje schůze převážně anglické městské rady předáním slova imámovi k modlitbě arabské, následované její verzí anglickou prosící Alláha o vytrpění chybně věřících. National Crime Agency zjistila, že otroctví praktikované v Británii (v nejmenovaných kruzích) dosahuje desetitisíců obětí, některé už dvanáctileté. Barcelonský vrchní rabín vyzývá Židy k emigraci. Facebook za jeden měsíc vymazal 288 000 „nenávislných“ vstupů, ale zapomněl tam instrukce Islámského státu, jak vyrábět výbušniny na zabíjení bezvěrců.

„Můžete se snažit na takové věci nemyslet. Když si dáte pár panáčků, budete schopni klidně spát a po čase si zvyknete. Nebo můžete alkohol nahradit něčím jiným.“

Dánsko přeškoluje své navrátilé teroristy z Islámského státu programem odpouštění, štědrosti a laskavosti, s bezplatným ubytováním a finanční podporou. EU vyhlásila boj ilegální migraci zákazem prodeje nafukovacích člunů do Libye. Eurostat spočítal, že v roce 2015 poprvé v celé EU úmrtnost předešla porodnost a láme si hlavu záhadou, jak to, že celkový počet populace nepoklesl, nýbrž vzrostl. Důstojnost migrantů je důležitější než bezpečnost Evropanů, poučil Evropany papež. Francouzské církve v posledních dvou letech prodaly 40 a demolovaly 27 kostelů a odhadují je na 1000 v příštím desetiletí. Západ akceleruje na Východ. Ne ten náš, postkomunistický. Ten pravý, orientální. Pouštní. Velbloudí.

Alkohol, utěšování nebo krutá pravda?

Tolik Benjamin Kuras. Když narazíte na takový článek, je před vámi několik možností co dělat.

Za první. Můžete doufat, že Benjamin Kuras lže nebo přehání. Jenže když si dáte pár hodin práce, velmi snadno dohledáte, že všechny ty informace jsou pravdivé a přesné.

Za druhé. Můžete se snažit na takové věci nemyslet. Když si dáte pár panáčků, budete schopni klidně spát a po čase si zvyknete. Nebo můžete alkohol nahradit něčím jiným. Mnoha lidem pomáhají tzv. média hlavního proudu, kde vás neustále ujišťují, že pokud někdo bere zprávy o zhroucení civilizace vážně, je extrémista nebo magor. A vy přece nechcete být extrémista ani magor. Podobnou roli hraje fráze: „Ono se odjakživa říká, že jsme v úpadku a že to špatně skončí.“ Nebo si najdete jiné oblbobátko.

Za třetí. Můžete se utěšovat, že pan Kuras ten sloupek napsal v nějakém naprosto výjimečném měsíci a že jindy to tak strašné není. Jenže když projdete necenzurovaná zpravodajství, vidíte, že opak je pravdou.

Benjamin svůj sloupek napsal v nezvykle klidném a pozitivním měsíci, výjimečně bez velkého atentátu. Jindy to je horší.

Může být sociologie přece jen užitečná?

A pak ještě existuje možnost, že si připustíte, že dochází k nějakému obrovskému průšvihů, jaký Evropané nezažili už po generace. Není málo lidí, co si to uvědomují. Těm se bude následující kniha číst lépe. Je totiž určena převážně těm, kdo chtějí nějak zápasit o záchranu svobodného světa. Záchranu před čím, k tomu se podrobněji dostaneme v následujících kapitolách. Pokud ale chceme něco zachraňovat či zlepšovat, musíme poměrně detailně rozumět společenským příčinám a mechanismům, které problémy způsobily. V tom je společnost podobná stroji – když víte, jak funguje, máte vyšší šanci, že váš zásah bude úspěšný. Takhle to formuloval již před nějakými 80 lety rakouský sociolog a ekonom Joseph Schumpeter.

„Obecně platí, že sociologie má mizernou pověst. Málokdo od ní čeká řešení problémů reálného života.“

Následující kniha je tedy popisem některých mechanismů fungování moderní společnosti a zejména příčin jejího současného a nadcházejícího zhroutení. Snad je v dobrém poznamenána tím, že ji napsal sociolog. K tomu by totiž měla sociologie sloužit – pomáhat normálním lidem, aby lépe chápali příčiny svých trablů a mohli snáze dosahovat svých cílů. A bránit je před tím, aby dělali nebo podporovali takové kroky, jejichž nežádoucí důsledky se později obrátí proti nim samotným. Obecně platí, že sociologie má mizernou pověst. Málokdo od ní čeká řešení problémů reálného života. Hlavně proto, že sociologové své znalosti častěji používají k vytvoření uzavřené sekty, jejímž smyslem je vzájemné ujišťování se o převaze nad ostatními lidmi, posilování moci nad nimi a

tahání peněz z jejich kapes. Snad mě od toho aspoň do určité míry chrání, že jsem celý život měl i běžné komerční zaměstnání a v době psaní této knihy jsem pracoval ve výrobním podniku. Když jsem obědval, neseděl jsem vedle ekonoma ani psycholožky, ale vedle skladníka, dělníka či technologa.

Optimismus budeme ještě potřebovat

Svou sociologickou metodu bych nazval „upozorňováním“. Snažím se všimnout si systematicky se vyskytujících vzorů chování a jednání a upozorňovat na ně čtenáře. Čtenář pak může říci něco ve smyslu „to je výborný postřeh“ a začít si všimnout téhož. Nebo může říct „moje zkušenost je jiná“. Má-li mít práce smysl, musí ty první případy výrazně převažovat. Jinak řečeno, pomáhám přerovnat fragmenty zkušeností z každodenního života tak, aby dávaly smysl a aby odkrývaly něco, co by jinak vidět nebylo. Má-li ale mít tato metoda právo na označení za vědeckou, musí splňovat určitá další kritéria. Těm je věnována předposlední kapitola. To znamená, že pokud se nezajímáte o teoretickou vědu, můžete ji s klidem vynechat a o nic nepřijdete. Navzdory takovým ambicím se ale snažím, aby kniha byla dobře čtivá a snad i zábavná – pokud je možné pobavit se vlastním pádem do propasti.

Čtenář si určitě všimne, že chybí poznámkový aparát, tedy takové ty dlouhé pasáže drobným písmem, jaké téměř každý vynechává, ale které vyvolávají dojem solidnosti a učenosti. Najdete je zejména v těch knihách, kde autor v úvodu děkuje těm, kdo mu přidělili stipendium či grant a umožnili mu plně se soustředit na studium a psaní. Jestli o takové příležitosti víte, napište mi.

V druhém vydání bude příslušné poděkování a poznámkový aparát delší než vlastní text. Ve skutečnosti bych mohl z téměř každé věty vést

odkaz na další literaturu. Kniha by ale byla podstatně dražší a já bych ji nemohl psát po večerech vedle běžné práce, nejrůznějších politických aktivit a psaní článků do několika internetových časopisů.

Některé návody začínají blahopřáním. Marketingové oddělení blahopřeje zákazníkovi ke skvělému rozhodnutí koupit ten nebo onen produkt. Já podobným blahopřáním úvodní kapitolu zakončím. Už to, že jste dočetli až sem, je dostatečným dokladem o tom, že patříte k nejpřemýšlivější a nejkultivovanější části populace. Přeji vytrvalost při dalším čtení a hodně optimismu. Budeme ho všichni potřebovat.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. moudří lidé si všímají hromadících se problémů západní civilizace;
2. i když má podobný pocit každá generace, tentokrát se jedná o mnohem vážnější problémy než jindy;
3. chybí nám přesnější porozumění těm problémům, a zejména jejich příčinám. Proto je velmi obtížné je odstranit;
4. cílem této knihy je identifikovat a popsat příčiny počínajícího civilizačního zhroucení.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Benjamina Kurase *Poslední naděje civilizace*.

DRUHÁ KAPITOLA

Hlavně o tom, proč nás náš mozek zrazuje, když ho potřebujeme nejvíc

Jsou nebezpečí, rizika a nepříjemnosti, na které se dokážeme připravit a reagovat. Děje se tak proto, že jsme je zažili už několikrát a víme, co s nimi. Třeba když chceme zaplatit v supermarketu a zjistíme, že na kartě nejsou peníze. Nebo se nám rozbije auto v noci, hustém dešti a na neznámém místě. Nebo zranění při sportu. To jsou věci, se kterými počítáme, a náš mozek je perfektně připraven je řešit.

Pak jsou události, se kterými počítáme méně, protože se nám ještě nestaly. Umíme si je nicméně do značné míry představit, protože se stávají lidem kolem nás nebo aspoň lidem, o kterých čteme v novinách a kteří nám jsou hodně podobní. Proto víme, že se můžeme stát obětí loupežného přepadení, účastníky těžké autonehody nebo může v našem domě vybuchnout plynový kotel. S každou takovou událostí se dá něco dělat a je možné předem podnikat kroky, které riziko zmírní. Náš mozek je ještě pořád dobře použitelný. I když jsme se ještě nestali obětí loupežného přepadení, dokážeme snadno pochopit, že nemáme v noci procházet určitými oblastmi nebo že se máme zamykat.

Když mozek „vygumuje“ nepohodlná fakta

Všimněte si ale, že čím je událost obvyklejší a méně drastická, tím snadněji se nám na ni reaguje. Dokážeme dobře počítat s možností, že nám bude v tramvaji ukradena peněženka a tudíž ji dobře schovat, případně do ní nedávat všechny prostředky. Oproti tomu si vezměte třeba zločin spočívající v tom, že někdo vnikne do našeho bytu, bude nás tam

několik dnů zadržovat a mučit. To už nám připadá na hranici racionality (za chvíli si ukážeme proč) a jen málokdo se na něco takového připravuje. Pokud ano, máme tendenci ho pokládat za podivína.

A pak jsou strašlivé věci, které jsme nezažili my ani naši rodiče, ani nikdo z našich přátel a známých. Přesto jsou nějak přítomny v kolektivní paměti, kam se přenesly přes několik generací. Epidemie, státní bankrot, neúroda a hlad, válka, pronásledování brutální tajnou policií... To jsou rizika, se kterými počítáme mnohem méně, a náš mozek je mnohem méně připraven na ně reagovat, pokud by k nim došlo. Nicméně pořád ještě je lze označit za myslitelné.

„Pokud narazíme na fakta, která by ukazovala k něčemu hodně neobvyklému, náš mozek je prostě vygumuje. Nebudou pro nás existovat.“

U té myslitelnosti se na chvíli zastavme. Náš mozek není nastaven tak, že bychom nezaujatě shromažďovali fakta, pečlivě je vyhodnocovali, a dělali z nich závěry. Člověk není výzkumný ústav. I když by to bylo přesnější, bylo by to příliš těžkopádné. V normálním životě potřebujeme rychle pochopit, o co jde, a rychle reagovat. Proto jsme nastaveni tak, že věci a události „poznáváme“. Víme, jak je zařadit, víme, jak s nimi počítat.

Z hlediska každodenního fungování to je výhodné, ale má to odvrácenou stránku. Pokud narazíme na fakta, která by ukazovala k něčemu hodně neobvyklému, náš mozek je prostě vygumuje. Nebudou pro nás existovat.

Katastrofou straší jen podvodníci. Ale co když k ní opravdu dojde?

To se týká i rizik. Tam, kde jde o něco relativně běžného (třeba riziko, že nám ukradnou peněženku nebo že zůstaneme viset s autem 10 km od

nejbližší obce), rychle se zorientujeme a dokážeme okamžitě reagovat. Vidíme vagón metra plný lidí určitého typu a kontrolujeme, zda je peněženka dobře ukrytá. Slyšíme hrkání v podvozku a pokusíme se odhadnout, zda se stavit v nejbližším servisu nebo dojet domů. Pokud ale narazíme na náznaky toho, že by mohla vypuknout válka a náš region by mohl být okupován nepřátelskou mocí, zpravidla je vytěsníme. Náš mozek takové náznaky vygumuje. Přestanou existovat. Proto se pokaždé v moderních dějinách stalo, že podobné velké katastrofy zastihly lidi naprosto nepřipravené, i když měli předem dostatek informací, aby mohli alespoň odhadnout, o co půjde. Až když podobné situace trvají určitou dobu, vypěstuje si náš mozek správnou reakci na válku nebo okupaci.

Připravovat se na zdánlivě nepravděpodobné situace (i když mnoho faktů ukazuje, že téměř jistě nastanou) je obtížné i proto, že jsme neustále bombardováni tvrzeními o nějakém obrovském nebezpečí, které údajně hrozí. Od globálního oteplování přes nějakou chemickou látku v potravinách až po Vladimira Vladimiroviče Putina. Téměř pokaždé je za tím to, že nějaká parta lidí nám chce něco prodat nebo vytahat peníze ze státní pokladny. Vypěstovali jsme si tedy schopnost podobná strašení ignorovat.

Vy nemáte zkušenost se zánikem civilizace?

Teď si ale představte, že přichází nějaká děsivě katastrofická událost, jaká se nevyskytla už tisíc let. Jaká je šance, že náš mozek zareaguje správně a že podnikneme kroky k jejímu odvrácení? Nebo aspoň, že se připravíme my a naše blízké okolí? Ta šance je velmi nízká, spíš lze očekávat, že mozek veškeré varovné signály vygumuje.

I kdybychom je dostali černé na bílém a v podobě nezpochybnitelných důkazů, nejspíš s námi neotřesou. A teď si ještě k tomu představte, že část populace je cíleně školená a manipulována, aby ignorovala právě toto

riziko. Naděje na správnou reakci je limitně blízká nule.

Přitom to vypadá, že právě na takovou situaci jsme narazili a že se neřítíme k ničemu menšímu, než je zánik západní civilizace. Připadá vám to už po přečtení této věty natolik bláznivé, abyste neměli chuť číst dál? Pak to znamená, že mozek zareagoval, jak se od něj dalo čekat. Pokud nebudete pokračovat ve čtení, bude to pochopitelné a nemůžu se zlobit. Ale pokud převáží zvědavost, pokud neurčitě vnímáte, že se nejspíš opravdu děje něco děsivého nebo jste dokázali zaznamenat, že skutečnosti ještě předloni označované za naprosto nemožné jsou dnes označované za běžné a normální (např. řádění bojovníků Islámského státu v ulicích Paříže a Londýna), pak zkuste pokračovat.

„Skutečnosti ještě předloni označované za naprosto nemožné jsou dnes označované za běžné a vlastně normální. Např. řádění bojovníků Islámského státu v ulicích Paříže a Londýna.“

O zániku civilizace na evropském území se nejčastěji hovoří v souvislosti se zánikem Římské říše. Jenže v pátém století se jen rozpadlo zbytečné byrokratické impérium. Dopad na obyvatele byl nulový, případně pozitivní, profesor Bárta dokonce často připomíná, že italští sedláci vítali „barbary“ jako osvoboditele. Měl jsem na mysli událost spočívající v tom, že dosavadní struktura se rozpadne natolik, že není schopna zajistit základní obranné funkce, následuje příchod jiného etnika s jinou kulturou, muži z původní populace jsou zabiti nebo zotročeni (takže se dál nereprodukuje), pár nejflexibilnějším je umožněno připojit se k dobyvatelům, ze žen jsou další manželky nebo sexuální otrokyně dobyvatelů, zmizí jazyk, zvyky, písmo, kultura... vše je nahrazeno dobyvatelským. Po pár generacích najdou jen zkušené etnologové známky zaniklé civilizace.

Oni si také mysleli, že se jich to nemůže týkat

Evropské dějiny vlastně nic takového nepoznaly. Když přicházeli dobyvatelé, vytvářeli vládnoucí kastu, která byla mnohem méně početná než původní obyvatelstvo. Neměli vyšší porodnost než domácí obyvatelé, takže obě etnika se mísila a přežilo mnoho z podmaněné kultury i podmaněných genů.

Nahrazení původního etnika jiným, jaké proběhlo třeba před několika staletími v severní Americe a jaké dnes probíhá v některých západoevropských zemích, je v této části světa něčím úplně novým.

Pokud bychom tedy chtěli porozumět tomu, co se s námi děje, potřebujeme studovat jiné historické příklady.

- *Zánik vyspělé buddhistické civilizace na území dnešního Afghánistánu*
- *Zánik hinduistické říše na území dnešního Pákistánu*
- *Zánik Byzance za území dnešního Turecka*
- *Vyhlazení Arménů na většině původního arménského území*
- *Zánik vyspělé křesťanské civilizace na území dnešní Sýrie*

Ve všech případech byl predátorem Islám. Ale mohli bychom poukázat na velké indiánské kultury a civilizace na území dnešní Latinské Ameriky, které zlikvidovali Evropané. Zbylo z nich pár pyramid v pralesích a lidové zvyky nejasného původu. A to připomínám (jak ještě ukážeme), že evropská křesťanská civilizace má výjimečnou schopnost integrovat cizí prvky.

Když predátor
potká ještě
horšího predátora

Pokud potlačíme instinkt vygumovat nepohodlná fakta, otevírá se před námi příliš mnoho náznaků, že jsme svědky a aktéry zániku vlastní

civilizace. Náznaků hrozby, že zažijeme konec té civilizace, která se začala formovat před 3 000 lety, kdy se na Peloponésském poloostrově a v Malé Asii začaly usazovat řecké kmeny a kdy jejich mentalita a charakter krajiny zabránily vzniku další centralizované říše (jako třeba Egypt, Asýrie nebo Babylon). Vyrostla tudíž civilizace založená na neustálém soupeření a spolupráci malých celků, s vysokou mírou osobní svobody a obrovskou inovativností.

Civilizace, která tak vznikla, se postupně vyvinula do silné a predátorské podoby. O tom by mohli vyprávět třeba obyvatelé různých indiánských říší, kdyby byli přežili, nebo nejrůznějších afrických a asijských království, která podlehla koloniálním armádám. Narazila ale na ještě horšího predátora. Na začátku 7. století vyrazily z Arábie islámské bojové skupiny a evropské říše se hroutily jedna po druhé. Dnes už ani nevíme, že třeba Sýrie a Egypt tehdy byly součástí evropské civilizace. Od začátku bylo jasné, že muslimové zaberou část území Západu a že postupně vymytí jakékoliv stopy po předislámských dějinách. Hrál se jen o to, zda přežije alespoň část Západu, zda nějaká teritoria uniknou islamizaci. Při prvním dobovatelském pokusu muslimové zabrali Sýrii, Libanon, severní Afriku a další území. Při druhém pokusu Arménii a Řecko (oba státy se dnes rozkládají jen na zlomku původních území).

„Probíhá obrovská propagandistická kampaň s cílem posílit tuto vymazávací schopnost mozku a přesvědčit lidi, že každodenní zabíjení a prosazování islámského práva je vlastně normální.“

Pokaždé se podařilo jejich postup zastavit a částí území osvobodit, nikdy jsme ale nezískali nazpět vše. Třetí pokus probíhá v současnosti a je jen malá naděje, že by jej Západ odrazil. Nejde o chmurnou prognózu do vzdálené budoucnosti, ale o něco, co se naplňuje před našima očima a co bude dovršeno ještě za života většiny z nás.

Pokud nedojde k nějaké naprosto nečekané a dramatické události, která

by otočila dějinný trend, uvidíme ještě my hořící evropská města, zabíjení nevěřících jako součást každodenního života a nastolení chalífátu, případně pád do neustálého a chaotického boje nejrozumnějších islámských skupin.

Pár nepříjemných otázek

Máme dost schopností a prostředků, abychom svobodný svět ubránili. Ale náš mozek není na současnou situaci připraven. Nic podobného jsme nezažili my, naši rodiče, ani naše babičky a prababičky. Mozek většiny z nás je nastaven tak, aby příznaky katastrofy automaticky gumoval. Zvláště, když probíhá obrovská propagandistická kampaň s cílem posílit tuto vymazávací schopnost a přesvědčit lidi, že každodenní zabíjení a prosazování islámského práva je vlastně normální.

Takže ještě jednou. Pokud to někomu připadá příliš bláznivé, nemusí číst dál a může si pustit Českou televizi. Nicméně i jemu radím, aby si položil následující otázky.

- *Ubývá v evropských zemích muslimů nebo jich přibývá?*
- *Existuje nějaká přirozená hranice, kdy jich přibývat přestane? (kupř. dosažení 20 % populace)*
- *Je tomu tak, že s přibývajícím počtem muslimů a růstem komunit ovládajících celé čtvrti stoupá ochota muslimů přizpůsobit se evropskému životnímu stylu a evropským hodnotám? Není to spíše tak, že tato ochota klesá?*
- *Pokud v rámci islámské komunity vznikne radikální a umírněný proud, nechají se radikálové zastrašit od umírněných nebo spíš umírnění od radikálů?*
- *Když uvážíte, že za odpadnutí od islámu je podle prorokových nařízení*

trest smrti a že se kdykoliv může stát, že nějaký horlivý muslim takový trest opravdu vykoná, myslíte, že muslimové budou ochotni islám opouštět?

- *Když uvážíte, že muslimské ženy rodí násobně víc než ženy v běžné evropské populaci, myslíte, že k dosažení početní převahy budou potřebovat staletí? Uvědomujete si, že zdánlivě nevýznamné 10% zastoupení v populaci znamená, že muslimové představují asi čtvrtinu středoškoláků a že už za pár let se bude většina dětí rodit v muslimských rodinách?*

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. lidský mozek zpravidla reaguje velmi efektivně na ta rizika, se kterými máme zkušenost nebo si je dokážeme dobře představit;
2. pokud ale narazíme na něco, k čemu už po staletí nedošlo, má mozek tendenci „vygumovat“ příznaky hrozby;
3. proto se stává, že když lidé narazí na hrozbu strašlivé události, k jaké v dějinách dochází jen zcela výjimečně, jsou naprosto neschopní reagovat;
4. islámská civilizace se už přibližně 1 400 let pokouší zcela zlikvidovat civilizaci Západu. Po celou dobu má jednoznačnou převahu a její vojenské jednotky postupně dobyly podstatnou část původně křesťanských území;
5. v současné době probíhá pokus o islamizaci té části Západu, která ještě zbývá. Naše mozky mají ale tendenci ignorovat příznaky této katastrofy.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Douglase Murrayho *The Strange Death of Europe*.

TŘETÍ KAPITOLA

Hlavně o tom, čím je naše civilizace jedinečná

Stojí za to vůbec se rozčilovat? Není to prostě přirozený jev, se kterým bychom se měli smířit? Možná je to opravdu tak, že křesťanská civilizace je ta nejhorší, nejkrutější a nejimperialističtější, jakou kdy svět poznal, a možná bude dobré, když se jí lidstvo konečně zbaví. Dříve než ta odporná západní civilizace zničí Matku Zemi. A možná bude dobré zároveň také vyhladit bílou rasu, která u kořene toho zla stojí.

„...téměř všechno, co slyšíme o evropském středověku nebo období kolonialismu, bylo dodatečně upraveno v neprospěch Evropanů.“

Takhle nějak vám to dnes řekne podstatná část těch, jimž bylo umožněno, aby za peníze daňových poplatníků vystudovali humanitní disciplíny, v naději, že ponesou pochodeň civilizace, pomohou ji rozvíjet a budou tak užiteční ostatním. Místo toho byli vypěstováni nepřátelé svobodného světa (nebo – jak je nazýval Karl R. Popper – „nepřátelé otevřené společnosti“). Vede to až k takovým paradoxům, že se na slavnostech Univerzity Karlovy nosí historické kostýmy, mluví latinsky a k tomu pronášejí projevy o tom, proč je tato západní civilizace tak špatná. Nevzdělaný člověk by možná řekl, že když je jim evropská civilizace tak protivná, měli by historické kostýmy zahodit, postavit slaměné chýše a bušit do bubnů. Jenže to by bylo fyzicky příliš náročné.

Nemáme důvod se omlouvat za civilizaci

Jedním z aspektů této nenávisti k vlastní civilizaci je systematické falšování dějin. Tak, aby naše vlastní historie vyzněla jako zrůdné období

temnoty, násilí a nenávisti a aby všichni ostatní byli vykresleni růžovými barvami. V českých zemích je v současné době takto „rekonstruováno“ období německé okupace – a druhá světová válka vůbec – s cílem vykreslit Rusy jako velké zločince, Čechy jako menší zločince a Němce jako oběti. Naráží to na pochopitelný odpor. Méně často si však uvědomujeme, že podobnou „rekonstrukcí“ již prošly dějiny předchozích staletí a že téměř všechno, co slyšíme o evropském středověku nebo období kolonialismu, bylo upraveno v neprospěch Evropanů.

K příčinám toho, proč západní křesťanská civilizace vypěstovala vrstvu vzdělanců, kteří využívají všech jejích výhod a přitom jí nenávidí a snaží se jí zničit, k tomu se ještě vrátíme později. V této chvíli se pokusíme o odpověď na námitku v úvodu kapitoly. Má naše civilizace takovou hodnotu, abychom se rozčilovali nad jejím zánikem?

„V křesťanské představě světa mluví Bůh ke každému člověku jednotlivě. Společenská morálka, církevní dogmata a všechno ostatní hrají jen jakousi kontrolní roli.“

Je možné zopakovat tu odpověď, kterou již před staletími formuloval Edmund Burke. Filosofové, kteří připravili Francouzskou revoluci, tehdy vyčítali Angličanům, že jejich život nemá žádné pořádné myšlenkové zakotvení. Že žijí jen svými žaludky, rodinami, řemeslem a obchodem. Burkova odpověď zněla: Jsme s tím takhle spokojeni. Vyhovuje nám to, stejně jako to vyhovovalo našim rodičům. Jsme spokojeni s monarchií a jsme spokojeni se svým náboženstvím.

A jsme s tím spokojeni natolik, že jsme odhodláni se rázně vypořádat s každým, kdo by to chtěl narušovat. To stačí. Vaši filosofii nepotřebujeme.

Různorodost jako civilizační princip

Je to dobrá odpověď. Nicméně pro ty přemýšlivější připojuji i obsírnější

vysvětlení, proč je naše civilizace tím nejlepším, co se kdy v lidských dějinách objevilo.

Když se podíváme do učebnic dějepisu a čteme o různých civilizacích, stále znovu a znovu se opakuje stejný příběh. Objevila se nějaká skupina lidí, ta přišla s novými myšlenkami, organizačním principem, náboženstvím a především technologií. To jí umožnilo ovládnout nejdříve malé území, pak začít dobývat okolní země a nakonec vytvořit říši. Po čase se někde jinde objevila jiná skupina lidí, která se naučila cosi navíc (třeba lépe zpracovávat železo nebo útočit v sevřených sestavách), rozbila stávající říši, dobyla a vybudovala vlastní a udržovala ji... dokud se neobjevil někdo ještě pokročilejší.

Civilizace, kterou budu dále nazývat Západem, se tomuto koloběhu vymkla. A to již od svého začátku, který můžeme situovat do doby před třemi tisíci lety, kdy řecké kmeny začaly osidlovat Malou Asii. Možná to bylo specifickým terénem, který ztěžoval vytvoření centralizované říše, možná specifickými vlastnostmi obyvatel, možná ještě něčím úplně jiným – v každém případě ale vznikl model založený na soupeření a spolupráci menších celků. Model, který generoval neustálé novinky ve všech oblastech života – válečnictví, technologie, politika, filosofie, umění, hospodaření – nikdo si nemohl dovolit zůstat pozadu. Pokud nějaký vynález odmítli v jednom městě, vyzkoušeli ho v sousedním.

Pokud nějakou inovaci nasadili na jednom místě a ukázalo se, že nic dobrého nepřinesla, ostatní se z toho poučili a dali si pozor. Postupně tak vzniklo něco, co do té doby nemělo v dějinách lidstva obdobu. Jak ke svému překvapení zjistili Peršané, když se jako nejsilnější velmoc tehdejší doby pokusili na Řeky zaútočit. Ani Řekové se nakonec nevyhnuli sjednocování. S centralizací přišla stagnace a nakonec se stali kolonií Římské říše. Ale vždy Římany převyšovali vzděláním, kulturou i uměním.

„...obsadit území, totálně zlikvidovat vyspělejší civilizaci, nahradit ji životem detailně řízeným předpisy válečníka z 8. století a změnit lidskou

|povahu...“

Ideálně namíchaná směs

To ale měla být teprve předehra. O přelomu můžeme mluvit ve chvíli, kdy se řecké myšlení smíchalo s orientálními kulty. Tedy přesněji s tím náboženským směrem, který předtím ve svobodné soutěži porazil kulty Ištar, Mitry a dalších – tedy s židovstvím. Podařilo se vzít ty správné prvky z obou kultur, přidat k tomu něco z římského racionálního práva a vytvořit jednotný konzistentní systém. Nebudeme v této chvíli řešit, zda to bylo dáno Božím zásahem, Prozřetelností, shodou náhod nebo něčím úplně jiným. V každém případě vzniklo něco úplně nového, co spojilo prvky, z nichž každý můžeme najít i v některých jiných civilizacích, ale nikde je nenajdeme společně.

Osobní svoboda, individualismus – v křesťanské představě světa mluví Bůh ke každému člověku jednotlivě. Společenská morálka, církevní dogmata a všechno ostatní hrají jen jakousi kontrolní roli, zda to, co se odehrává v nitru člověka, není až příliš ujeté. Rozvoj individuality, osobního svědomí, vlastních názorů atd. jsou tedy pokládány za dobro. Dnes to pokládáme za tak samozřejmé, že nám uniká, že ve většině jiných civilizací (a ve všech kmenových společnostech) je za hlavní dobro pokládáno skupinové myšlení a přijít s vlastní domněnkou je pokládáno za poruchu.

Víra v pokrok – žádná židovská ani křesťanská autorita nikdy netvrdila, že dosáhla plného správného poznání. K tomu se máme dobrat v jakési neurčité budoucnosti. To je motor, který pohání k tomu, aby lidé znovu a znovu zkoumali, znovu a znovu zpochybňovali vše dosavadní.

Racionalita – základní židovsko-křesťanská představa říká, že Bůh je oddělen od světa a ani jej přímo neřídí. Je tedy správné svět pozorovat, formulovat přírodní zákony a vůbec jej podrobovat vědeckému zkoumání.

Není náhodou, že pouze v západním světě vznikla empirická věda.

Soucítí – vědomí toho, že žádná lidská bytost nemá zbytečně trpět, prodchává celou naši civilizaci, všechno naše činění i naše myšlení. S ní souvisí i myšlenka, že těm, kdo jsou na tom hůře než ostatní (nemocní, slabší, hloupější, chudší atd.), se má dostávat zvláštní ochrany a že měřítkem úspěchu jakéhokoliv společenského projektu je dopad na nejnižší vrstvy. I díky tomu je náš život snesitelný. Je možné připomínat, že to bylo realizováno nedokonale, a dosud je. Můžeme připomínat, že i lidem na Západě dlouho trvalo, než došli k tomu, že zbytečnému utrpení nemají být vystavována ani zvířata. Ale už to, že jsme schopni takovou námitku vznést, ukazuje, že se naše civilizace radikálně liší od těch, kde je mučení zajatců pokládáno za chvályhodné nebo kde jsou děti vedeny k tomu, aby se bavily tím, že vypichují oči zvířátkům.

Reprodukční svoboda – tím nemyslím státní financování umělých potratů, ale odkazuji na skutečnost, že západní civilizace patří k těm, kde si ženy vždy vybíraly a muži o ně museli soutěžit. Míra svobodné volby byla v průběhu dějin různá, ale vždy ženám zůstávala možnost říci „ne“ a zvolit nějaké náhradní řešení (byť třeba nepohodlné). To vede k tomu, že se muži snaží být co nejpříjemnější, nejsilnější, nejmužnější, nejochranitelštější, nejzdvořilejší. Ti, kdo v takovém závodě zaostávají, ti se jednoduše nenamnoží, jejich geny i návyky zmizí z populace. Jestliže vývoj západní civilizace i výsledky mezicivilizačních vojenských střetnutí ukazují, že Evropané jsou kreativnější, bojovnější a odvážnější než lidé odjinud (neřešíme, zda se jedná o vliv kulturních vzorců nebo genů), je to i díky této tisícileté tendenci. Rychlý úpadek maskulinity v posledních dvou generacích z toho náskoku ubírá, ale neruší jej.

Vývoj místo boje o přežití

A především je naše civilizace neuvěřitelně dynamická. Stačí se podívat, jak vypadaly evropské společnosti v letech 600, 900, 1100, 1300 a 1500. Jak se během té doby změnilo umění? Jak architektura, oblékání, válečnictví, technologie, věda, filosofie, náboženství, jaký matematický aparát byl k dispozici atd. Za každé dvě století se toho změnilo více, než jaký bývá rozdíl mezi naprosto rozdílnými civilizacemi. Tím rostl i rozdíl mezi Západem a zbytkem světa. Zatímco ještě v 8. a 9. století Evropané jen s velkými potížemi odrazili arabský pokus o dobytí Evropy, kolem roku 1100 už křižáci disponovali drtivou technologickou převahou, která jim umožňovala porážet až stonásobné přesily.

Samozřejmě, nic není dokonalé. Naprostá většina obyvatel Evropy z tohoto vývoje moc neměla. Život zemědělského vesničana se mezi lety 500 a 1500 změnil jen velmi málo. Byl krátký a těžký, plný bolesti, z dnešního pohledu až neuvěřitelně citově plochý (jak také jinak, když samotné přežití vyžadovalo tolik energie) a neustále ohrožovaný hladomorem či epidemiemi. Však taky to podstatné mělo teprve přijít. Reformace, renesance, řada buržoazních revolucí, občanské svobody, nacionalismus a průmyslová revoluce. Poprvé v dějinách vznikly v nějaké části světa takové poměry, které umožnily, aby všichni lidé žili důstojně, celkem svobodně a v relativním dostatku. Zejména došlo k tak pronikavému zlepšení postavení nejchudších vrstev, že to překonalo i neoptimističtější fantazie utopických socialistů.

Proto je pro nás tak těžké přemýšlet o dobách před průmyslovou revolucí. Nedokážeme si vůbec představit, že by lidský život mohl být tak těžký a plný strádání, že by to neumožnilo rozvoj citového života v dnešní podobě. A často si neuvědomujeme, že některé děsivé barbarské praktiky, které dnes vidíme mimo Západ, bývaly běžnou součástí života našich předků. Ono to totiž nejspíš není tak, že my bychom žili normálně a to ostatní by byly poruchy. Normální je spíš krátký, bídný a smutný život, ve kterém se lidé snaží přežít za každou cenu a podle toho se chovají. Západní civilizace představuje výjimku (i když tato výjimka dnes

ovlivňuje celý svět, jak ukážeme v následující kapitole).

Jedovaté otázky pro teoretiky temnoty

Rozšířený výklad podává dějiny tak, že se jednalo o dlouhé období temnoty, ze kterého se z ničeho nic vynořila renesance. Takový výklad je lákavý, protože je velmi jednoduchý a umožní hladké členění do kapitol vhodných pro učebnice základní školy (kapitoly Středověk a Renesance, vztahy mezi nimi netřeba řešit).

Jenže takový zjednodušený výklad nedokáže odpovědět na základní otázky:

Kde se vzala ekonomická úroveň, která to vše umožnila? Proč „temně středověká Evropa“ s mizernými klimatickými podmínkami o tolik převyšovala zbytek světa?

Kde se vzala válečná úroveň, která umožnila to vše ubránit před kýmkoliv zvenčí? Stačí připomenout, že jedním z klíčových bodů evropské renesance je bitva u Lepanta, kde Evropané vyzbrojení moderními kanóny poslali během několika hodin ke dnu tureckou flotilu. Kdyby toho nebyli schopni, místo rozvoje kultury by řešili přežití.

Kde se vzal myšlenkový aparát, na kterém renesance stála? Povrchní odpověď „antika“ neobstojí. Už někdy ve 14. století měli Evropané k dispozici matematické a filosofické práce, které sice z antických klasiků vesměs vycházely, ale byly řádově pokročilejší.

Kde se vzalo měšťanstvo jako sebevědomá společenská vrstva zaměřená na obchod a výrobu a připravená v zásadě převzít moc? Podobnou společenskou vrstvu nevytvořila žádná jiná civilizace než „temně středověká“ Evropa.

A především, kde se vzal onen typ člověka s psychikou toužící po

svobodě, objevování a vynalézání? Onen typ člověka, který stvořil reformaci a renesanci. Onen typ člověka, který se nenechal zastrašit inkvizicí, hrozbou teroru ani čímkoliv jiným. Proč se podobní lidé nikdy neobjevili v jiných civilizacích? Co to vypovídá o kulturních vzorech, způsobu výchovy a celkovém prostředí?

Téměř dokonalý svět...

Povrchní vysvětlení, že to vše se objevilo jaksí samo, neobstojí. To by totiž musely podobné civilizace vznikat i v jiných částech světa, což se zjevně nedělo. Proto můžeme být k evropskému středověku kritičtí, ale nemůžeme zastrít fakt, že na jeho ramenou stojí moderní Evropa. A pokud chce někdo zahodit křesťanské základy, měl by vysvětlit, jak jinak propojí řecké, židovské a římské (a do určité míry i germánské) prvky do směsi se všemi potřebnými vlastnostmi. Ostatně, příklad naší sesterské pravoslavné civilizace ukazuje, že jen velice drobná změna směsi vede k úplně jiným výsledkům. Západ se povedl téměř dokonale.

Tak nebo onak, vznikla jediná civilizace v dějinách lidstva, kde:

- *Lidé nemusejí žít v neustálém strachu.*
- *Je možné všem zaručit rozumnou míru občanských svobod.*
- *Byl vymýcen hladomor a podařilo se zajistit lékařskou péči pro všechny.*
- *Funguje všeobecná solidarita a základní soucit se všemi.*

Jsou systematicky pěstovány věda, umění a náboženství, a to tak, že výsledky jsou dostupné všem nebo téměř všem.

...který plodí totalitní ideologie

A teď reálně hrozí, že to vše zmizí a bude nahrazeno tou nejnehybnější civilizací, jaká se kdy v lidských dějinách objevila. Že svět bude zakonzervován na úrovni 8. století (tedy méně pokročilé než evropský středověk). Tedy na úrovni, kde je normální sekání rukou a nohou, kamenování obětí znásilnění, umění a věda jsou pokládány za hřích a trestány smrtí, neexistuje medicína v našem smyslu slova, pád do otroctví je stejně běžný jako dnes rozvod, lidský život nemá žádnou cenu, soucit neexistuje a zmizí nejen svoboda, ale i myšlenka, že by něco jako svoboda mohlo existovat. Islám už několikrát v dějinách prokázal, že přesně tohle umí naprosto skvěle – obsadit území, totálně zlikvidovat vyspělejší civilizaci, nahradit ji životem detailně řízeným předpisy válečníka z 8. století a změnit lidskou povahu tak, aby lidé nebyli ochotni žít v ničem jiném. Umí si váš mozek takové riziko představit? Nedívím se, že ne. Ale máte nějakou lepší odpověď než *„tohle se nemůže stát, protože to moje hlava nebere“*?

Nicméně neměli bychom zapírat, že i Západ má své stinné stránky. Ve své inovativnosti neustále plodí nejen zlepšení života, ale také škodliviny, které ho dostávají na hranici zničení. Konec konců, i islám je jen odpadovým produktem západní civilizace, přesněji směru zvaného gnóze. Tento filosoficko-náboženský směr má mnoho podob, pro nás je však podstatné, že jeho stoupenci brali nejružnější izolované prvky křesťanství a židovství a slévali z nich neustále nové směsi (originální *„osobní zjevení“* bylo povinným požadavkem), až vznikla kombinace, která ve spojení s mentalitou barbarského válečnického kmene dala základ civilizaci, jejímiž hodnotami je neomezené podřízení se, nehybnost a strach.

Není to jediná podobná porucha, která se v evropských dějinách objevila. Jenže na evropském území byly tyto slepé cesty vystaveny soutěži a tudíž časem vymizely. Na izolovaném Arabském poloostrově

dostal islám takovou sílu, že už nebylo možné jej zastavit. A Západ dále produkoval jedovaté civilizační odpady. Naposledy hegelíánské myšlení, jehož nacistická větev vedla k Osvětimi a jeho marxistická větev k desítkám miliónům umučených ve jménu vědeckého ateismu.

Pokud Západ skutečně padne, neporazil ho primárně islám, ale udusil se vlastními myšlenkovými odpadky.

V této kapitole jsem chtěl vyjádřit, že:

1. západní civilizace je unikátní svou dynamičností a rychlým vývojem ve všech oblastech;
2. je takovou po celé tři tisíce let své existence, včetně těch období, která jsou někdy označovány za temna;
3. Západ je první a zatím jedinou civilizací v dějinách, které se podařilo zajistit všeobecnou svobodu, dostatek a bezpečí, byť nedokonale;
4. produkuje také myšlenkové odpadky a ideologie, kterými ohrožuje sebe i celý svět.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Rodneyho Starka *How The West Won*

ČTVRTÁ KAPITOLA

Hlavně o tom, co by znamenal pád Západu pro zbytek světa

Diskuze o tom, co by znamenal pád Západu pro jeho obyvatele a jejich potomky, by mohla svádět k domněnce, že ostatní by zůstali v zásadě nepostiženi. Že by si zbytek světa žil jako dosud. Nebo dokonce, že by bylo možné se do jiných částí světa přestěhovat, podobně jako se nacističtí zločinci po pádu Německa přesunuli do latinské Ameriky.

V následujících odstavcích se pokusím ukázat, proč je to principiálně nemožné.

Hrozba islámských fundamentalistů s evropskými technologiemi

Část obav se může týkat dalších konkrétních událostí, které by po pádu Západu následovaly. Islámská umma, chalífát či kdokoliv další by Evropu ovládl, by mohl použít veškerá její aktiva k útoku proti dalším částem světa. A nebylo by toho málo – peníze, továrny, vědecké laboratoře, jaderné zbraně, další moderní technologie... a především mozky podrobené populace. Žoldnéře vychované z dětí odebraných Evropanům. Vědce, kteří by novému režimu sloužili výměnou za slib doživotní tolerance jejich dosavadního životního stylu. A mnoho dalšího.

Nebylo by na tom nic neobvyklého. Přesně tak se muslimové zachovali po dobytí Egypta, Persie i Byzance. Turci by se nikdy nedokázali zmocnit balkánských zemí, kdyby za ně nebojovali podrobení křesťané. Jejich piráti by nebyli schopni ovládat středozevní moře, kdyby jim křesťanští otroci nestavěli lodě.

„Pokud muslimové ovládnou Evropu, použijí veškerá její aktiva k útoku proti dalším částem světa. Přesně tak se zachovali po dobytí Egypta, Persie i Byzance.“

Lze si tedy velmi snadno představit, že dějiny 21. století by po pádu Západu zahrnovaly hladké obsazení latinské Ameriky (zakládání velkých islámských kolonií tam už probíhá). Černí Afričané by byli vybiti jako zvířata (nebo by se stali základem pro nově se rozvíjející globální trh s otroky) a následovala by nějaká forma rozhodujícího střetnutí se spojenectvím Ruska, Indie a Číny. Připadá vám to příliš absurdní? Nezapadá to do běžného obrazu světa? Snad máte nějaký silnější protiargument než *„To přece nemůže být pravda!“*?

Svět bez západní techniky a medicíny

Nicméně opusťme spekulace. Nemáme k dispozici žádná fakta, na jejichž základě bychom mohli stavět hypotézy o vývoji po případném pádu Západu a není cílem této knihy rozvíjet neukotvené fantazie.

Lidé Západu vybudovali skvělou civilizaci. Ale nejen to. Ovlivnili celý svět, a ovlivnili jej většinou k lepšímu. Uvědomuji si, že příslušníci vybitých indiánských a jiných kmenů by s tím nesouhlasili, ale těm by ani případný zánik Západu život nevrátil. A co se týče dalšího, stačí připomenout třeba následující.

Byli to misionáři a kolonizátoři, kdo postupně vymýtil otroctví, které bylo ve většině ostatního světa naprosto běžnou institucí. Až Západ ztratí vliv, otroctví se opět stane běžným. Už dnes jsme svědky toho, jak je na islámských územích „osvobozených“ od prozápadních diktátorů obnovováno. A nemám na mysli otroctví jako metaforické označení pro to, že někdo musí pracovat za nedůstojných a neférových podmínek pro korporaci. Dokonce ani jeho soft verzi známou z amerických jižanských

států. Skutečné otroctví v jeho brutální starověké podobě.

Piráství, násilné vpády a odvlékání byly vymýceny až teprve relativně nedávno a bylo to především péčí Evropanů. Po pádu Západu by se svět stal ještě mnohem nebezpečnějším místem než dosud. Miliardy lidí by se staly kořistí. Jestliže dnes existuje na celém světě alespoň ta nejzákladnější péče o uprchlíky a jestliže k vyvražďování celých národů dochází jen zřídka, připomeňme si, že i toho bylo dosaženo úsilím Západu. Nemá smysl dělat si iluze, že by takové věci po pádu Západu přetrvaly. Nebo si snad někdo myslí, že by Čína nebo Saudská Arábie financovaly péči o uprchlíky třeba v subsaharské Africe?

Část toho, s čím přišel Západ v oblasti medicíny a zdravotní péče, je dnes k dispozici všem. Antibiotika, léky proti malárii, péče o novorozence... a mnoho dalšího. Technologie vyvinuté na Západě jsou volně dostupné, často společně s financováním nebo dokonce i personálem. Je možné kritizovat, že západní státy a firmy jsou skoupé v poskytování posledních novinek. Ale pokud Západ padne, vrátí se medicína v mnoha částech světa na úroveň podstatně nižší, než jakou znala středověká Evropa. Stačí, aby skončily dodávky léků a přestali jezdit lékaři a zdravotní sestry.

A nejde jen o medicínu. Existují stovky dalších položek od uzavřených kamen (spotřebují méně dřeva než ohniště) přes spalovací motory až po brýle. Usnadňují život miliardám lidí – vynalezeny na Západě, často i na Západě vyrobeny. Pokud padne Západ, ustane proud vynálezů a případně i výrobků. Dojde k radikálnímu snížení životní úrovně i v těch regionech, které se Západem zdánlivě nemají nic společného.

Zločin vývozu marxismu a demokracie

Někdo namítne, že Západ také otrávil svět neomarxismem, feminismem a ekologickým idiotismem. A je pravda, že zatímco v Africe, která byla

před příchodem Evropanů dějištěm nepřetržitých brutálních vyvražďovacích válek a kde už tudíž nebylo co zhoršit, poté zejména v Asii způsobily totalitní ideologie vyprodukované evropskými levicovými univerzitami smrt desítek milionů lidí. Ostatně ani lékařská pomoc se neukázala jednoznačným dobrem. Evropané ji totiž nepodmínili striktním požadavkem na snížení počtů dětí v rodinách, takže výsledkem byl na některých místech nezvládnutelně rychlý nárůst hustoty obyvatel a s ním i nutnost zahodit dosavadní životní styl. Dnes po něm mnozí teskní a dost možná, že oprávněně.

„Až Západ ztratí vliv, otroctví se opět stane běžným. Už dnes jsme svědky toho, jak je na islámských územích „osvobozených“ od prozápadních diktátorů obnovováno.“

Můžeme spekulovat o tom, zda se to pozitivní z evropské civilizace nepřestěhovalo do jihovýchodní Asie nebo centrální Afriky. Můžeme spekulovat o tom, co vznikne kombinací prvků evropské kultury s jihoasijským smyslem pro kázeň a tamními výkonnějšími mozky. Byl by příští Západ v Koreji? Možná. Dokázali by zkombinovat tamní smysl pro tradici a disciplínu se svobodou a inovativností Západu? Možná. Snadnost, s jakou přijímají křesťanství i kapitalismus, aniž by tím narušili svoje tradiční instituce, cosi napovídá. Můžeme dokonce spekulovat o tom, zda by dokázali přebrat pozitivní stránky Západu, aniž by produkovali myšlenkový odpad, který způsobil zavraždění desítek milionů lidí v marxistických (tudíž západních) režimech třetího světa. Ale byli by Korejci a Číňané schopni civilizaci bránit se stejnou vehemencí, s jakou tak činili po většinu svých dějin Evropané? Ale to bychom se dostávali do oblasti ještě divočejších spekulací.

„...stav, kdy si nikdo na celém světě nemůže být jist, zda nebude příštím terčem humanitárního bombardování, ten není dán silou Západu. Ten je dán jeho postupným rozpadem.“

Ať tak nebo onak, rozhodně platí, že důsledky pádu Západu by pocítil celý svět, že by to byla změna k horšímu a že by to byla změna nevratná. Dnešní stav, kdy si nikdo na celém světě nemůže být jist, zda nebude příštím terčem humanitárního bombardování, ten není dán silou Západu. Ten je dán jeho postupným rozpadem, kdy máme na jedné straně nejvyspělejší bojové technologie a na druhé straně systém kontroly, že nikdo nedokáže určit, kdo vlastně dává rozkazy, co tím sleduje a zcela jistě nikdo nenese odpovědnost.

V této kapitole jsem chtěl vyjádřit, že:

1. zánikem západní civilizace by byl zasažen celý svět;
2. jsou důvody předpokládat, že muslimové by využili evropské zdroje k útoku na další civilizace;
3. jen úsilím Západu bylo vymýceno otroctví, obrovská kojenecká úmrtnost, nejděsivější krutosti, hladomory a další hrozné věci;
4. po pádu Západu by nejspíš došlo k nějaké formě jejich návratu;
5. Západ se ovšem také dopustil vývozu radikálního marxismu, který způsobil smrt desítek milionů lidí a obrovské utrpení stovek milionů;
6. snad existuje naděje, že by některé pozitivní prvky západní kultury převzaly státy jihovýchodní Asie.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Petera L. Bergera *Kapitalistická revoluce*.

PÁTÁ KAPITOLA

Která je hlavně metodickou odbočkou a pojednává o tom, proč myšlenky a ideály nejsou zdaleka tak důležité, jak to vypadá na první pohled

Následující tři kapitoly nepojednávají ani o islámu ani o vývoji západní civilizace. Budou se zabývat tak zdánlivě odtažitou záležitostí, jako jsou pravidla a zásady zkoumání společenských jevů. Vysvětlím v nich, jakým způsobem je dle mého soudu správné postupovat, když chceme pochopit do hloubky nějakou společenskou záležitost. Čtenář má tedy možnost je vynechat a rovnou nalistovat osmou kapitolu. Nicméně upozorňuji, že pokud zvolí tuto zkratku, budou mu některá tvrzení připadat podivná až nesmyslná. Kromě toho pojednáme ve zmíněných třech kapitolách i o některých tématech, která snad nejsou bez zajímavosti sama o sobě, jako např. konspirační teorie nebo vliv ideologií na lidské jednání. Těmi ideologiemi začneme.

Znáte tu o pádu říše Římské?

Často slýcháme různá vyprávění, která lze shrnout přibližně následovně. Nejdříve se objevila nějaká nová myšlenka či myšlenkový směr (zpravidla dílo nějakého osamělého mudrce). Nové myšlenky se zalíbily mnoha lidem a změnily jejich životy i jejich chování. Postupně začala celá společnost vypadat jinak než předtím. Potom přišel nějaký jiný myšlenkový směr, který se ukázal jako silnější než ten předchozí. Lidé přijali ten nový a opět to vedlo k tomu, že začali žít jinak a jinak se k

sobě chovat. V důsledku toho se měnily technologie, životní úroveň, zákony, společenské instituce a všechno ostatní. Zkrátka, dějiny jsou popisovány jako dějiny idejí.

„...i když nějaká ideologie mění charakter života celých národů, většina stoupenců toho o vlastní ideologii moc neví.“

Variantou takového vyprávění je popis toho, že lidé přestali být věrní určité myšlence, tím došlo ke společenskému úpadku, a tudíž to s nimi dopadlo špatně.

Ač to tak na první pohled nemusí působit, problémem takového přístupu je povrchnost. Nepotřebujeme toho příliš zkoumat. Vlastně nepotřebujeme vědět skoro nic o konkrétních lidech, jejich životním stylu a motivaci. Usadíme se v knihovně, přečteme pár starodávných složitých spisů a máme pocit, že víme všechno. Zvláště pokud píše historickou knihu filosof, je to lákavé. Intelektuál se může věnovat tomu, co ho baví. Jenže vznikne popis, který neodpovídá skutečnosti. Proč tomu tak je?

Četli revolucionáři Marxovy spisy?

Za prvé proto, že myšlenky nemají ruce ani nohy. Nemají meče, štíty ani kopí, aby mohly navzájem bojovat. Spory jsou vedeny mezi lidmi. Pokud bychom připustili, že lidé jsou pouhými nositeli myšlenek, vedlo by to k obrazu, jaký známe z některých vědeckofantastických filmů, kdy se marťanský parazit zakousne do vašeho mozku a absolutně vám vnutí svou vůli. Ano, nejspíš jsou opravdu situace, kdy něco takového může nastat. Z počátku evropských dějin máme případ Svatého Pavla (tehdy se ještě jmenoval jinak), který nenáviděl křesťany, pak se mu zjevil Ježíš Kristus a během několika minut z něj udělal svého sluhu a nejoddanějšího šířitele křesťanství. Aspoň sám Pavel to takto popisuje. Aniž bychom jeho popis zpochybňovali, můžeme konstatovat, že podobné případy nejsou

příliš časté. A narážíme i na další „jenže“.

Obvykle je tomu totiž tak, že i když nějaká ideologie mění charakter života celých národů, většina stoupenců svou vlastní ideologii vůbec nezná. Ano, marxismus rozhýbal masy, ale kolik lidí přečetlo celý Marxův Kapitál? Když se o to pokusíte, zjistíte, že to vyžaduje nadlidské úsilí. Dokonce i Marxův nejsnadnější spis – Manifest komunistické strany – je poměrně obtížný ke studiu. Tohle že četly masy? Rozuměly masy tomu, co je nadhodnota? Absurdní.

Pak zase slyšíme, že marxistické režimy byly poraženy myšlenkami svobody. Třeba myšlenkami F. A. Hayeka. A narážíme na stejný problém. Kolik „revolucionářů“ z listopadu 89 vůbec znalo Hayekovo jméno? Kolik lidí je zná dnes? Možná, že někdo ze čtenářů si vzpomene. Možná se dokonce najde někdo, kdo přelouskal jeho nejkratší spisek Cesta k nevolnictví. Ale to je všechno. Jak mohly Hayekovy myšlenky hýbat dějinami, když je skoro nikdo neznal?

Žádné ideály, Jen ospravedlnění mocenských záměrů

Za druhé, když půjdeme hlouběji do dějin, narazíme na buržoazní revoluce a myšlenku občanských svobod. V učebnicích najdeme věty o tom, že to vše způsobily myšlenky Lockeho a Hobbese (z jedné strany) a francouzských osvícenských filosofů (z druhé strany). Ale opět narážíme na stejný problém. Dnes už s vysokou jistotou víme, že tyto myšlenky nikdy nepřekročily intelektuální kruhy a že obyčejní občané tyto složité knihy nikdy neotevřeli. Vládci a vojáci si z nich zase brali jen to, co potřebovali k ospravedlnění svých mocenských záměrů. Nic méně, nic více. Ostatně, kolik Čechů 14. století rozumělo Husově teologii?

└ „Kdo z nás se v reálném životě setkává s nějakým faktem, který mu

umožní posoudit třeba platnost agregátní poptávkové křivky pro národní ekonomiku?“

Douglas Murray se v již zmíněné knize *Podivná smrt Evropy* pokouší zachránit roli velkých myšlenek pomocí jakéhosi „probublávání“. To by mělo spočívat v tom, že spis velkého filosofa si přečtou velmi vzdělaní lidé, od nich se jakési shrnutí základních myšlenek dostane o úroveň níže, a to se několikrát opakuje, až k obecnému lidu probublá jen nějaký v podstatě neurčitý pocit. Třeba z celého Marxe se takto rozšířil pocit naštvanosti na bohaté podnikatele. Nebo ze současných multikulturních intelektuálů se rozšířily jen rezignace a pocit prázdnoty. Jenže byli by propouštění dělníci méně naštvaní, kdyby žádný Marx neexistoval? A byli by současní Evropané méně skleslí, nebýt multikulturních intelektuálů? Navíc, pokud by byla Murrayho teze správná, měli bychom být schopní identifikovat ve velkých ideologiích jakési jednoduché „jádro“ formující dějiny. A to nikoliv zpětně, nýbrž předem. Toho zatím není schopen nikdo.

Po ideologiích saháme, když je potřebujeme

Nicméně i kdybychom ponechali stranou „drobnost“, že myšlenky měnící život národů zpravidla téměř nikdo neznal, chybí nám odpověď na otázku, proč se některé myšlenkové směry ukázaly jako vítězné a jiné byly poraženy. Jsou ty vítězné logicky ucelenější? Obsahují nějaký brilantní postřeh, který neobsahovaly ty předchozí? A že jsou v lepší shodě s fakty? Ruku na srdce, kdo z nás se v reálném životě setkává s nějakým faktem, který mu umožní posoudit třeba platnost agregátní poptávkové křivky pro národní ekonomiku? Dokonce i něco tak samozřejmého, jako otáčení Země kolem Slunce (nebo naopak) nedokážeme srovnat s fakty. Byli jsme vychováni tak, abychom tomu věřili. To je celé.

„Ideologie lidi „zamyká“ v určitém jednání, protože všechny jiné možnosti popisuje jako méně morální.“

Za třetí. Jsou tu práce historiků a sociologů, kteří vyprávění o myšlenkách měnících lidské životy zpochybňují. Vezměme třeba náboženství. Obvyklý povrchní výklad říká, že křesťanství přineslo nové myšlenky a novou morálku, lidé se tím nechali strhnout a došlo tak ke změně společnosti. Jenže detailní pohled pod povrch ukazuje poněkud jiný obraz. Třeba výklad sociologa náboženství Maxe Webera: Římská ekonomika byla plně závislá na práci otroků a Římané striktně bránili kontaktům otroků a otrokyň. Potřebovali tedy neustále nové válečné zajatce. Ve chvíli, kdy válečné výboje nebyly schopné dodávat dostatek pracovní síly (zbývala už jen území osídlená houževnatými barbary), museli provést zásadní ekonomické změny. To si vyžádalo změny politické a také jiný typ rodinného života. Měli tedy jakousi představu, co chtějí, a potřebovali pohled na svět, který by nové uspořádání ospravedlnil. Z toho, co bylo po ruce, se tím nejvhodnějším ukázalo tehdy nově vzniklé křesťanství. Marně se císařové vztekali a marně se pokoušeli utopit změny v krvi. Kult Jupitera patřil k fakticky již zaniklému světu.

Historička Mary Eberstadt zase otáčí hlavou dolů tradovaný výklad evropských změn posledních staletí. Mechanický výklad říká, že lidé přestali být ovlivňováni křesťanstvím a proto pro ně přestal být důležitý rodinný život, začalo docházet k rozpadu rodiny a rodí se méně a méně dětí. Jenže Mary Eberstadt při podrobném pohledu zjišťuje, že rozpad rodiny a pokles porodnosti probíhaly v mnoha případech DŘÍVE než sekularizace. A naopak – když se američtí vojáci vrátili z druhé světové války, oženili se a chtěli děti, jedním z výsledků byla rekordní návštěvnost kostelů. Kdyby paní Eberstadtová znala české reálie, mohla by doplnit příklad 70. a 80. let, kdy po prudkém zvýšení porodnosti a renesanci rodinného života následovalo oživení zájmu o církev. Zkrátka, vypadá to spíš tak, že lidé se rozhodli ženit, vdávat a mít děti. Zájem o

křesťanství začali mít, protože dává rodinnému životu ospravedlnění a usnadňuje je. Když nastoupila generace, která se ženit a vdávat nechtěla, zájem o křesťanství rychle poklesl.

Jednáme racionálněji, než si připouštíme

Podobně bychom mohli připomenout studentské revoluce v USA a západní Evropě 60. let. Nejprve fakulty vypěstovaly tisíce humanitních intelektuálů, pro které nebyla práce a potřebovali ospravedlnění pro revoluci proti zaběhnutým pořádkům, potom se objevilo nadšení pro neomarxismus. Nikoliv naopak.

Lidé jsou poměrně racionální bytosti, i když si to často sami nepřipouštějí. Mají tendenci zastávat ty myšlenky, které jsou pro ně výhodné. Pokud ne přímo pro ně, tak pro jejich přátele a příbuzné, zkrátka pro tu sociální vrstvu, ve které se pohybují.

Když už mají nějaké životní záměry a nějaké ekonomické a mocenské zájmy, sáhnou do krabice s myšlenkovými směry a vyberou si nějaký vhodný. Od té chvíle zpravidla funguje oboustranný vztah. Myšlenkový směr lidem pomáhá, aby mohli dosáhnout svých záměrů, a ospravedlňuje jejich chování. Zároveň je v těchto záměrech a chování „zamyká“, protože všechny jiné možnosti popisuje jako méně morální. Upevňuje tedy určitý životní styl a usnadňuje jeho přenesení na další generaci.

Proč si ta která skupina vybere ten který myšlenkový směr? Možná je v tom náhoda. Možná je rozdíl v tom, jak je pro ni srozumitelný a jak přesně odpovídá jejím záměrům a jejímu mentálnímu nastavení („řídá přesně to, co jsme cítili“). Možná je za tím práce propagátorů toho kterého směru. A možná i Boží zásah nebo zásah Prozřetelnosti. Kdo ví.

Vražedné ideologie? Ne, vražedné struktury

Následující kapitoly proto budou především o lidech, jejich vztazích, záměrech a možnostech. O myšlenkách budou jen okrajově. Bude jimi procházet přesvědčení, že pokud chcete nějakou myšlenku zničit, je zbytečné ztrácet čas vysvětlováním nebo vyvracením. Lepší je zjistit, která skupina tu myšlenku prosazuje a co ji k tomu vede. Potom můžeme usilovat o narušení mocenské základny té které skupiny nebo jim nabídnout jinou ideologii, která bude jejich zájmy chránit stejně dobře.

Vzdělanějším čtenářům to možná připomíná Marxovu tezi, že bytí předchází vědomí. Ano, je to tak. Analýza Karla Marxe byla v tomto bodě správná.

Musíme tedy poopravit závěr druhé kapitoly. Nejde jen o to, že Západ má již několik století tendenci plodit vražedné a sebevražedné ideologie, ale že má také tendenci vytvářet takové společenské struktury, kdy různé sociální skupiny – v logické snaze prosadit své ekonomické a mocenské zájmy – horlivě pracují na jejich prosazení.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. nevítězí ty myšlenky, které jsou logicky správnější nebo elegantněji formulované;
2. myslitelé se neustále pokoušejí vytvářet další ideologie, ale většina z nich zůstane bezvýznamnými;
3. až teprve když si některá významná skupina či společenská vrstva zvolí určitý myšlenkový směr za nástroj prosazení svých zájmů, mohou tyto myšlenky převládnout;
4. myšlenka, ideologie či náboženství pak pomáhá, ospravedlňuje jednání a poskytuje stabilitu;
5. pro pochopení vývoje není tak důležité studium filosofii, ale zájmů lidí, kteří je prosazují;
6. samotné vyvracení myšlenek je ztráta času, je zapotřebí narušit mocenské postavení těch, kdo je prosazují.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Karla
Mannheima *Ideologie a utopie*.

ŠESTÁ KAPITOLA

Je rovněž metodickou odbočkou a pojednává především o konspiračních teoriích

Konspirační teorie nemají dobrou pověst. Když o někom řeknete, že věří konspiračním teoriím, většinou tím naznačujete, že je přihlouplý, jednoduchý, není schopen pochopit skutečnost a uchyluje se k pohádkám. A historicky tomu skutečně bylo tak, že „*konspirační teoretici*“ nedokázali akceptovat složité jevy s mnoha aktéry, kde převažovaly nezamýšlené důsledky, a nahrazovali je jednoduchým příběhem o spiknutí.

Složitá skutečnost, jednoduchá vysvětlení

Konspirační teorie může vypadat třeba následovně. Začne se šířit mor, což je dáno otevřeností země, mizernou hygienou, špatnou výživou a nezdravými zvyky. Není možné najít jediný faktor, kterým bychom mohli šíření moru objasnit, jde o složitou kombinaci jevů, které se navzájem ovlivňují. V takové situaci se nabízí jednoduché vysvětlení – jde o spiknutí čarodějnic nebo spiknutí Židů, kteří prý házejí jed do studní. Nemusíme už zkoumat, nemusíme hledat komplikovaná objasnění, máme viníka.

Nebo se může stát, že dojde ke změně poměrů na trhu, struktura průmyslu je nevhodná, lidé ztrácejí práci, ceny rostou a všem se žije špatně. Nikdo pořádně nerozumí, proč se tak děje. Vždyť všichni poctivě pracují. A přímo se nabízí historika o spiknutí několika centrálních bankéřů, kteří se rozhodli, že zničí hospodářství toho kterého národa.

„Tvrdíte, že vláda je zkorumpovaná? Pak jste konspirační teoretik.“

„Tvrdíte, že je neschopná? Běžte někam se svou konspirační teorií.“

Jenže pozor. To, že nějaké vysvětlení působí primitivně, to ještě neznamená, že je nepravdivé. K otravám studní občas dochází a může se stát, že pár spekulantů uměle vyvolá krizi. Třeba proto, aby mohli skoupit pozemky za zlomek skutečné hodnoty (nebo aby George Soros mohl koupit energetické sítě za symbolickou cenu). A někdy nejsme schopni rozpoznat, jestli šlo o konspiraci nebo nikoliv. Bylo zničení Řecka, které proběhlo téměř před našima očima, důsledkem neschopnosti evropské byrokracie nebo tam byl od začátku zlý úmysl? To se nejspíš nedozvíme nikdy.

Kritizujete vládu? Jste konspirační teoretik!

Celé toto téma bychom mohli vynechat. Jenže v poslední době se z konspiračních teorií stává zbraň vládní propagandy. Tvrdíte, že vláda je zkorumpovaná? Pak jste konspirační teoretik. Tvrdíte, že je neschopná? Běžte někam se svou konspirační teorií! Objevil se dokonce pojem „konspirační weby“. Jedná se o internetové stránky, z nichž většina o žádných konspiracích nepojednává, ale ukazují, že vládní politika má katastrofální dopady na obyvatele.

Pokusíme se tedy udělat jasněji a odlišit tři typy výkladů

Úroveň jedna. Ta vychází z konstatování, že lidé věří spíše tomu, co je v souladu s jejich zájmy, než naopak. Lidé, jejichž kariéra je závislá na chemické výrobě, budou mít tendenci tvrdit, že dopady na životní

prostředí se posuzují přehnaně a že by předpisy měly být zmírněny. Ne všichni, ale s uvedeným názorem se setkáte častěji než mezi běžnou populací. Lidé pracující ve farmaceutickém průmyslu zase budou statisticky častěji věřit povinnému očkování. A absolventi oboru multikulturní studia zase bude provázet víra, že je morálně správné přesunout k nám lidi z jiné kultury a utrácet státní peníze za jejich integraci.

Člověk není izolovaná bytost. Nezáleží tedy jenom na vašich osobních zájmech, ale také na vašem okolí. Je tedy dost pravděpodobné, že i technik – pokud má většinu přátel mezi humanitními intelektuály – bude sdílet jejich nadšení pro multikulturalismus.

Úroveň dvě. Lidé s určitým názorem se v něm navzájem systematicky utvrzují. Existují časopisy, televizní stanice a facebookové skupiny, které jsou právě k tomu určeny. Lidé se scházejí v kavárnách, hospodách, na konferencích nebo třeba v diskuzním klubu v hotelu Bildenberg, aby si navzájem říkali to, co chtějí slyšet. V rámci takových poměrně uzavřených společností vyvíjejí nátlak na ty, kdo by snad chtěli společné myšlenky zpochybňovat. Radikalizují se. Z jednoduchých myšlenek společně vytvářejí celé ideologie a celé obrazy světa. Studenti humanitních oborů společně dosáhnou přesvědčení o tom, že lidským právem každého člověka na světě je přestěhovat se do zemí Evropské unie. Korporátní manažeři zase dojdou společně k tomu, že místní firmy a místní nacionalismy jsou škodlivé a nebezpečné. Lidé z farmacie si společně osvojí obraz světa, podle něhož je vláda odpovědná za zdraví všech občanů a musí to pro ni být rozpočtovou prioritou. A lidé z chemického průmyslu zase vyjdou z podobných setkání pevně přesvědčení, že ekologové jsou teroristé.

„Je pravděpodobné, že i technik – pokud má většinu přátel mezi humanitními intelektuály – bude sdílet jejich nadšení pro multikulturalismus.“

Taková sjednocení pohledů na svět probíhají od nepaměti, vždy a všude. Není třeba se tomu divit. Pokud dnes mezi levicovými intelektuály převažuje přesvědčení, že nic takového neexistuje a že se jedná pouze o „konspirační teorie“, je to pouze svědectví o děsivé úrovni fakult. Slavná Mannheimova práce *Ideologie a utopie*, která se zabývá právě tím, vyšla již v roce 1929.

Každé spiknutí je nakonec odhaleno

Úroveň tři. Tady už jde o domnělé nebo skutečné aktivity docela konkrétní skupiny s definovanými členy. Konspirace by pak mohla probíhat tak, že poměrně malá uzavřená skupina lidí tajně připraví plán na zničení světa, likvidaci bílé rasy, zotročení černochoů nebo prosazení jiného zločinného záměru. Kéž by byl svět tak jednoduchý! Stačila by jedna bomba na setkání v Bildenbergu (nebo na nějakém tajném židozедnářském setkání) a svět by byl zachráněn. Jenže ve skutečnosti by účastníky zednářského setkání velmi rychle nahradili jim podobní. Pánové Zuckerberg, Soros a Rotschild se nemusejí domlouvat. Stačí, že mají stejné zájmy a stejný pohled na svět. Jednali by ve shodě, i kdyby se vůbec neznali, ani kdyby mezi nimi nebyly žádné kontakty.

Navíc je téměř jisté, že spiknutí by bylo dříve či později odhaleno. Možná po desítkách let, možná na WikiLeaks, možná jinde. Jenže ani k tomu nedochází. Bylo odhaleno, že americký prezident Barack Obama konzultoval složení své vlády se zástupci Saudské Arábie. Bylo odhaleno, že George Soros stanovil cíl udržet otevřené hranice Evropy pro neomezený počet islámských kolonistů. Bylo odhaleno, že americká vláda v tichosti podporuje vojenské operace Al-Káidy. Bylo odhaleno, že Saudská Arábie vynaložila miliardy dolarů na ovlivňování západních

politiků a intelektuálů. V době, kdy už jsem psal tuto knihu, vyšla v americkém odborném časopise *Proceeding of National Academy of Sciences of the United States of America* studie expertů placených německou vládou, v níž tito lékaři shrnovali výsledky pokusů jak měnit politické názory obyvatel pomocí podávání chemikálií. Nedošli k ničemu převratnému, ale už sám o sobě fakt, že německá vláda takový výzkum financuje, je dostatečně děsivý. Tak děsivý, že ho mnozí budou označovat za konspirační teorii. A vyplavala spousta dalších špinavostí. Ale nic, co by se dalo nazvat celkovým spiknutím.

Tím netvrdím, že velké konspirace neprobíhají. Je velmi těžké prokázat, že něco neexistuje. Civilizační vývoj nicméně dokážeme pochopit výhradně na základě faktů, které jsou jasné a prokázané.

Proto nepřijímám ani konspirační teorii o zlém Putinovi, který způsobil, že lidé na Západě přestali důvěřovat zkorumpovaným vládám.

V této kapitole jsem se snažil vyjádřit, že:

1. označení „konspirační teorie“ ve skutečnosti pokrývá velmi rozdílné přístupy;
2. existuje tendence označovat upozorňování na nepohodlné skutečnosti za „šíření konspiračních teorií“;
3. je přirozené, že lidé patřící ke stejné společenské vrstvě zaujímají také stejné politické postoje;
4. je také přirozené, že se v těchto postojích navzájem utvrzují a že za tím účelem vytvářejí skupiny a organizace.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Jana Kellera *Tři sociální světy*.

SEDMÁ MINIKAPITOLA

Je poslední metodickou odbočkou a vysvětluje životní postoj, kterému předběžně říkáme „alt-right“

Jedna ze zavedených metod měření postoje k jiným rasám spočívá v tom, že člověk dostává sérii otázek od „*Snesl byste, aby Mongolové žili ve vaší zemi?*“ přes „*Nevadilo by vám pracovat s Mongolem na stejném pracovišti?*“ až po „*Nevadilo by vám mít Mongola ve své úzké rodině?*“.

Opakovaně jsem vyjádřil přesvědčení, že bych neměl nejmenší problém, kdyby se moje dcera vdala za černochoha či Japonce nebo kdyby si můj syn namluvil třeba Indiánku. Žiju ve spokojeném manželství s bílou ženou, ale klidně se mohlo stát, že by se můj životní příběh vyvíjel jinak a já mohl mít doma třeba Kubánku nebo Korejku (tedy samozřejmě za předpokladu, že by měla plně osvojenou naši kulturu). Natož v kamarádství nebo v zaměstnání. Nedokážu si prostě pomoci, neumím lidi posuzovat podle barvy pleti. Což nepokládám za zásluhu ani vinu, jednoduše to tak je.

Uvádím to proto, že v poslední době i v České republice vyrůstá skupina profesionálních intelektuálů, kteří nejsou schopni složitější debaty a místo toho neustále pokřikují „*rasisto!*“, „*fašisto!*“ atd. I mně se dostávalo tohoto druhu pozornosti, nějakou dobu jsem se bránil, ale pak mě to přestalo bavit. „Tvrdíš, že jsem rasista? No tak jsem! Další argumenty nemáš?“.

„...i v České republice vyrůstá skupina profesionálních intelektuálů, kteří nejsou schopni složitější debaty a místo toho neustále pokřikují „*rasisto!*“, „*fašisto!*“ atd.“

Právě tenhle postoj, ke kterému postupně dospívali mnozí svobodně smýšlející lidé na celém světě, byl nakonec oprášen americkým politickým hnutím alt-right. Máme už po krk toho nechat se kádrovat od pubertáků z levicových fakult. Klidně si na nás pokřikujte, že jsme extrémisté. Nám je to jedno. Najednou se cítíte svobodně, přestáváte si hlídat každé slovíčko, nemáte problém zavtipkovat o čemkoliv.

Vřele doporučuji každému.

Černoši mi tedy vůbec nevadí, s nadšením sleduji filmy se Samuelem L. Jacksonem a mezi mé politické hrdiny patří černý konzervativce Herman Cain. Ale nemám problém nasdílet obrázek, kde je Barack Obama označen za opičáka nebo diskutovat Herrnsteinovy teze o intelektuálních rozdílech mezi rasami.

Proto budou v následujících kapitolách uvažovány jen tři typy tvrzení.

- *Tvrzení, která jsou doložena fakty.*
- *Tvrzení, která jsou v rozporu s fakty.*
- *Tvrzení, o jejichž pravdivosti nejsme schopni rozhodnout.*

Naproti tomu nebudeme tvrzení dělit na pokroková a zpátečnická ani na vlastenecká a kolaborantská. Naším cílem je pochopit složité jevy, nikoliv prosadit nějakou ideologii. K tomu druhému jsou jiné platformy.

V této kapitole jsem chtěl vyjádřit:

1. že je zcela lhostejné, jestli vám nějaký fanatik politické korektnosti bude nadávat do rasistů a xenofobů;
2. buď máte silné argumenty nebo je nemáte. To je celé.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji jakýkoliv článek nebo video z amerického serveru Infowars.

OSMÁ KAPITOLA

O tom, jak se vyznat v problému, který je nekonečně složitý

V tom, že Evropa, potažmo celá západní civilizace, je na tom nějak špatně, nejspíš vládne všeobecná shoda. Nebo aspoň téměř všeobecná. Dokonce, i když zohledníme přirozenou tendenci každé generace vidět tu další jako úpadkovou, zůstává obraz chmurným, mimo jiné proto, že řada měřitelných ukazatelů svědčí o zhoršení poměrů.

Mnohem méně shody je v tom, co je vlastně příčinou těchto změn. Konec konců, spory je možné vést i o to, které ze změn skutečně znamenají úpadek a které jsou naopak krokem k lepšímu. Nicméně obě strany se snad shodnou v tom, že v jejich důsledku jsou společnosti méně stabilní a civilizace jako celek je méně odolná.

Většina západních států ztratila odhodlání a nejspíš i schopnost chránit hranice před nepovoleným vstupem lidí, kteří nejsou občany toho kterého státu. Mizí dokonce i schopnost zabránit ve vstupu těm lidem, kteří představují bezpečnostní riziko nebo je velmi nejasné, zda budou ochotni respektovat místní zákony. A nejen to, mizí dokonce i schopnost zjišťovat, kdo hranice reálně přechází. Přitom právě možnost kontrolovat vlastní hranice je jedním ze základních atributů státu.

Přestaly fungovat hlavní právně-politické mechanismy, prostřednictvím kterých „lid“ prosazoval svoji vůli. Když si lidé vybojovali vznik demokratických systémů, bylo to k tomu, aby rozhodující bylo, na čem se shodnou běžní občané, nikoliv vůle vlády. Ústavy jsou vlastně jen k tomu, aby se tato vůle lidu uplatňovala neunáhleně, rozumně a bez zbytečného násilí. Takové pojistky jsou důležité.

Jenže v naprosté většině západních států se situace změnila tak, že lidé dnes nemohou ovlivnit žádné důležité rozhodnutí přijímané vládami. Z demokracie se stal prázdný slogan. Nevěří mu obyvatelé, poslanci, ministři, intelektuálové... Ani existence pravidelných voleb, psaných ústav, ústavních soudů apod. na tom nic nemění.

Korporace, což jsou zvláštní útvary, v mnohém blízké soukromým podnikům, získaly větší moc než vlády malých států. Získaly tak možnost vnucovat svou vůli bez ohledu na zákony a na úkor místních podniků a především na úkor obyvatel.

I když formálně pokračuje ekonomický růst, životní úroveň většiny obyvatel v západních zemích má tendenci spíše klesat. Ekonomové se shodují, že trend růstu blahobytu, který trval více než 200 let, se zastavil a že dnešní padesátníci budou první generací, která se bude mít hůře než jejich rodiče. Jejich děti se budou mít ještě hůře. České země najely na stejný trend až na začátku 21. století, nicméně od té doby je průběh stejný – klesající životní úroveň většiny obyvatel a velmi rychlé bohatnutí úzké vrstvy těch nahoře.

„Trend růstu blahobytu, který trval více než 200 let, se zastavil a současná generace bude první, která se bude mít hůře než jejich rodiče.“

Zvyšují se rozdíly v příjmech mezi sociálními vrstvami, zvyšuje se i tempo zvyšování rozdílů a rozdíly v příjmech jsou stále více chápány jako neúnosné a nespravedlivé.

Společnost se rozděluje do dvou oddělených sociálních tříd, které už nesdílí životní styl, hodnoty, pohled na svět, základní představu o tom, co je dobré a špatné atd. Mizí kontakty mezi těmito vrstvami, bariéry mezi nimi jsou stále neprostupnější, a co hůře, mizí sympatie a solidarita, která by fungovala napříč třídním systémem.

Toto rozdělení, které je v českých poměrech někdy popisováno jako konflikt mezi kavárnou a hospodou a které je naivně připisováno Miloši

Zemanovi, se ve skutečnosti projevuje ve všech zemích Západu.

Média získávají obrovskou moc nad myšlením jedinců, politikou, zákonodárstvím a všemi dalšími oblastmi života. S touto mocí není spojena žádná odpovědnost a není vlastně ani jasné, čím zájmy média prosazují, kdo je řídí a kdo by měl mít zmíněnou odpovědnost.

Klesá úroveň vzdělání. U nás v českém prostředí je to zvláště markantní, ale všude na světě platí, že toho žáci umějí méně, než uměli před generací. To se pochopitelně přenáší do dalších stupňů vzdělávání.

Poprvé od průmyslové revoluce je tu generace, která není fyzicky schopná zajistit obranu vlastních zemí. To zahrnuje mizernou tělesnou kondici i to, že naprostá většina obyvatel západních zemí neumí zacházet se zbraní a mladí muži se nezvládají dokonce ani obyčejně poprat.

Většina západních států fakticky zlikvidovala své armády, resp. nahradila je expedičními sbory a obrovskými byrokratickými aparáty. Snad s výjimkami Švýcarska a Izraele nejsou žádné státy schopné postavit bojovou sílu, která by mohla reálně uvažovat o obraně vlastního území. A to ani proti soupeři slabšímu a technologicky zaostalejšímu.

Ubývá maskulinity. Ať už jsou příčiny jakékoliv, už po několik generací je tomu tak, že muži projevují stále méně tradičních mužských rysů a tento trend se zrychluje. Vzdělané vyšší třídy jsou postiženy výrazněji než dělnictvo.

Klesá porodnost, a to tak, že v podstatě žádný stát Západu není schopen zajistit vlastní reprodukci. Trend je takový, že porodnost klesá stále rychleji, muži odmítají přijmout závazek otcovství, po nich si stejný vzorec chování osvojují i ženy a vše zpečetují ideologie velebící bezdětnost jako morálně lepší volbu.

Prudce stoupá procento dětí narozených mimo rodinu a vyrůstajících v neúplné rodině. U takových dětí je statisticky vyšší riziko nejrůznějších problémů: od špatného prospěchu ve škole přes kriminální jednání, neúspěch v zaměstnání, nízký příjem až po neschopnost udržet v dospělosti stabilní partnerský život.

Každá generace je stále více hédonisticky zaměřená. Stupňují se nároky a zároveň mladí lidé odmítají závazky a povinnosti. To se projevuje na pracovištích (dnes už v podstatě existuje celé průmyslové odvětví, které řeší, jak mladým lidem vnutit základní pracovní kázeň), v rodinách, v klubech... i ve společnosti jako celku.

„Ať už jsou příčiny jakékoliv, už po několik generací tomu je tak, že muži projevují stále méně tradičních mužských rysů a tento trend se zrychluje.“

Počítačové hry, o kterých se původně předpokládalo, že budou bystřít smysly, v mnoha případech fungují jako droga. Mladí lidé, a zvláště mladí muži, nejsou schopni odtrhnout se od obrazovky – nesportují, nevytvářejí skutečné vztahy, ztrácejí dokonce i zájem o druhé pohlaví.

Rychle stoupá procento obyvatel postižených všemi možnými i nemožnými psychickými problémy a dysfunkcemi. V každé další věkové skupině jsou problémy rozšířenější než v té předcházející. Navíc je terapie často zaměřována nikoliv na normalizaci chování, ale na „přijetí“ a přizpůsobení okolí. To postihuje nejrozličnější instituce od rodiny přes sportovní oddíly, školu, začleňování do zaměstnání. To, co dříve fungovalo bezchybně a do značné míry přirozeně, je dnes často přesměrováno z dosahování původního cíle na poskytování terapie. Asi nejmarkantněji je to patrné na školství, které mnohdy rezignovalo na vzdělávání a soustředí na poskytování „pochopení“, „podpory“, „ochrany před psychickou agresí“ apod.

Lidé ztrácejí důvěru v politický systém. Nejde jen o to, že nevěří konkrétním politikům, ale pokládají za špatný systém jako celek. Stále větší procento obyvatel vnímá vlastní státy jako nepřátelskou entitu. Voliči se necítí být reprezentováni svými volenými zástupci. Navzdory stále dražším a intenzivnějším kampaním klesá volební účast. Mezi těmi, kdo k volbám nakonec přijdou, přibývá těch, kdo volí pouze protestním

hlasem.

Zformovala se politická třída prakticky úplně izolovaná od zbytku společnosti. Politické prostředí tak fakticky obnovuje řadu vzorců chování, jaké se před průmyslovou revolucí vyskytovaly na královských dvorech. Se starými dvořany spojuje dnešní politickou třídu pohrdání obyčejnými lidmi. Na rozdíl od starých dvořanů je ale toto pohrdání spojeno i s pocity nepřátelství a nenávisti.

Mizí společný morální základ či systém hodnot, který by spojoval lidi z různých vrstev a společenských skupin. Pro jednotlivce je stále obtížnější najít něco pevného, o co by mohl opřít své morální rozhodování.

Dochází k rozkladu pracovní morálky. Zmizelo chápání, že tvrdá práce je hodna úcty, i když je mizerně placená. Některé skupiny obyvatel (zejména ty s nejnižším příjmem a nejméně výkonnými mozky) fakticky ztratily schopnost chodit do zaměstnání, ale i pokrýt běžné záležitosti typu domácích prací, oprav vlastních obydlí apod.

Neuvěřitelný nárůst byrokratických povinností seškrcuje všechny oblasti života. V podstatě nikdo už není schopen ani sledovat přibývání byrokratických povinností, natož aby je dodržoval. I soudce nejvyššího správního soudu už konstatoval, že vznikl tak složitý systém povinností, že ani soudy se v nich nedokáží vyznat.

Neziskový sektor se z dřívějších dobročinných organizací změnil v silného hráče ovlivňujícího politiku a mající na zákonodárství i na vládnutí větší vliv než voliči. Tento sektor se fakticky izoloval od běžných lidí a začal se k nim chovat nepřátelsky.

Změnila se skladba oborů (a zejména počtů absolventů) na vysokých školách. Ubývá těch, které národní ekonomika potřebuje, zejména techniků. Naopak dochází k neuvěřitelné obrovské expanzi nových pseudohumanitních oborů, kde si studenti fakticky osvojují politické přesvědčení a nikoliv schopnosti. Tito studenti pak jsou silně motivováni na vytváření a udržování takové společenské struktury, která jim zajistí život financovaný daňovými poplatníky.

Státy se zadlužují částkami, které byly historicky nepředstavitelné a které fakticky znamenají, že státní dluhy nikdy nemohou být splaceny. Přestala fungovat základní pojistka – státní bankrot. Navíc jsou státní rozpočty natolik propojeny navzájem mezi sebou, s důchodovými fondy a bankami, že očekávané finanční zhroucení státu se přeneso do jiných států a zlikviduje i veškeré soukromé úspory, takže důchodci zůstanou bez prostředků.

Existují náznaky, že masové používání tabletů a smartfonů má za následek měřitelné snížení rozumových schopností celé další generace. Mladí lidé mají problém se soustředěním a nejsou schopni chápat srovnatelně složité jevy jako jejich rodiče.

„Státy se zadlužují částkami, které byly historicky nepředstavitelné a které fakticky znamenají, že státní dluhy nikdy nemohou být splaceny.“

Státní správa ztratila ochotu a odhodlání prosazovat zákony vůči agresivním skupinám cizinců, kteří nerespektují hranice, usazují se uvnitř států a prosazují vlastní kulturu i systém práva. Západoevropské státy jim předávají celá území. Pokud užijí svou autoritu, tak vůči nespokojenému domácímu obyvatelstvu.

Svoboda projevu je potlačována způsobem, který byl znám jen z totalitních systémů. Jsou kontrolovány sociální sítě, soukromá korespondence a hovory v zaměstnání. Projevování nesouhlasných názorů nebo sdílení pravdivých informací, jejichž šíření není v zájmu vlády, je mnohdy podrobováno trestnímu stíhání. Média, která ještě v předchozích generacích hájila svobodu projevu, dnes schvalují cenzuru a mnohdy volají po jejím zpřísnění.

Znovu se obnovuje rasismus. Tentokrát zaměřený proti bělochům. Na rozdíl od dřívějších forem rasismu není protektorský, nýbrž více či méně otevřeně hovoří o nutnosti zcela vyhladit lidi s bílou barvou kůže.

Věda a kritické myšlení jsou nahrazovány povinností přijmout

doktríny, které při kritickém pohledu neobstojí – globální oteplování, multikulturalismus, feministická antropologie apod. Nabývá to kritické podoby zejména na univerzitách, které tak nedokáží hrát svou základní úlohu.

Internetová pornografie se masově rozšířila a – jak nedávno ukázal slavný americký psycholog Philip Zimbardo – má drtivý dopad na mužskou sexualitu. Mozek mnoha mužů se stává na pornografii závislým a začíná ji preferovat před reálným sexem. Muži ztrácejí schopnost ucházet se o ženu, což má destruktivní důsledky pro schopnost vytvářet stabilní vztahy a tím i zázemí pro výchovu dětí.

U třetí desítky katastrofických sdělení jsme se zastavili, ale mohli bychom pokračovat do sedmi desítek, do stovky nebo ještě dál.

Intuitivně tušíme, že většina těchto jevů je nějak propojených. Některé jsou příčinami a jiné následky. To znamená, že vyřešení nebo výrazné zmírnění jednoho problému by přineslo úlevu i v dalších oblastech. A naopak to také znamená, že téměř žádný problém není možné vyřešit, aniž bychom si nějak poradili s problémy v pozadí.

V této chvíli se ale ještě nepokoušíme cokoli řešit. Stačilo by nám porozumět. I to je ale nesmírně komplikované. Zjevně jsme narazili na to, čemu se v manažerské teorii říká „neohraničený problém“. To znamená, že nejenže neznáme všechny potřebné vstupní informace, ale dokonce ani nevíme, jaké informace potřebujeme.

Vypadá to také, že pro tuto chvíli jsou mimo hru konspirační teorie. Zavinění všech jevů uvedených v našem seznamu zjevně přesahuje možnosti jakékoliv skupiny spiklenců.

Tak nebo onak, pokusíme se klubko nějak rozplést, protože bez toho bychom nepostoupili dál.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. problémy současné západní společnosti postihují všechny oblasti od demokracie přes sexualitu po vojenství a náboženství;

2. jsou navzájem propojené a je mnohdy velmi obtížné určit, co je příčinou a co následkem;
3. mnohdy vzniká zpětná vazba, kdy se více problémů posiluje navzájem;
4. není v možnostech žádné skupiny spiklenců způsobit to všechno.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení třeba knihu Philipa Zimbarda *Odpojený muž* nebo knihu Charlese Murrayho *By the People: Rebuilding Freedom without Permission*.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Kde začneme od byrokracie, tedy jevu, který na
první
pohled nemá mnoho společného s civilizační krizí.
ALE...

Slyšíme od rána do večera, že předpisů je příliš mnoho, jsou příliš složité, znemožňují podnikání atd. Ale byrokracie jako dostatečné vysvětlení rozpadu civilizace? Není logické pokládat ji spíš za jeden z důsledků?

Odložme na chvíli tuto otázku stranou a prosím čtenáře, aby měl trpělivost s výkladem tématu zdánlivě odtažitého. Jak za chvíli uvidíme, bez jeho pochopení není možné porozumět dalším věcem – aspoň se to pokusím ukázat.

Kdy je byrokracie užitečná a kdy už ne

Když výrazně zjednodušíme jednu z nejstarších sociologických definicí byrokracie, můžeme konstatovat, že v byrokratické organizaci je tomu tak, že:

- *každou záležitost řeší někdo, kdo je k tomu patřičně vyškolen,*
- *řešení každé záležitosti probíhá podle předem stanovených pravidel,*
- *pokaždé je pořízen písemný záznam, z něž lze později zkontrolovat, kdo záležitost řešil, kdy a zda se to opravdu odehrálo v souladu s pravidly.*

Dnes už asi ani nedokážeme docenit, jak obrovský pokrok to znamenalo proti chaotickým organizacím předcházejících staletí, kde nikdo neměl nad ničím kontrolu a kde zneužívání moci (včetně korupce) mělo takovou podobu a takový rozsah, že to už nebylo pokládáno za defekt, ale za běžný rys správného fungování. Řada autorů tvrdí, že zavedení byrokratických pravidel do nejrůznějších organizací od výrobních podniků po státní správu znamenalo větší nárůst produktivity než zavedení strojů. Konec konců, i ty nejmenší organizace dnes většinou fungují podle pravidel.

Na druhou stranu, všichni víme, že byrokratické řízení může vést k tomu, že lidé ztratí ze zřetele vlastní práci a soustředí se výhradně na vytváření pravidel a pořizování záznamů. Výsledkem je nekonečná buzerace, frustrace z vršících se předpisů, neschopnost reagovat a v krajních případech dokonce i ztráta schopnosti normálně pracovat (veškerá energie je vyplýtvána na papírování). Když dnes přijde do školy inspektor, nevyzkouší děti, zda umí dobře počítat (jako by to udělal před 100 lety), ale chce doklad, že příprava dokumentu zvaného vzdělávací plán proběhla v souladu se složitými pravidly.

Osobně znám zblízka základní školu, kterou Česká školní inspekce vyhodnotila jako ukázkovou v práci s výpočetní technikou. Přitom počítačová místnost je už několik let mimo provoz. Ale to kontrola nezjistila, soustředila se výhradně na koncepční dokumenty. Předpokládám, že každý čtenář udělal podobnou zkušenost nebo má ve svém okolí podobný případ.

Smrt, daně a byrokracie

V byrokratickém světě je tedy třeba pečlivě dbát, aby vytváření pravidel a pořizování záznamů nepřesáhlo rozumnou mez. Často je to velice obtížné.

Pro nás je podstatné, že:

- *Byrokratizaci se nedokáže nikdo vyhnout. Jednoduše proto, že chaotická organizace bez pravidel nedokáže těm byrokratickým konkurovat.*
- *Je velice obtížné udržet byrokracii pod kontrolou tak, aby pomáhala lépe pracovat. Vždy existuje riziko, že vykazování nahradí vlastní práci.*
- *Čím je organizace větší a vnitřně složitější, tím je toto nebezpečí nahrazení práce papírováním větší.*
- *Byrokratizace významně ovlivňuje lidské chování a tím i myšlení.*

Nesmrtelná korporátní byrokracie

Je důležité porozumět tomu, že byrokratický aparát, to není jen ministerstvo, banka a armáda, ale že se to ve stejné míře týká i organizací, které to nějak maskují. Vezměte si třeba korporaci. Často se nemluví o pravidlech a směrnících, ale o „*programech zvyšování výkonnosti*“, „*korporátním sdílení zkušeností*“, „*principech využívání potenciálu*“. Kolem byrokratického aparátu je vytvářen mýtus o efektivitě, účinnosti, pečlivě zaměřené práci, zaměření na klíčové cíle, měřitelných ukazatelích (což jsou zase jen byrokratické fráze). Ale nic jiného než mýtus to není, pořád jenom to stejné papírování, byť často přenesené na obrazovky tabletů. Rozdíl mezi ministerstvem, velkou bankou a řekněme technologickou korporací není v ničem jiném než v oblíbených frázích.

„*Místo krachu dochází k tomu, že neúspěšná korporace je převzata jinou korporací, takže titíž manažeři sedí dál na stejných židlích ve stejné budově a realizují další programy „interního zvyšování kompetencí.“*“

Někdy se můžeme setkat s tvrzením, že korporátní byrokracie je jaksi méně byrokratická, protože korporace musí předvést nějaký výkon, jinak by zkrachovala. Vážně? Víte o jediném případě, kdy by korporace opravdu zkrachovala tak, že se vyklízely prostory a dražil nábytek? Zpravidla je tomu tak, že neúspěšná korporace je převzata jinou korporací, takže titíž manažeři sedí dál na stejných židlích ve stejné budově a realizují další programy „*interního zvyšování kompetencí*“. Kdo se naučil přežít v byrokratickém aparátu, má jistou židli do konce života. Přebírání jedné firmy druhou naopak poskytuje obrovský prostor pro programy slučování firemní kultury, akviziční komunikační programy a tisíce dalších nesmyslných činností, při kterých se vrší pravidla, rozdávají finanční odměny a otevírají nová pracovní místa.

Byrokraté z oddělení public relations

Při podrobnějším pohledu se ukazuje, že součástí byrokratického aparátu jsou i někteří lidé zdánlivě působící v malých firmách. Takové firmy totiž sice vykazují soukromý zisk, ale fakticky jsou začleněné do velkého aparátu. Typicky poskytují školení, právní služby, služby public relations, etické audity (jestli nevíte, co to je, nevadí, hlavně, že se za to vyplácejí peníze). Vrcholem pak je odvětví „*implementace norem a standardů*“. V něm jde o to, že jeden byrokratický aparát vymyslí pravidla a jiný byrokratický aparát zaplatí soukromé firmě za poradenství, jak tato pravidla dodržovat. Jedná se třeba o dvě ministerstva stejné vlády. Za každý takový projekt účtují americké konzultační firmy desítky milionů korun (i českým ministerstvům). Pozor! Nejedná se o výjimečné případy korupce, nýbrž o standardní fungování velkých byrokratických aparátů. Připomínáme to proto, že řada aktivit vykazovaná ve statistikách jako činnost malých firem je ve skutečnosti jen otáčením kol velké byrokracie a řada činností vykazovaných do soukromého sektoru fakticky

představují jen způsob odměňování byrokratů.

„Ve skutečných byrokratických aparátech nacházíme stejnou kreativitu a stejnou dynamiku jako v soukromém sektoru. S tím rozdílem, že jediným produktem byrokracie jsou předpisy a nařízení.“

Pak tu jsou neziskovky. Nemám na mysli sportovní oddíly a kluby za výstavbu místní rozhledny, ale politické organizace úzce propojené s byrokratickými aparáty. Jsou jimi financovány, postupují s nimi ve shodě, aktivisté tohoto typu neziskovek jsou zpravidla dorostem pro velké byrokratické aparáty. V celkovém obraze tedy nemohou chybět.

Podnikatelská a byrokratická kreativita

Až dosud se čtenář nedozvěděl nic nového. Teď ale upozorníme na něco, čeho si možná nevšiml. Byrokratické aparáty nejsou žádnou tupou hromadou. Jsou naopak neuvěřitelně vynalézavé a kreativní, dynamické a často i agresivní.

Byrokratickou invenci vysvětlíme odbočkou ke klasické firmě. Tu situaci si dokáže představit asi každý. Je tu podnikatel s pár zaměstnanci, jeho práce ho baví, těší ho spokojené obličej zákazníků, ale přesto rozhoduje zisk. Neustále je nucen se ptát, zda je ta nebo ona aktivita zisková. Často se spokojí s menším ziskem a pustí se raději do výrobku, který ho více těší, ale úplně bez zisku by fungovat nemohl. To by jeho firma dříve či později zkrachovala. Zároveň je podnikatel nucen neustále se rozhlížet, co dělají jeho konkurenti a vymýšlet něco navíc. Když tak nebude jednat, opět o svou firmu dříve či později přijde.

„Zavedení byrokratických pravidel do nejrůznějších organizací od výrobních podniků po státní správu znamenalo větší nárůst produktivity než zavedení strojů.“

To vše vede k tomu, že firmy projevují neuvěřitelnou invenci, co nového vyrábět a nabízet. Neustále se rozhlíží, co zákazníci potřebují a za co by byli ochotní platit. Pokud se v domácnostech nebo podnicích objeví jakýkoliv nový problém, v tisících firem padne stejná otázka: Není to příležitost uvést na trh nový ziskový produkt? A pokud se problém neobjeví, pokoušejí se firmy potenciální zákazníky přesvědčit, že nějakým problémem určitě trpí a že by ho měli vyřešit pořízením produktu. Mnozí podnikatelé přitom neoddělují, jestli chtějí pomáhat zákazníkům nebo vydělávat peníze. Chtějí obojí a v mysli jim to fakticky splývá. Právě toto podnikatelské úsilí je motorem, který neustále posouvá společnost dopředu a vede k neustálému zavádění nových technologií, nových vztahů a nových způsobů poskytování služeb.

Prodej bezbranným zákazníkům

Máme tendenci si myslet, že byrokracie je oproti tomu tupá a neměnná. Ale nevěřme tomu. Samozřejmě, byrokraté (klidně jim říkejme manažeři) neusilují o zisk. Místo toho usilují o zvýšení rozpočtu a pravomocí svého oddělení. Ale jinak je všechno úplně stejné. Pokud se našel manažer výhradně odhodlaný pomáhat lidem a opomněl úsilí o zvyšování rozpočtu a posilování vlivu, dříve či později bude z aparátu vytlačen, stejně jako bude podnikatel bez zisku vytlačen z trhu.

Proto nacházíme ve skutečných byrokratických aparátech stejnou kreativitu a stejnou dynamiku jako v soukromém sektoru. S tím rozdílem, že jediným produktem byrokracie jsou předpisy a nařízení. Vznik byrokratického aparátu tedy pravidelně znamená zažehnutí až neuvěřitelné kreativity, co všechno by se dalo ještě nařídit, regulovat, cenzurovat a kontrolovat. Jaké další formuláře by bylo možné zpracovávat. A zároveň pochopitelně požadovat navýšení rozpočtu.

Byrokratická kreativita má ale proti té firemní jednu podstatnou

výhodu. Nový podnikový produkt si můžete jednoduše nekoupit, nové nařízení ale odmítnout nemůžete. Když tedy státní či neziskový byrokrat přijde s nápadem na nový produkt (rozuměj nový předpis), velké korporace se nebrání. Proč také, když v nich panují stejné byrokratické poměry? Každá nová vládní regulace bude záminkou zavést další podnikové programy, přijmout složitější interní směrnice a požadovat vyšší rozpočty a více podřízených. Malé podniky a lidé nemají dost síly, aby mohli klást odpor. Odpor nedokáže klást ani státní pokladna. Jsme proto svědky neuvěřitelné záplavy předpisů a nařízení, i toho, jak se jejich zavádění zrychluje. Tak jako Škodovka dokáže vyrábět stále více automobilů, tak moderní úřad dokáže vyrábět stále více nových předpisů. Stejný princip.

Sloužím lidu...

Ale hlavně zvyšují rozpočet

Pokud se v zemi objeví nový problém, máme tendenci brát třeba ministerstvo jako jeden velký mozek (byť třeba nepříliš výkonný), který se zabývá otázkou, jak problém vyřešit nebo aspoň zmírnit.

Chyba! Ve skutečnosti se v každé kanceláři úřadu řeší znovu a znovu stejná otázka. Jak nám to umožní zvýšit pravomoci a rozpočet? Jak teď mohu posílit svůj vliv v organizaci? Kdo jiný by mohl zaútočit na můj rozpočet? Pokud se motiv řešení problému objeví, pak pouze v pomocné roli. A pokud by se snad objevil byrokrat, který by prosazoval i taková řešení, která by znamenala třeba snížení rozpočtu jeho vlastního oddělení, takový byrokrat v systému dlouho nevydrží. Tisíce kreativních mozků hledají svůj prospěch a prosazují osobně výhodná rozhodnutí. Výsledné rozhodnutí je pak součtem těchto malých.

A nejen to. Vznikl tak také gigantický výběrový stroj, který identifikuje lidi schopné uspět v byrokratické organizaci. Lidé jsou tříděni podle

schopnosti intrikovat, potlačit svědomí, přizpůsobit své názory oficiálním a dalších potřebných vlastností. Ti, kdo je nemají, ti putují do výroby nebo skončí v nejnižších patrech. Na vyšších úrovních se tak motivace kombinuje s povahovými rysy (a navzájem se posilují).

Tím se dá vysvětlit, proč jsou v České republice opakovány programy, které v zahraničí prokazatelně přinesly katastrofální výsledky. Stačí zmínit třeba tak aktuální téma inkluze ve školství. Již před více než 20 lety konstatovali experti americké Národní asociace pro vzdělávání, že inkluze není vhodná pro zdaleka každé dítě a že příliš plošné začleňování do běžných tříd ubližuje postiženým a snižuje kvalitu výuky pro miliony dětí z nízkopříjmových rodin. Poznatky z Velké Británie jsou stejné. Přesto se jedná o programy hodnocené jako velmi úspěšné. Přinesly totiž tisíce nových pracovních míst v úřadech a neziskovkách. Byrokratický aparát je tedy silně motivován je opakovat i v dalších zemích. Stejný princip platí obecně. Nemůžeme se divit, že veškeré vládní a korporátní programy vedou ke zhoršení situace. Reformy školství končí snížením úrovně výuky, sociální programy vedou ke zhoršení postavení chudých a programy integrace cizinců ke vzniku izolovaných ghet plných radikálů. Pochopitelně. Kdyby byl problém vyřešen, bylo by obtížnější čerpat další rozpočet. Pokud dojde ke zhoršení, bude snadné požadovat více peněz a více zaměstnanců.

Lidé jsou racionální bytosti. I úředníci...

To všechno znamená, že pokud se byrokratické aparáty vymknou kontrole, zničí zemi záplavou nových zařízení. Politicko-ekonomický režim se začne hroutit, lidé jej postupně začínají ignorovat, vytváří si vlastní sítě vztahů... až nakonec dojde ke kolapsu, vzduch se vyčistí a vše začíná více méně od nuly. To jsme zažili v letech 1989-90. A naši předkové to zažili při státních bankrotech 19. století.

To je přirozený cyklus života byrokracie. Jestli mají její příslušníci na vizitce napsáno „tajný rada“, „ředitel odboru“ nebo „expert“ či „manažer“, to na věci nic nemění.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. žádná organizace se neobejde bez určité byrokracie, nemá-li její činnost upadnout do chaosu a korupce;
2. hrozí ale riziko, že reálná práce bude nahrazena nesmyslným vykazováním a vyplňováním formulářů;
3. byrokratické aparáty nejsou jen na ministerstvech a jinde ve státní správě, ale ve stejné míře i v „soukromých“ korporacích;
4. terminologie nic nemění na podstatě byrokratických aparátů. Manažer a expert jsou jen jiná označení pro byrokrata;
5. součástí byrokratických aparátů jsou i některé neziskové organizace a soukromé firmy specializované na poradenství a podobné činnosti;
6. tak jako podnikatelé jsou motivováni neustále zvyšovat zisk, tak jsou byrokraté motivováni zvyšovat své rozpočty a pravomoci;
7. kdo na tuto hru nepřistoupí, ztratí pozici v byrokratickém aparátu. V praxi k tomu ale nedochází, protože výběrový mechanismus zajišťuje, aby se na místo vysokých byrokratů (manažerů) dostali lidé s potřebnými vlastnostmi;
8. byrokracie je stejně kreativní jako podnikatelský sektor. Místo nových produktů chrlí nové vyhlášky, zákazy a omezení.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Jana Kellera *Sociologie byrokracie a organizace* nebo dílko *Government failure: A Primer in Public Choice* od autorů Tullocka, Seldona a Bradyho.

DESÁTÁ KAPITOLA

Ve které se vyjasňuje, jak je to s těmi elitami

Hýbou-li tedy světem byrokratické aparáty, otvírá to otázku, kdo vlastně vládne. Ano, jsou prezidenti, generální tajemníci a akcionáři, kdo mohou vydat příkaz. Ale kdo je reálně schopen prosadit svou vůli?

Bezmocní ministři

Představte si, že se stanete majitelem korporace, v jejíž kancelářích pracuje několik desítek tisíc lidí. Mluvíte převážně s úzkou vrstvou vrcholových manažerů. Dokud chcete jednoduché věci, které nekříží ničí zájem (třeba uvést na trh nový produkt), jde všechno hladce. Ale pokud přijdete s něčím zásadním, co se zaměstnancům nebude líbit, nejspíš narazíte přesně na to, co tak dobře vykreslují seriály „Jistě, pane ministře“ a „Jistě, pane premiére“. Manažeři vám trpělivě vysvětlí, že to či ono není možné. Pokud přesto vydáte příkaz, narušíte tím řadu interních směrnic, organizace přestane fungovat, na mnoha místech se začnou hromadit chyby. Nedokážete zjistit, kdo je za to vlastně odpovědný. Nedokážete ani zjistit, zda se jedná o běžné fungování aparátu nebo cílenou sabotáž. Ale to není všechno. Nejspíš taky zjistíte, že porušením své vlastní směrnice porušujete i nějaký zákon, regulaci nebo smlouvu s partnerskou byrokratickou organizací. Můžete tedy čekat žalobu, dost možná na základě zákona, který předtím prosadili ti stejní manažeři ve vaší organizaci. Ale to už dohledat nedokážete.

Pokud se začnete chovat agresivně a vyhazovat manažery, aparát se stane nepředvídatelným, začnou se množit sabotáže a vy zjistíte, že jste úplně bezmocný. To nejlepší, v co můžete doufat, je průměr. S tím, že

postupně kousek po kousku prosazujete svou vůli. Něco se vám podaří, něco nikoliv.

„Skutečnou vládnoucí skupinou je nejvyšší vrstva byrokratů – členové představenstev, náměstci, sekční šéfové a podobní.“

Není to nijak hvězdná perspektiva. A to jsme měli na mysli hypotetický příklad, kdy se jeden člověk stane úplným majitelem organizace. V reálném životě nemá žádný vlastník takto obrovskou moc, vždy se musí ohlížet na spoluvlastníky nebo další zájmové skupiny. To všechno zvyšuje moc aparátu.

Ano, jsou případy, kdy se politikovi či vlastníkovi podaří prosadit něco zásadního, a i přes odpor byrokratických aparátů. Ostatně, v letošním roce to můžeme sledovat v Polsku. Ale jsou to případy poměrně vzácné. Častěji je vítězem aparát. Jenže co to znamená z hlediska konkrétních lidí? Odkud vládou ti různí Rothschildové a Rockefellerové?

Mnoho organizací, jedna vrstva byrokratů

Otázkou držby moci v byrokratickém světě se zabývají sociologové a ekonomové už desítky let a zdá se, že došli k poměrně jednoznačné shodě. Skutečnou vládnoucí skupinou je nejvyšší vrstva byrokratů – členové představenstev, náměstci, sekční šéfové a podobní. Perfektně znají fungování aparátů, umí tu znalost využívat ve svůj prospěch, v intrikách a zdůvodňování jsou nepřekonatelní.

Nemůžeme si to ale představovat tak, že by ve vedení každé velké organizace byla taková vrstva superbyrokratů a že by tyto superbyrokratické elity válčily proti sobě. Vedení Oracle proti vedení Microsoftu proti vedení ministerstva. Spíš je tomu tak, že vznikla jedna sociální skupina vysokých byrokratů, která prochází napříč nejrozličnějšími organizacemi – ministerstvy, korporacemi, velkými redakcemi,

univerzitami atd. Ostatně, stačí se podívat na životopisy vystavené na sociální síti LinkedIn. Typická kariéra příslušníka superelity vypadá tak, že několik let byl ve vedení jedné korporace, pak jiné, pak v nějaké nadnárodní organizaci typu Evropské banky pro obnovu a rozvoj, pak na ministerstvu, pak v další korporaci, a mezitím ve správní radě velké neziskovky. Jeho manželka absolvovala stejnou cestu jinými korporacemi, možná dokonce pracovala u přímé konkurence. Děti chodí na elitní univerzity a působí v pečlivě vybrané multikulturní neziskovce, která funguje jako příprava pro superbyrokratickou dráhu.

„Příslušníci této elity se navzájem znají, studovali na stejných školách, chodí do stejných restaurací a mají podobné názory. Tráví dovolenou na stejných místech.“

Příslušníci této elity se navzájem znají, studovali na stejných školách, chodí do stejných restaurací a mají podobné názory. Tráví dovolenou na stejných místech a mají tendenci sestěhovávat se do stejných čtvrtí. Že spolu někdy vedou spory? Profesionální fotbalisté rovněž hrají zápasy proti sobě, a přesto se spolu přátelí a společně hájí své zájmy. S vrcholovými byrokraty tomu není jinak.

Nová aristokracie

Často se o nich mluví jako o „elitách“, v sociologii můžeme narazit na pojem „nová vyšší třída“. My je budeme nazývat novou aristokracií. To proto, jakým způsobem se udržují u moci. To ukážeme dále.

Kdybychom se podívali podrobněji, viděli bychom, že tato elita se skládá z jakési elitnější elity a obyčejných příslušníků elity. A kdybychom se podívali na elitnější elitu podrobněji, viděli bychom opět podobné rozdělení. A mohli bychom postupovat dál a dál, až k několika tisícovkám lidí, kteří ovládají největší světové banky, korporace, ministerstva a

redakce.

Často se setkáváme s představou, že v pozadí této byrokratické nové buržoazie je uzavřená skupina několika rodin a že superbyrokraté jsou vůči této uzavřené skupině mocných v otrockém postavení. Tato představa vychází ze statistik o rozdělení majetku a je velmi lákavá, protože je jednoduchá. Obávám se ale, že existence takové izolované skupiny není realistická, a to minimálně ze dvou důvodů. Velcí vlastníci by se velmi snadno dostali do postavení à la „*Jistě, pane ministře*“. Nedokázali by velké aparáty přímo ovládat, závislost je tedy přinejmenším vzájemná. To znamená, že i ti, kdo stojí na úplném vrcholku majetkové pyramidy, jsou nuceni zohledňovat zájmy těch pod sebou a ucházet se o jejich podporu. Za druhé proto, že kdyby se příslušníci této izolované miniskupiny mocných ženili a vdávali jen mezi sebou navzájem, rychle by zdegenerovali. Dělníkům ale své dcery nedávají, ani prodavačkám své syny. Rothschildové dcery si tedy berou vrcholové manažery organizací typu Microsoft nebo Siemens, a obě skupiny postupně splývají. Superboháči podporují sňatky svých dětí s dětmi supermanažerů, zvou je na večírky, chodí na stejná divadelní představení a pochopitelně mají stejné názory.

Dvůr krále Ludvíka, ne krále Artuše

Proč je nazýváme novou aristokracií? Protože s růstem byrokratických organizací a formováním elity postupně došlo k obnově onoho starého rozdělení mezi královským dvorem a lidem. Dvořané jsou jiní než ostatní lidé. Z mnoha královských dvorů různých časů nám asi nejnázorněji poslouží dvory posledních francouzských králů. Okázalý přepych, navoněné paruky, sochy pastýřek, zjemnělé mravy a nekonečné intriky. Udržet si postavení na takovém královském dvoře nebylo vůbec jednoduché. Stačila jedna chyba a člověk se stal předmětem pomluv,

upadal v nemilost a nakonec musel ze dvora odejít.

K udržení postavení bylo tedy zapotřebí velmi speciálních dovedností. Nezáleželo na tom, zda je člověk dobrým manažerem svého hospodářství nebo jak si vede v boji. Cenila se schopnost intrikovat, spřádat plány, vybírat si správné „přátele“ a zase je rychle opouštět, pochlebovat vlivným lidem, projevovat bezskrupulóznost a neustále demonstrovat loajalitu a správné názory. To všechno vyžadovalo velmi výkonný mozek a také povahový rys, který bychom mohli velmi zdvořile označit jako „názorovou přizpůsobivost“. Naopak lidé bojovní a pevných zásad byli předem diskvalifikováni. Královské dvory pozdních Ludvíků nebyly místem pro skutečné vojáky.

Přesně takové prostředí je dnes replikováno ve skleněných palácích korporátních centrál, ministerstev, centrál nadnárodních neziskovek či organizací jako Evropská unie, Světová banka, OSN a podobně. Ve světě obleků, kostýmků a powerpointových prezentací.

„Jestliže lidé přebírají hodnotový systém určité skupiny, má to za důsledek, že se tou skupinou nechávají ovládat. Ztratí schopnost uvědomit si, že pravidla hry jsou nastaveny proti nim.“

Pokud se vám zdá takové tvrzení přehnané, projděte si některou z mnoha tisíc brožurek o tom, jak být úspěšný v zaměstnání (rozuměno: jak být úspěšný ve vyšších patrech byrokratické organizace).

Nenajdete tam rady, jak dělat dobře svoji práci. Soustředí se výhradně na to, kam si sednout při poradě, aby si vás všimli vyšší manažeři. Jak si vybírat přátele. Které fráze pronést při prezentaci. Jak se nejsprávněji obléknout. Nebo dejte pár hodin procházení příspěvků na sociální síti LinkedIn. Rychle uvidíte, že celé řemeslo vysokého manažera spočívá pouze ve dvou věcech. Za prvé, perfektně odhadnout rozložení moci. Za druhé, vlichotit se těm správným lidem. Liší se to snad nějak od dekadentních královských dvorů?

Jací jsou tedy noví aristokraté

Co je pro tuto skupinu typické? Kromě toho, že se jedná o jednu souvislou skupinu procházející napříč organizacemi (jak už jsme uvedli), tak zejména následující:

Nová aristokracie je absolutně mezinárodní. Jejich dorozumívacím jazykem je angličtina, její příslušníci se nehlásí k žádnému národu. Nikde nejsou doma, k žádné zemi nemají vztahy.

Její příslušníci mají velmi výkonné mozky. Když vidíme výsledky práce třeba evropské byrokracie, máme tendenci si myslet, že tam pracují dementi. Ale kdež! V tom nejdůležitějším – získávání rozpočtů a posilování vlastní pozice – jsou velice úspěšní. Život v byrokratickém aparátu je životem neustálého intrikování a hraní složitých mocenských her. To vyžaduje srovnatelnou mozkovou kapacitu jako hrát několik složitých šachových partií zároveň. Ostatně, výsledky IQ testů, resp. amerických SAT testů (a v našem prostředí třeba statistiky PIAAC) potvrzují totéž.

O co jsou na tom lépe v mozkové výkonnosti, to elitě zase schází v jiných oblastech. Odvaha, schopnost říkat věci otevřeně, mužnost, smysl pro odpovědnost... to nejsou zrovna vlastnosti, které by vedly k úspěchu v intrikánském prostředí královských dvorů ani na vrcholných místech moderní byrokracie. Když v časopisovém rozhovoru čtete úspěšného korporátního supermanažera mluvit o perfektních výkonech, vězte, že ve skutečnosti vyniká v úplně jiných oblastech – odhadnout, komu podlézat a komu nikoliv; prohodit v pravý čas správnou lichotku, přisvojit si cizí práci a hodit neúspěch na někoho jiného. Ne náhodou byla praxe agenta StB nutnou podmínkou pro výkon funkce manažera v amerických technologických firmách v prvních letech po Sametové revoluci. Lidé podobných povahových rysů se rychle poznají.

Od běžných lidí se odlišují nejen bohatstvím a mocí, ale především životním stylem. Před 50 lety tomu bylo tak, že příslušníci vyšších i

nižších tříd sdíleli stejnou představu o životě. Lišili se tehdy v podstatě jen tím, že jedni si mohli dovolit větší auta a větší domy, zatímco ti druzí se museli uskomnit. Dnes to jsou ale skupiny s jinou kulturou, jinou představou o životě, jinými ideály, jinými měřítky dobra a zla.

Členství v superbyrokratické elitě se do značné míry dědí. Jenže primárně nejde o to, že by bylo nějaké potvrzení o knížecím původu, ale o schopnost dostat se v rámci byrokratického aparátu nahoru. Roli hraje výkonnost mozku (nezapomínejme, že to jsou pořád ty šachy) a také návyky, vkus ohledně umění a další. V praxi to znamená, že když děti narozené příslušníkům nové aristokracie přicházejí na svět s lepšími vrozenými předpoklady, dostává se jim vhodnější výchovy, podnětějšího prostředí, stabilnější rodiny (možná to překvapí, ale příslušníci nové aristokracie se rozvádějí méně často než příslušníci nižších tříd), kvalitnějších vzdělání... takže až dojde na přijímací zkoušky na elitní školu, nedokážou jim děti níže postavených konkurovat. Nedokážou jim konkurovat ani u výběrových řízení globálních konzultačních firem, ani třeba při boji o mocenské pozice v neziskovkách a státní správě.

Ajták jako spojenec aristokrata

Nicméně navzdory tomu není nová aristokracie zcela uzavřená. Dělnické synky v ní nenajdete, ale třeba dětem vyšších úředníků se občas podaří vyšplhat poměrně vysoko. To pomáhá udržet podřízené vrstvy v poslušnosti. Vzniká totiž dojem, že každý má šanci (i když to fakticky není pravda). Tisíce dalších si osvojují politicky korektní názory a požadované vzorce chování, v naději, že jim to zajistí skvělou kariéru. Úspěchu dosáhne jen nepatrný zlomek z nich. Přebírání a napodobování nové aristokracie má však i druhý efekt. Jestliže lidé přebírají hodnotový systém určité skupiny, má to za důsledek, že se tou skupinou nechávají ovládat. Ztratí schopnost uvědomit si, že pravidla hry jsou nastaveny

proti nim. Navíc, ani tyto podřízené vrstvy na tom nejsou úplně špatně. Sice musejí akceptovat panství nové aristokracie, mohou si to však kompenzovat na ještě níže postavených. Podobně jako za starých dob sloužící na šlechtických dvorech.

„Odvaha, schopnost říkat věci otevřeně, mužnost, smysl pro zodpovědnost... to nejsou zrovna vlastnosti, které by vedly k úspěchu na vrcholných místech moderní byrokracie.“

Aby byl obraz úplný, musíme jej doplnit o existenci sociálních skupin, které nejsou součástí nové aristokracie, žijí s ní však v symbióze. Vezměme třeba IT experty pracující pro velké organizace. Žijí podstatně svobodněji, ale ne tak svobodně jako dělnicko-řemeslnická vrstva (minimálně v tom smyslu, že mohou kašlat na politickou korektnost a další neustále se vršící doporučení a předpisy).

I velmi dobrý IT specialista může přijít na hodinu o práci, projeví-li nekorektní názor. Za svou relativní svobodu platí nižšími příjmy (ve srovnání s novou aristokracií). Pro nás je nicméně podstatné, že od nové aristokracie přebírají základní pohled na svět, včetně pohrdání nižšími sociálními vrstvami, a že v případě sociálních konfliktů stojí na její straně. Je to logické a racionální. Jednak proto, že jejich děti mají určitou šanci státí se novými aristokraty a také proto, že velké informační systémy a složité technologické úlohy souvisí s obrovskými byrokratickými organizacemi.

Malá rodinná firma zpravidla nepotřebuje mnoho systémů. A pokud ano, tak jen k tomu, aby splnila požadavky stanovené nějakým gigantickým byrokratickým aparátem.

Takových skupin žijících s novou aristokracií v symbióze existují desítky.

Konspirace nebo fungování sociální struktury

Mezinárodní povaha manažerské superelity vytváří globální hierarchii, které kralují ti ve vedení globálních organizací (EU, OSN, centrály korporací a největších neziskovek atd.). Menší elity na národní úrovni se hrbí před touto globální elitou a každý doufá, že právě on bude povýšen do mezinárodního prostředí. A pak jsou zase nižší vrstvy, které doufají, že se dostanou mezi členy představenstev a náměstky v jednotlivých zemích. To představuje spontánně fungující systém ovládání pevnější než jakékoliv formální velení.

Málokdo z příslušníků byrokratických elit by ovšem otevřeně přiznal to, co tu tak otevřeně a cynicky popisujeme. Ve skutečnosti vydávají obrovskou energii na udržení představy, podle níž je jejich práce nesmírně důležitá, projevují obrovskou výkonnost, jsou nesmírně užiteční pro celé lidstvo a jen omezení nacionalističtí burani nechápou, za co vlastně korporátní manažer bere peníze. To nejtěžší je přesvědčit o tom sebe sama (autor této knihy je bývalý korporátní manažer, takže dobře ví, o čem mluví), vedle toho se vydávají miliony a miliardy na propagandu a samozřejmě také na potlačení nezávislého myšlení, které by mohlo zpochybnit význam byrokratických aparátů. Ale schválně si někdy zkuste promluvit s někým, kdo v takovém prostředí uspěl, ale teď je třeba v důchodu. Dozvíte se od něj neuvěřitelné věci.

Všimněte si, že nerozvíjíme konspirační teorii. Nemluvíme o žádném spiknutí. Pouze konstatujeme, jak funguje sociální struktura. Mnozí dokážou z takové situace těžit a jsou tudíž silně motivováni ji nadále podporovat. Ale to ještě nemusí znamenat, že byla vybudována záměrně.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. skutečným držitelem moci je skupina nejvyšších byrokratů, jako jsou náměstci, finanční ředitelé apod.;
2. moc této vrstvy spočívá v tom, že dokáže vyvažovat zájmy všech ostatních skupin a manipulovat s nimi;
3. tato společenská vrstva prochází napříč organizacemi. Vysoký

manažer má ve všech ohledech blíže k vysokým manažerům z jiných organizací než ke svým podřízeným;

4. nejbohatší rodiny světa s touto vrstvou fakticky splynuly. Sociální třídu, která tak vznikla, nazýváme novou aristokracií;
5. nová aristokracie je mezinárodní a je izolována od běžných pracujících. Má vlastní kulturu, morálku, hodnoty, stravu, způsob oblékání, trávení volného času, hudební vkus atd.;
6. existuje hodně podobností mezi novou aristokracií a dvořany z dekadentních dob královských dvorů. Velmi podobný je způsob, jak si udržují své postavení, odtud i velmi podobné povahové rysy;
7. příslušníci nové aristokracie mají zpravidla velmi výkonné mozky, ovšem cele zaměřené na intrikování a hraní mocenských her. Zpravidla jim naopak chybí vlastnosti jako přímost, bojovnost, maskulinita atd.;
8. nová aristokracie dokáže v některých podřízených vrstvách vytvářet dojem, že její příslušníci mají šanci stát se novými aristokraty. Proto některé další společenské vrstvy přebírají životní styl, názory i celkový pohled na svět nové aristokracie. Doufají, že to pomůže k postupu na společenském žebříčku. Fakticky se jedná o období toho, jak místní malé honorace přebíraly móresy královského dvora;
9. vzniká tak celosvětový byrokratický systém. Na jeho vrcholu je několik tisíc lidí řídících největší banky, vlády a korporace. Ti ovládají podřízené byrokraty, ale zároveň jsou nuceni respektovat jejich zájmy. Podřízení byrokraté mají stejný vztah k ještě podřízenějším byrokraciím... až po střední management národních poboček jednotlivých organizací;
10. existují i skupiny, které žijí s novou aristokracií v symbióze či tichém spojení. Příkladem jsou IT experti ve velkých organizacích.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihy Charlese
Murrayho *Coming Apart* a *The Bell Curve*

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Ukáže, že civilizační problémy lze docela přirozeně vysvětlit z pouhého fungování byrokratických aparátů

Že byrokracie existuje a že má přirozenou tendenci bujet, to nebude zpochybňovat asi nikdo. Zrovna tak nebude nikdo zpochybňovat, že to obtěžuje, znesnadňuje život a působí nejrůznější problémy. Ale tvrzení, že tak zdánlivě málo významná technickáie může být hlavní příčinou nenávratného zániku civilizace, to může být pro mnohé obtížně přijatelné.

Existuje samozřejmě řada jiných hypotéz o tom, co je jádrem problému. Na první pohled by se mohlo říci, že ta řada je nekonečná. Ale když probereme možnosti podrobněji, rysují se v podstatě jen dvě alternativní hypotézy, které se – v různých obměnách – opakují znovu a znovu.

Morální úpadek nebo spiknutí mocných?

Za prvé, morální úpadek. Podle této teorie došlo k tomu, že Evropané opustili ty hodnoty, na kterých byl svobodný svět založen. Katolická verze klade kritický bod někam na rozhraní středověku a novověku (od té doby mělo být všechno nebo skoro všechno špatně), protestantská verze spíš někam na začátek 20. století.

Obě varianty nicméně pracují s představou, že k tomuto úpadku morálky (resp. náboženství a morálky) nedošlo v důsledku něčeho, ale že byl sám prvotní příčinou. Ve čtvrté kapitole jsme se k tomuto druhu myšlení vyjádřili skepticky, nicméně to nás nezabavuje povinnosti

zamyslet se nad tím, zda neposkytuje lepší vysvětlení než naše byrokratické bujení.

Za druhé, spiknutí. Podle této teorie jde o cílený záměr nějaké skupiny lidí, která chce zničit svobodný svět, západní civilizaci a případně i bílou rasu. Na troskách svobodného světa chce vystavět nové impérium, kde budou všichni ostatní zotročeni, a tato skupina vyvolených bude mít neomezenou moc nad jejich životy. Vymezení té skupiny se liší, ale velmi často se pracuje s tím, že tato skupina je vlastníkem nějakého tajného vědění a velmi často se pracuje s tím, že se jedná o skupinu židovskou. Jakkoliv bývá vymezení této domnělé či skutečné skupiny nepřesné, některá jména jakožto členů této skupiny se objevují znovu a znovu.

„Podle této teorie jde o cílený záměr nějaké skupiny lidí, která chce zničit svobodný svět, západní civilizaci a případně i bílou rasu.“

Mohli bychom podlehnout pokušení tuto hypotézu rovnou zahodit, ale metodická poctivost nám to nedovolí. Navíc bylo v poslední době potvrzeno několik hypotéz, které byly dříve pokládány za bláznivé konspirační teorie. Takže co kdyby bylo něco i na ní?

Pro naši hypotézu založenou na nekontrolovatelném růstu byrokratických aparátů hovoří v první řadě to, že je jednodušší, přehlednější a nepotřebuje se odvolávat na jakýsi mystický prostor nepodléhající zkoumání. Jak ale dále ukážeme, poskytuje také logicky jasnější výklad současného dění.

To ukážeme na zcela konkrétních problémech. Zde otevřeně přiznávám, že následujících několik stran je určeno hlavně pro velmi hloubavé lidi. Pokud je přeskočíte a znovu nastoupíte v posledních odstavcích této kapitoly, základní pointa vám neunikne.

Problém první – rostoucí sociální rozdíly. V celém západním světě platí, že v posledních 15 letech došlo k výraznému zbohatnutí horních 3 – 5 %, zatímco příjem dolních dvou třetin klesá nebo stagnuje.

Rychlost rozevírání nůžek se zrychluje.

Naše vysvětlení: Aktivní byrokracie zahlcuje všechny sektory zbytečnými předpisy, brání lidem dělat užitečné a produktivní věci a tím působí chudnutí. Navíc odsává ze společnosti výkonné mozky, které by měly konstruovat stroje a vymýšlet nové produkty a místo toho se koncentrují na intriky uvnitř aparátů nebo vytváření zbytečných předpisů. Nové aristokracie se ono chudnutí pochopitelně netýká, protože dokáže rychle zvyšovat rozpočty byrokratických aparátů.

Vysvětlení morálním úpadkem: Posuzovaná teorie zde selhává, protože v oněch starých údajně idylických dobách byly sociální rozdíly obrovské.

Vysvětlení spiknutím: To je na první pohled velmi silné vysvětlení. Ovšem jen na první pohled. Kdyby vše ovládalo několik desítek nebo maximálně stovek lidí, proč by nechávalo bohatnout miliony? Ano, tak početná už je nová aristokracie. Dávalo by to smysl, kdyby se jednalo o lidi zasvěcené do plánů vládnoucích, ale tak to zjevně není.

Nová vyšší třída (nová aristokracie) se izolovala od zbytku společnosti, má vlastní hodnotový systém, vlastní životní styl, vlastní cíle. Mizí solidarita a pocit soudržnosti mezi společenskými vrstvami.

Naše vysvětlení: Nová aristokracie je oddělená od života nižších vrstev tím, že neřeší podobné problémy jako obyčejní lidé. Život jejích členů je zaměřen na to, jak si udržet vliv v organizaci a případně jak navýšit rozpočet. K tomu potřebují jiné vlastnosti a jiné dovednosti. Jsou tedy vychováváni jinak, chodí do jiných škol, učí se jiným věcem, osvojují si jinou kulturu. Pohrdání nižšími vrstvami je jedním ze znaků, které oddělují příslušníky nové aristokracie od ostatních lidí, musí tedy být pečlivě pěstováno.

Vysvětlení morálním úpadkem: Dalo by se argumentovat, že po rozpadu společného morálního rámce si každá vrstva vybudovala vlastní. Jenže tu je příklad těch starých dob, které měly být údajně hluboce mravně zakotvené a pro které bylo typické nesmírně hluboké rozdělení

mezi vrstvami.

Vysvětlení spiknutím: Opět postrádáme rozumný důvod, proč by dělicí čára nešla mezi několika stovkami osob v pozadí a zbytkem světa a proč vede mezi manažersko-byrokratickou elitou a zbytkem světa.

„Pohrdání nižšími vrstvami je jedním ze znaků, které oddělují příslušníky nové aristokracie od ostatních lidí, musí tedy být pečlivě pěstováno.“

Mizení mužnosti, nahrazení chlapů ufňukanými a zženštilými stvořeními, s dopadem na situaci žen, rodinný život atd.

Naše vysvětlení: Chcete-li uspět v intrikánském světě nové aristokracie, potřebujete k tomu jiné dovednosti a jiné nastavení mysli než k vítězství v ragbyovém utkání. Pochopitelně. Celý systém je proto přirozeně a spontánně nastaven tak, že vytahuje nahoru lidi s vysokou mírou empatie a nízkou mírou agresivity (ženský mozek). Výrazně maskulinní typy v takovém prostředí neuspějí a směřují do dělnické třídy. Ostatně, výzkumy potvrzují, že v nižších společenských vrstvách najdete více výrazně mužných typů než mezi hipstery z nové aristokracie nebo vrstev těsně pod ní.

Vysvětlení morálním úpadkem: Zmizely tradiční hodnoty, mizí tradiční vnímání sexuality, rozplývá se hranice toho, co je mužské a ženské, muži nejsou vedeni k odpovědnosti, chybějí jim vzory. Ano, to je silné vysvětlení. Jenže proč se tak málo projevují přirozené biologické instinkty? A proč změny zasahují méně dělnickou vrstvu, kde vyšší procento chlapců vyrůstá bez otců?

„Dobře fungující společnost, kde lidé dokážou svoje věci řešit sami, je z hlediska byrokracie noční můrou.“

Vysvětlení spiknutím: Je představitelné, že by tajná společnost bohatých a mocných rozptýlila třeba nějakou chemikálii, která by

způsobila úpadek mužnosti. Jenže jak si vysvětlit nerovnoměrný úpadek mužnosti? Proč zůstali fotbaloví fanoušci nepostiženi a proč jsou naopak tak výrazně postiženi aktivisté neziskovek?

Klesá porodnost a zároveň rychle roste procento dětí narozených mimo manželství a vyrůstajících v neúplných rodinách. Klesá vážnost rodiny jako instituce, mizí schopnost rozlišovat mezi řádnou rodinou a alternativními formami soužití.

Naše vysvětlení: Expandující byrokracie neustále hledá a zavádí další aktivity, a to včetně těch, které nahrazují dosavadní přirozené instituce. Lidé se po tisíce let organizovali do malých soudržných skupin, které jim pomáhaly vyrůst a přežít. Nyní ale ty skupiny přestávají potřebovat – programy organizované (převážně státní) byrokracií nabízí větší pohodlí, žádné povinnosti, více peněz a jsou podepřeny mocenským aparátem směřujícím k likvidaci historické „konkurence“, tedy běžné rodiny. Byrokratický aparát státu nebo banky poskytuje lepší (nebo aspoň zdánlivě lepší) zajištění ve stáří než výchova dětí. Mizí tedy základní motivace, která po tisíciletí poháněla k péči o děti.

Tentýž aparát je schopen poskytnout matce lepší finanční péči než manžel, roste tedy motivace ke svobodnému mateřství. Tuto hypotézu podporuje i skutečnost, že nízkopříjmové vrstvy jsou kolapsem rodiny postiženy více než vysokopříjmové – platby organizované státní byrokracií mohou velmi snadno soutěžit s platem dělníka, ale mnohem obtížněji s platem vysokého manažera.

Alternativní formy soužití pak byrokratům poskytují záminku pro vytváření programů na jejich podporu, odstraňování diskriminace atd. Proč nevznikají podobné programy i na podporu tradiční rodiny? Vznikají, ale je jich velmi málo – převážně proto, že tradiční rodina je příliš soudržnou jednotkou, takže obtížně konzumuje byrokratické programy, neposkytuje tudíž ospravedlnění pro zvyšování rozpočtů a pravomocí.

Vysvětlení morálním úpadkem: Lidé nerodí děti a nevychovávají je v

úplných rodinách, protože ztratili smysl pro povinnost. To je silné vysvětlení. Nedokáže ovšem objasnit, proč jsou nižší třídy postiženy více než vrstvy s vysokými příjmy.

Vysvětlení spiknutím: Vládcí v pozadí nechtějí soudržné rodiny, ale raději izolované jednotlivce závislé na byrokratických aparátech. Proto prosadili sociální programy a systematickou propagandu, o nichž od začátku věděli, že povedou k oslabení vazeb. To je vysvětlení poměrně silné. Jen to moc nejde dohromady s tezí, podle níž skrytí vládcové potřebují masy otroků. Systém totiž produkuje otroky, kteří jsou stále méně použitelní – jako vojáci i jako dělníci.

Média získala obrovskou moc manipulovat lidmi a určovat jejich mínění. Proč ale podléhají manipulaci i různé místní honorace a elity, které by měly být schopny tlaku čelit?

Proč platí, že vzdělanými a bohatými lidmi mohou média manipulovat o tolik snadněji než běžnými dělníky a řemeslníky (což je nejlépe patrné ze souvislosti mezi výsledky voleb v různých skupinách a názory velkých médií)?

„Na politických názorech dělníků a řemeslníků příliš nezáleží. Mohou si dopřát luxus zpochybňování oficiálních stanovisek, čtení alternativních zdrojů informací apod.“

Naše vysvětlení: V horních patrech byrokratických aparátů a na královských dvorech jsou správné názory jednou z nutných podmínek přežití. Příslušníci nové aristokracie (a ti, kdo na tuto příslušnost aspirují) tedy musejí neustále vyhledávat správné názory a osvojovat si je. Mnohdy musejí okázale demonstrovat, že si je osvojili.

Řemeslníci, technici, zbývající drobní podnikatelé a podobné typy lidí své postavení naopak odvozují od zvládnutí určitého řemesla. Na jejich politických názorech příliš nezáleží. Mohou si dopřát luxus zpochybňování oficiálních stanovisek, čtení alternativních zdrojů

informací apod.

Bylo by možné namítnout, že čtenáři různých konspiračních webů jsou manipulovatelní stejně jako konzumenti médií hlavního proudu. Nicméně nezapomínejme, že – kdyby nic jiného – takový člověk standardně porovnává informace z několika zdrojů a musel vynaložit určitou energii, aby se ke konspiračním teoriím dostal. To ho staví do úplně jiného světla než jeho spoluobčana, který zapnul televizi a mechanicky akceptuje všechno, co se na obrazovce říká.

Vysvětlení morálním úpadkem: Lidé se nemohou opřít o pevné mravní základy, navíc je v jejich myslích prázdné místo po náboženství. Toto prázdné místo si často zaplňují ideologiemi šířenými médii.

Takové vysvětlení vůbec nezní špatně. Do chvíle, než si položíme otázku, zda byli lidé za starých mravnějších časů odolnější vůči mediální manipulaci. Média tehdy nebyla, takže přímou odpověď nemáme. Nicméně máme řadu svědectví o situacích, kdy někdo přiměl jediným emotivním proslovem celé město třeba k vykonání pogromu. Nezdá se, že by tehdejší mravní zakotvenost (pokud existovala) lidem poskytovala ochranu proti demagogii.

Vysvětlení spiknutím: Celkem snadno se dá pochopit, proč by měla skrytá vládnoucí skupina zájem na tom, aby mohla lidmi neomezeně manipulovat. Máme tedy rozumné vysvětlení, proč média tlačí společnost určitým směrem. Nicméně zůstává nezodpovězena druhá část otázky: Proč se lidé nechávají médii tak snadno manipulovat? Jak došlo ke změnám v lidské povaze? A především nám chybí odpověď na otázku, proč jsou k manipulaci náchylnější ti, kdo jsou ve společenském žebříčku nahoře.

„Byrokracie zpravidla nepodporuje nacionalismus, protože ten je historicky spojen s idejemi jako samospráva a vláda lidu, což neposkytuje dost záminek pro další byrokratické programy.“

Klesá úroveň školství. U nás v České republice jsme zvyklí na to, že každé dva až tři roky testy ukáží, že se toho děti ve škole naučily méně než děti před nimi. Jenže on ten stejný trend lze zaznamenat ve většině západních států – od základní školy po univerzitu.

Naše vysvětlení: Co se komu nelíbí? Vždyť úřednických míst přibývá. Přibývá míst v neziskovkách zaměřených na vzdělávací reformy. Rostou rozpočty, rostou pravomoci, systém se stává naprosto neprůhledným a neřiditelným. Dělá tedy přesně to, co má dělat.

Vysvětlení mravním úpadkem: To může vycházet z předpokladu, že děti už nejsou vedeny k morálce a kázni, doma ve škole ani jinde. Tím pádem není možné realizovat rozumnou výuku matematiky v relativně nezáživných předmětech typu matematiky, protože žáci prostě nevydrží. Navíc by bylo možné tvrdit, že učitelé jsou sobečtější než předchozí generace učitelů a že už jim tolik nezáleží na dětech. Je to vysvětlení, které je vnitřně konsistentní a může být pokládáno za silné (čímž neříkám, že s ním souhlasím).

Vysvětlení spiknutím: Skrytí vládcové a manipulátoři chtějí obyvatele, kteří budou hloupí, nevzdělaní a snadno manipulovatelní. To by dávalo smysl, ale proč klesá také úroveň řemesel, čistě technických dovedností apod.? Vždyť vládcové by měli přece chtít, aby jejich poddaní byli sice manipulovatelní, ale šikovní.

Až neuvěřitelnou rychlostí se šíří nové totalitní ideologie. Jestliže někdy v roce 1990 byla naděje, že nacismus i komunismus jsou mrtvy a rýsovala se nadějná budoucnost demokracie a lidských práv, dnes se státy chovají v mnoha ohledech totalitněji než v posledních letech marxistického režimu. To je syceno novými ideologiemi, jako feminismus, multikulturalismus a radikální ekologické směry, jejichž přívrženci okázale pohrdají občanskými svobodami a v řadě případů se chovají stejně agresivně a srovnatelně násilně jako členové Hitlerových SA nebo později mladí stalinisté.

Naše vysvětlení: Byrokratické aparáty potřebují stále další pravomoci

a potřebují vykazovat stále další činnost. Proto zcela přirozeně podporují šíření totalitních ideologií, protože ty ospravedlňují jejich pronikání do dalších a dalších oblastí lidského života, myšlení a svědomí. Většinou nepodporují nacionalismus, protože ten je historicky spojen s idejemi jako samospráva a vláda lidu, což neposkytuje dost záminek pro další byrokratické programy.

Vysvětlení mravním úpadkem: Úpadek náboženství a smyslu pro přirozený řád věcí vytvořilo prázdnotu, kterou si lidé přirozeně zaplňují nejrůznějšími pověrami a totalitními ideologiemi. Morální úpadek přinesl i ztrátu úcty k lidskému životu a lidskému soukromí, což opět napomáhá totalitním ideologiím. Je to vysvětlení silné.

Vysvětlení spiknutím: Skrytí vládcové napomáhají šíření totalitních ideologií jako nástroje k likvidaci ohnisek odporu. Opět silné vysvětlení.

„Nová aristokracie vládne právě díky své schopnosti vyvažovat zájmy nižších pater aparátu a manipulovat s nimi. Nemůže jim tedy omezit peníze, leda krátkodobě.“

Státní správa a intelektuální centra západních zemí přestaly trvat na prosazování zákonů vlastních zemí a ochraně vlastní kultury. Vyklízejí prostor islámu, dokonce podporují jeho nadřazenost a trestají ty, kdo tento nový trend zpochybňují. Muslimská komunita získává řadu privilegií proti všem ostatním, a to často i v rozporu se zákony.

Naše vysvětlení: Striktní vymáhání zákonů je otázka policistů v ulicích, detektivů a efektivně fungujících soudů, což neposkytuje dostatečné záminky pro zvyšování rozpočtů, přijímání nových úředníků a zřizování nových odborů. Nadějněji by se jevíly pokusy muslimy převychovávat, dohlížet na ně, chodit do rodin, podporovat muslimky k emancipaci, motivovat je, aby udávaly domácí násilí a podobně. Na tom by mohl vyrůst obrovský nový byrokratický aparát. Jenže by to také narazilo na tvrdý a koncentrovaný odpor islámské komunity, což by

ohrozilo přidělování dalších rozpočtů. Navíc by se uzavřely cesty k rozpočtům poskytovaným arabskými státy (jen samotná Saudská Arábie vydává na šíření islámu v přepočtu víc peněz než Sovětský svaz v dobách svého největšího rozmachu na šíření komunismu).

Pokud budeme naopak akceptovat vyprávění o tom, že je tu diskriminovaná islámská menšina, která musí být všemi způsoby zvýhodňována, dostaneme se do situace, pro kterou mají byrokratické aparáty osvědčené a vyzkoušené řešení. Ochrana či preference údajných menšin je už desítky let jednou z nejosvědčenějších metod, jak rozšiřovat byrokracii a zvyšovat rozpočet. Dá se tedy sáhnout po připravených „produktech“ a ideologiích. Jednoduché a účinné. A že ve společnosti vznikne chaos? Tím lépe. Bude zapotřebí dalších odborů a úřadů. Vezměte třeba jen takovou maličkost jako poskytování psychologického utěšování vystresovaným lidem po každém atentátu. Dokážete si představit, kolik se tím uživí psychologů, dobrovolníků, koordinátorů a kontrolovačů správných postupů?

Vysvětlení mravním úpadkem: Nabízí se teze, že představitelé státní moci ztratili víru v tradiční hodnoty, na kterých stála evropská civilizace. Proto nejsou schopni čelit agresivním požadavkům civilizace jiné. To zní logicky a rozumně. Nedokáže to však vysvětlit, kde se bere tolik tvrdosti při potlačování legitimních požadavků a proč netrvalí ani na dodržování relativně neutrálních požadavků směřujících k zajištění bezpečnosti a ekonomických činností.

Vysvětlení spiknutím: Určitá skupina lidí chce islamizovat Západ a má dostatečnou moc tento záměr prosadit. To je vysvětlení logické a silné. Nicméně otevírá další otázku. Čím je k tomu motivována? Pokud jsou ti lidé jen zkorumpovaní saudskými penězi, potom to otevírá otázku, kdo je vlastně na světě nejmocnější a nejbohatší. Pokud jsou motivováni úmyslem rozvrátit Západ, potom nemají zájem na plném nahrazení západního práva šarijou a mají tudíž v záloze řešení, jak šíření islámského zákonodárství zastavit. Zatím se ale nezdá, že by něco takového měli.

Nekontrolovaná imigrace, jaká nemá obdobu v evropských dějinách a nejspíš ani v dějinách žádné jiné civilizace. Může být srovnána jen s nucenými přesuny národů, jaké prováděli vládcové některých impérií. Motivace lidí z chudších zemí přesouvat se do zemí bohatších a bezpečnějších je snadno pochopitelná. Z jakého důvodu ale evropské elity prosadily otevření hranic a aktivně podporují imigrační toky, přestože děsivé až likvidační následky na evropské země jsou viditelné (humanitární zdůvodnění je tak hloupé a nepřesvědčivé, že nebudeme čtenáře urážet tím, že bychom ztráceli prostor jeho hlubším rozbořem)?

Naše vysvětlení: Podrobnějšímu výkladu budeme věnovat následující dvě kapitoly. Zde jen připomeneme, že dobře fungující společnost, kde lidé dokážou svoje věci řešit sami, je z hlediska byrokracie noční můrou. Nevytváří totiž dostatek požadavků na další aktivity úřadů a neziskovek. Společnost, která se ocitla v chaosu a neustálé válce několika soupeřících civilizačních pohledů, naopak umožňuje neomezené rozšiřování programů začleňování, ochrany menšin, vyrovnání šancí, zprostředkování civilizačního dialogu apod. Čím větší problémy, tím lépe pro byrokracii.

Vysvětlení mravním úpadkem: Vůdcové Západu ztratili víru ve vlastní civilizaci, proto ztratili schopnost ji bránit. Je to vysvětlení poměrně silné, nicméně neposkytuje vysvětlení, proč je odhodlání uzavřít hranice a bránit migračním tokům silné a jednoznačné mezi nižšími třídami a proč je nová aristokracie tak jednoznačně proimigrační. To by předpokládalo, že mravním úpadkem je zasažena pouze vládnoucí skupina, což nikdo netvrdí.

Vysvětlení spiknutím: V tomto případě je velmi silné. Za předpokladu, že vládnoucí skupina je schopna migrační toky nejen rozbíhat, ale také zastavovat a hranice nejen otevírat, ale také zavírat, a případně vracet masy imigrantů nazpět. Existuje někdo s takovou schopností? Zatím se nezdá, že by tomu tak bylo. Vedle toho nezapomínejme, že i pro novou aristokracii je současný imigrační útok na Evropu ztrátou. I když se ve

svých izolovaných čtvrtích s masivními ochrankami mohou cítit bezpečně, nemohou se projít pod Eifelovkou, vykoupat se v Cannes či jiném luxusním středisku apod. To je poměrně významná ztráta a nezdá se, že by byla něčím vykoupěna.

Zadlužování států dosáhlo úrovně, jaká byla po celé dějiny nemyslitelná. A co horšího, zdá se, že státy ztratily schopnost zadlužování zastavit či dokonce jen výrazně zpomalit. Státy si nepůjčují jen během válek a těžkých krizí, jak tomu bývalo ve starších časech, ale i v dobách míru a ekonomické konjunktury. Všichni vědí, že systém se dříve či později zhroutí, ale nevede to k nápravné akci. Dostatečným varováním není ani likvidace řecké ekonomiky, která dosáhla až takové hloubky, že celá další generace musela odejít ze země nebo si nemůže dovolit děti, a je tedy ohrožena národní existence jako taková.

Naše vysvětlení: Zájmem byrokrata je dosáhnout co nejvyššího vlastního rozpočtu, nikoliv celkové rovnováhy. Navíc byrokratické aparáty mají dostatečnou schopnost prosadit se proti zbytku společnosti. Je v nich dostatek kreativních lidí, aby dokázali přicházet se stále novými nápady, jak navyšovat rozpočty.

Jenže peníze určené pouze na odměny úředníků a jejich kanceláře se špatně zdůvodňují. Pokud naopak byrokratický aparát existuje v rámci obrovského programu (a utrácí, řekněme 5 % celkových výdajů), veřejnost to snáší bez významnějších problémů. Existuje tedy silná motivace navyšovat veškeré výdaje.

Pokud by byl aparát podřízen striktnímu řízení shora, mohl by vládce stanovit celkové výdaje a nechat jednotlivá oddělení, aby se poprala o peníze. Jenže, jak jsme uvedli už dříve, nová aristokracie vládne právě díky své schopnosti vyvažovat zájmy nižších pater aparátu a manipulovat s nimi. Nemůže jim tedy omezit peníze, leda krátkodobě.

Vysvětlení mravním úpadkem: Dříve lidé cítili odpovědnost za rozumné hospodaření, teď se odmítají uskromňovat a chtějí okamžité

výhody. Jenže to je vysvětlení, které je v ostrém rozporu s fakty. V těch mýtických dřívějších dobách morálky a zakotvenosti v morálních hodnotách se neustále dělo, že vládcové a jejich dvory vedli příliš nákladný a rozmařilý život. Pravidelně docházelo ke státním bankrotům.

Vysvětlení spiknutím: Tady se nenabízí vůbec nic, maximálně hypotéza o tom, že státní zadlužení je způsob, jak odebrat majetek příslušníkům nižších tříd. Jenže proč by skrytí vládcové volili právě tento způsob, když mají k dispozici i jiné.

Síť zákonů a předpisů, která řídí a reguluje každodenní život a podnikání, je tak hustá, že už fakticky neumožňuje vést normální život. Člověk nemůže skoro ani vstát z postele, aniž by tím neporušil nějaké nařízení. Dokonce i nejvyšší správní soud otevřeně uznal, že předpisy je tolik, že nikdo nemůže udržet přehled o všech svých povinnostech (ani sám soud toho není schopen). I za tohoto stavu jsou neustále přijímány další a další předpisy a zrychluje se dokonce i tempo přidávání předpisů. Fakticky to znamená nastolení neomezené vlády úředníků – každého je totiž možné kdykoliv potrestat, protože nikdo nedodržuje všechny předpisy. Všichni jsme závislí na jejich libovůli.

Naše vysvětlení vychází ze samotné podstaty byrokratických aparátů. Každý sleduje svůj zájem, každý chce vyšší rozpočet, přibývá tedy předpisů. Pochopitelně, co jiného?

Vysvětlení mravním úpadkem: Oblíbené vysvětlení říká, že předpisy přibývá proto, že lidské chování přestává být regulováno morálkou, musí tedy nastoupit formální předpisy. Jenže většina formálních předpisů nutí lidi k úplně jinému jednání než morálka. Předpisy morálku nenahrazují, míří jiným směrem. Další vysvětlení vychází z toho, že lidé ztratili morální zábrany, a tudíž usilují o prosazení předpisů proti svým sousedům, obchodním partnerům, zaměstnavatelům, zaměstnancům atd. Jenže většina nových předpisů je taková, že přináší výhody pouze členům byrokratických aparátů – aktivistům, úředníkům a konzultantům, kteří si z nich udělali živnost.

Vysvětlení spiknutím: Těžko najít výklad, proč by právě tohle mělo být v zájmu skryté elity. Jestliže přehled o všech předpisech nedokážou udržet ani ti, kdo s nimi denně pracují, jak by se to mohlo podařit skrytým vládcům? Navíc, proč by měli mít zájem na tom, aby méně lidí pracovalo a více lidí trávilo všechn čas byrokratickými procedurami? Pokud jsme všichni jejich otroci, bylo by logické, že chtějí z otroků vymáčet co nejvíce.

Svoboda projevu, která byla po staletí pokládána za nejvyšší hodnotu a kvůli které Evropané pokládali životy, začala být znovu potlačována na všech úrovních. Definice „extrémismu“ byla posunuta tak, že zahrnuje i běžnou politickou debatu. O tématech, která lidi nejvíc zajímají (např. imigrace) je zakázáno diskutovat. Znovu se vyhazuje ze zaměstnání za naprosto běžné vyjádření názoru, se kterým většina nové aristokracie nesouhlasí. Na rozdíl od dřívějšího stavu, kdy svobodu projevu mohl omezit jen soud, dnes rozhodují běžní úředníci.

Naše vysvětlení: Pro byrokratické aparáty je to vítaná zmínka vykazovat činnost, zakládat sledovací oddělení, přijímat akční plány apod. Navíc se tím vyhnou riziku, že jejich marnotratnost bude kritizována.

Vysvětlení mravním úpadkem: Sama myšlenka svobody projevu souvisí s koncepty, jako je svědomí, hodnota osobnosti apod. Pokud jsou tyto koncepty podvráceny, není svoboda projevu dlouhodobě udržitelná. To je výklad, který vůbec není špatný.

Vysvětlení spiknutím: Tajná vládnoucí elita chce lidi, co nebudou přemýšlet a nebudou diskutovat. Likvidace svobody projevu je důležitým krokem k jejich zotročení. I to je silné vysvětlení.

Celkový závěr:

Omezený prostor nám neumožňuje probírat další seznam problémů,

nicméně ty výše uvedené by měly stačit jako ukázka, že náš model sice působí méně romanticky, ale je jednodušší a poskytuje lepší vysvětlení než modely alternativní. Čímž nepopíráme, že oba zmíněné alternativní výklady světa přináší v mnoha případech velmi užitečné poznatky.

Aby nedošlo k mýlce. Rozhodně netvrdíme, že existuje něco jako společná domluvená vůle všech představitelů byrokratické superelity. Samozřejmě, existují různé odborné konference a jiné příležitosti, kde si mocní lidé „ladí noty“ a pomáhají najít společné myšlenky.

Ale základ rozhodování spočívá v tom, že každý byrokrat a každé oddělení prosazuje svůj zájem a že jejich drobné vůle se slévají a sčítají do jednoho rozhodnutí. Člověku, který se na úřad dívá zvenku, v posledních letech standardně připadá, že rozhodnutí nejspíš přijímá orangutan, co utekl z klece a náhodně rozhazuje papíry a razítka. V podstatě veškerá přijatá rozhodnutí vedou ke zhoršení stavu. Ale z pohledu rozpočtů jednotlivých organizačních jednotek se postupuje velmi efektivně. Všem se daří zvyšovat rozpočty, což je jejich hlavním cílem. Mezitím se hrouť civilizace, ale z toho se výplatní pásy nepočítají.

Z hlediska pokusů o nápravu stavu je to nejhorší varianta, protože neexistuje žádné centrum, které by se dalo vyhodit do povětří, a žádná hlava chobotnice, kterou by bylo možné useknout. Neděje se nic jiného než to, že lidé racionálně sledují svůj zájem.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

- *vznik obrovských byrokratických aparátů a nové aristokracie jako oddělené sociální třídy jsou dostatečnými vysvětleními všech problémů západní civilizace, včetně kolapsu při střetu s islámem;*
- *mravní úpadek, pokud k němu dochází, je jedním z důsledků byrokratizace, nikoliv jeho příčinou;*
- *různé skupiny mocných se snaží realizovat své zájmy, což je mnohdy velmi destruktivní pro celou civilizaci. Nejsou ale doklady o tom, že by*

existoval jednotný plán, který realizují společně a vědomě;

- *to, co může působit jako existence centrálně řízeného spiknutí, je ve skutečnosti přirozeným důsledkem růstu byrokracie a nové aristokracie;*
- *z hlediska obrany civilizace je takový stav mnohem horší, protože neexistuje žádné centrum zla, jehož zničením by byla civilizace zachráněna.*

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení sborník *Kolaps a regenerace: Cesty civilizace a kultur*.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

O tom, proč chce nová aristokracie nahradit současné příslušníky evropských národů něčím lepším

Byrokratické aparáty nejsou něčím, co by vyrostlo za posledních pár měsíců. Novinkou není ani formování nové aristokracie. Charles Wright Mills napsal své slavné knihy *Bílé límečky* a *Mocenská elita* v 50. letech. F. A. Hayek se tím samým (byť poněkud nepřesně zaměňoval byrokracii a stát jako takový) zabýval už během druhé světové války, kdy také Joseph Schumpeter vydal své slavné dílo o splynutí státní a korporátní byrokracie.

Velké byrokratické aparáty vznikaly natolik plynule, že není možné určit nějaký milník, od kdy existují, případně od kdy existuje nová aristokracie. Můžeme najít pouze určitá období, kdy vývoj probíhal zvlášť rychle (např. 60. léta).

Nová aristokracie a její nepřátelé

Tak, jako se postupně formovaly byrokratické aparáty a nová vládnoucí elita, tak se formovala i opozice. Tou nemáme na mysli lidi, co kritizovali přehnané úředničení. Taková kritika je součástí hry a standardního fungování byrokratických aparátů, a samozřejmě nikdy nevede k ničemu jinému než k přijímání dalších úředníků a zvyšování rozpočtů.

Nicméně vedle toho existují skupiny lidí, kteří nemají zájem dávat byrokratickým aparátům více a více peněz. Nemají zájem podléhat dalším a dalším pravidlům a byrokratickým omezením. Tak jako vesničané

neměli chuť platit stále vyšší a vyšší daně na chod královských dvorů. V tom se nic nezměnilo.

Opozici vůči byrokratickým superelitám je možné definovat nejrozličnějšími způsoby, nicméně zcela jistě do ní spadají lidé, kteří:

- *Jsou schopni žít bez podpory velkých byrokratických aparátů nebo si to o sobě aspoň myslí.*
- *Nemají dostatečné schopnosti, aby dokázali získat a udržet místo ve vedení.*
- *Mají pocit, že bez těch složitých pravidel by se jim lépe žilo.*

„Postupně se tak v západních společnostech zformovaly dvě v zásadě protikladné společenské vrstvy. Každá má jinou představu o životě, jiné zájmy, životní styl, oblíbenou kuchyni...“

To může být drobný řemeslník, který slyší od profesionálních politiků, že on je příživník, který je vykořisťuje. Slečna za přepážkou v bance, která nechápe, k čemu jsou štáby expertů na společenskou odpovědnost se stotisícovými platy, ale rozumí tomu, že její plat by mohl být o polovinu větší. Taxikáři, dělníci ve fabrikách, učitelé, zdravotní sestry, policisté pochůzkáři a tisíce dalších profesí a lidských typů. Mnozí to neříkají nahlas, ale myslí si svoje.

Podhoubí revolucí

Tím není řečeno, že nepotřebují rámec vytvářený byrokratickým aparátem, ať už to zahrnuje vydávání pravidel, fungující služby či záchrannou síť v záloze. Převládá ale pocit, že vše už zašlo příliš daleko, že pravidla jsou přehnaná, rozpočty nesmyslné a že nová aristokracie je docela obyčejně vykořisťuje. Třeba rozpočty multikulturních neziskovek vyvolávají u běžných pracujících vyloženě výbuchy vzteku.

Postupně se tak v západních společnostech zformovaly dvě v zásadě protikladné společenské vrstvy. Každá má jinou představu o životě, jiné zájmy, životní styl, oblíbenou kuchyni, módu, hodnoty atd. Královský dvůr versus vesnice. Jak to tak mezi vesnicemi a královskými dvory bývá, někdy žijí v rovnováze, jindy má navrch ta nebo ona strana a jindy to zase skončí lidovou vzpourou, která může být potlačena nebo taky panstvo může skončit napíchnuté na vidlích. Tak tomu bylo po většinu evropských dějin. Naše doba se v tom neliší od jiných.

Společnost se samozřejmě neskládá jen z nové aristokracie a prostých pracujících. Řada dalších skupin a společenských vrstev se přiklání na jednu nebo druhou stranu či hájí svoje zájmy. Nicméně vztah mezi hlavními dvěma stranami společenského konfliktu rozhoduje.

Panská morálka a morálka buranů

K situaci patří i to, že každá ze stran vyvíjí vlastní morální rámec, tedy takové vysvětlení světa, ze kterého vyplývá, že požadavky této strany jsou oprávněné, zatímco ta druhá jedná amorálně a měla by co nejrychleji ve všem ustoupit. Z jedné strany to vyhlíží tak, že nová aristokracie je nositelem pokroku, dobra a lidskosti. Ti, kdo se jí staví na odpor, jsou burani, omezenci, rasisté, šovinisté, představují ztělesněné zlo, jsou smradem (doslovný citát komentátora Hospodářských novin) a odpadem a vlastně ohrožením všeho dobrého. Dokonce jsou i ohrožením planety Země nebo aspoň veškerého života na ní. Viděno pohledem z druhé strany se jedná o střet mezi poctivými pracujícími a vykořisťovateli – politickou třídou, kapitány korporací a dalšími zlověstnými skupinami žijícími z jejich mozolů.

Pro novou aristokracii je snadnější tento svůj obraz vytvářet a udržovat, protože ovládá média, učebnice, určuje školní osnovy a je v ní zastoupeno mnoho komunikačních a marketingových profesionálů.

Druhá strana postupuje většinou amatérsky, nemá jiné kanály než neformální a profesionálů, kteří by pomáhali udržovat odpovídající verzi světa, je minimum (třeba autor této knihy se k nim počítá). Navíc nová aristokracie může aktivně bránit tomu, aby si ti dole uvědomili své zájmy. Má k tomu nejrozumnější prostředky od cenzury přes blokování sociálních sítí až po vypouštění falešných matoucích zpráv. To všechno také používá. Nicméně pokud mají ti dole dost silný pocit nespravedlnosti, i oni si v zásobárně ideologií nakonec najdou nějakou svoji a osvojí si ji. Právě k tomu dochází v naší době a právě to budí v řadách nové aristokracie značnou paniku.

„Lidé budou promícháni s lidmi z jiných kulturních okruhů, vznikne chaos a noví aristokraté z něj vytvoří nový správný lid s novými myšlenkami a kulturou vedoucí k dokonalé poddajnosti.“

Opozice proti nové aristokracii stojí na hodnotách jako národ, rodina, poctivá práce, chlapství, ženskost, hrdost na vlastní dějiny, základní sociální ohleduplnost, v Americe křesťanství a mnoho dalšího, co čtenář zná z každodenního života. Je tedy logické a normální, že se nová aristokracie snaží tento rámec zlikvidovat. Když nějaké skupině narušíte její morální rámec a pohled na svět, můžete jí vnutit svůj a tím ji zbavit možnosti odporu.

Jak se rodí skupinová ideologie

S formováním superelity a rýsováním konfliktu s lidovými vrstvami se tedy docela přirozeně objevila myšlenka zlikvidovat evropské národy, jejich zvyky, kulturu a ideálně také jazyky. Toho lze dosáhnout tak, že lidé budou promícháni s lidmi z jiných kulturních okruhů, vznikne chaos a noví aristokraté z něj vytvoří nový správný lid s novými myšlenkami a kulturou vedoucí k dokonalé poddajnosti. Svým způsobem to má blízko k

americkému ideálu „tavicího kotlíku“, kam přichází různí lidé z různých kultur a tavicí kotlík je všechny přetaví do něčeho úplně nového. S tím rozdílem, že tato tavicí pec by byla pečlivě řízená. Umíte si představit ty nové úřady, neziskovky, tisíce pracovních míst a ohromující rozpočty, které by k tomu byly potřebné?

Pro úplnost připomínám, že takové vize nevznikají organizovaně. Vypadá to spíš tak, že jednotliví lidé sledují svoje zájmy, v první řadě zvyšování rozpočtů. Přirozeně sympatizují s myšlenkovými směry, které jejich zájem zdůvodňují. Baví se o tom s jinými lidmi ze stejné vrstvy, navzájem se v těchto postojích utvrzují, radikalizují, zpřesňují si stanoviska. Pořádají konference nebo se jich účastní, čtou ty správné noviny, diskutují s kolegy. Postupně zesilují tlak na ty, kdo by s novými myšlenkami (v tomto případě nutnost rozbití národů) nesouhlasili. Nezapomínejme, že popisujeme moderní verzi královského dvora, kde je horlivé vyjadřování souhlasu jednou z nutných podmínek úspěchu. Postupně tak došlo k tomu, že odhodlání zničit národní kultury a osídlit Evropu jiným etnikem se stalo povinným znakem příslušnosti k nové aristokracii. Což, mimochodem, znamená, že toto přesvědčení musí nejhorlivěji sdílet ti, kdo se do této elity teprve snaží dostat. Třeba mladí redaktoři nebo neplacení aktivisté neziskovek s ambicí stát se korporátními manažery společenské odpovědnosti.

Tisíce kopií hraběte Kalergiho

Jakmile se takové přesvědčení stalo normálním, začalo opakovaně dostávat explicitní podobu. Asi nejvíc pozornosti se dostalo tzv. Kalergiho plánu (přesněji bychom mohli mluvit o Kalergiho vizi, protože žádný konkrétní plán sestaven nebyl). Hrabě Coudenhove-Kalergi propagoval ve dvacátých letech záměr, aby byly zrušeny národy a aby byl vytvořen jeden celosvětový lid s jednotnou barvou pleti (měla být nahnědlá) a

jediná civilizační kultura. Dnes to zní jako dílo magora, ale v té době získal hrabě Kalergi podporu řadu osobností (členem jeho spolku byl i třeba Albert Einstein), dostal spoustu ocenění a zemřel jako respektovaný humanista.

„Pro nás je zajímavá spíše snadnost, s jakou byly Kalergiho myšlenky akceptovány. Byly akceptovány, protože nebyly nijak revoluční. Stejně smýšlela většina „lepšíh lidí“.“

K jeho vizi prý existuje dodatek, že nově vytvořená rasa by měla mít vysokou pracovitost a nízkou inteligenci, aby byla vhodná pro práci v továrnách a nebouřila se. Příslušný dokument se mi nikdy nepodařilo najít a mám podezření, že se jedná o fámou. Nicméně pokud by jej hrabě Kalergi napsal, bylo by to hloupé. Továrny přece nepotřebují tupou pracovní sílu, nýbrž šikovně kvalifikované lidi. A není vůbec zřejmé, proč by promícháním ras měli vzniknout pracovití lidé s nízkou inteligencí.

Pro nás je zajímavá spíše snadnost, s jakou byly Kalergiho myšlenky akceptovány. Byly akceptovány, protože nebyly nijak revoluční. Stejně smýšlela většina „lepšíh lidí“. A smýšlí dosud. Narážíme tedy na velmi podobné názory – tak podobné, že se mnozí domnívají, že to jsou stopy Kalergiho nebo dokonce že existuje tajné spiknutí kalergistů. Ve skutečnosti je to ale prostší. Kalergi myslel jako typický příslušník své společenské vrstvy. Oni jsou takoví všichni.

Lidem to raději neříkejte

Ve stejné době, kdy působil Kalergi, se začala formovat frankfurtská škola. Sdružení levicových intelektuálů pokoušejících se spojit myšlenky Karla Marxe a Zigmunda Freuda a vedených společnou vizí, že humanitní intelektuálové mají právo a povinnost vytvořit nový svět a nové lidstvo. Obyčejní lidé z nižších tříd jsou jen materiálem, ze kterého budou tito

noví umělci vytvářet svá díla. Klíčovou roli přitom měl hrát „proletariát ze zemí třetího světa“. Jen tehdy ještě nevěděli, jak ty masy chudých z celého světa přepravit do Evropy, a dost možná, že o tom ani nepřemýšleli. Frankfurtskou školu připomínáme, protože její stoupenci během následujících desetiletí ovládli vzdělávací systémy západních zemí a její učení se stalo oficiální doktrínou velkých byrokratických aparátů. Důvod je jednoduchý a už jsme ho zmínili – ukázalo se, že tato ideologie výborně vyhovuje potřebám byrokratické superelity. Lze z ní snadno odvodit silná zdůvodnění pro zvyšování rozpočtů a pravomocí.

„Byrokracie je totiž mezinárodní, její příslušníci nepatří k žádné národní kultuře a k žádnému území. Luxusní vilové čtvrti jsou stejné všude na světě.“

Třetí exkurz podnikneme do roku 1995, kdy byl podepsán zakládající akt takzvané Středomořské unie, jejímž cílem bylo posílit obchodní výměnu i kulturní kontakty mezi arabskými státy Blízkého východu a evropskými zeměmi. Jen tak mimochodem byl zařazen také záměr přesídlit 56 milionů arabských muslimů do evropských zemí. Dokument byl postupně aktualizován, byly podepisovány další verze (zatím poslední v roce 2008), nicméně záměr muslimské kolonizace Evropy v dokumentu zůstává. Vše je to k přečtení na stránkách Evropské komise, stačí zadat do vyhledavače „Euro-Mediterranean Partnership“.

Obyvatelé České republiky nevědí, co za ně jejich státníci podepsali. Stejně jako to nevědí obyvatelé jiných evropských zemí. Ostatně, ony žádné konkrétní kroky nenásledovaly. Byl založen další úřad, přidělen rozpočet a všichni jsou spokojení.

Pokusy nikoliv na zvířatech

Náš výčet není úplný. Podstatné je, že žádný z těch plánů (ani žádný

další plán) se nenaplní bezesbytku, ale všechny ukazují, jak nová aristokracie myslí. Pokud sedíte v dobré kanceláři nebo filmovém studiu, je pro vás úplně normální, že Evropané mají být rozředěni a namícháni s nějakými zábavnějšími lidmi a že evropská civilizace má být nahrazena nějakou novou. Vůbec si neumíte představit, že by tomu mohlo být jinak. Zvláště vás štvou evropské národy. Byrokracie je totiž mezinárodní, její příslušníci nepatří k žádné národní kultuře a k žádnému území. Luxusní vilové čtvrti jsou stejné všude na světě, stejně tak sklobetonová kancelářská centra a letiště. Nedokážete pochopit, že někdo ještě může být tak zpozdilý a hlásit se ke konkrétnímu národu. Jak to vyjádřil John Lennon:

„Představ si, že nejsou státy to, není nijak těžké, není proč zabíjet a umírat, a taky není náboženství, představ si, že všichni lidé žijí život v míru.“

Normální člověk si samozřejmě položí otázku, co se stane, když se někam přesunou desítky milionů lidí z nekompatibilní kultury. Bude mít obavu, že to nepůjde dohromady, že vzniknou ghetta a dokonce možná občanská válka. Pokud je vzdělanější, tak si uvědomí, že podobná migrační vlna neproběhla nikdy v dějinách.

I při stěhování národů před začátkem naší civilizace byly pohyby lidí mnohem pomalejší. Dokonce ani nájezd Hunů nebyl tak masivní jako dnešní migrace do Evropy. A normální člověk také možná pocítí sentiment a uvědomí si, že je krásné vracet se občas do jihočeské vesničky, kde všichni mluví stejným jazykem, mají stejnou barvu pleti a sdílejí stejné dějiny.

Že když takovou vesnici nahradíte osadou, v níž jsou rovnoměrně promícháni Číňané, Afghánci, Arabové, nigerijští černoši, Švédové a Kubánci, bude výsledek sice možná pestřejší, ale ztratí se něco důležitého a něco krásného. I v případě, kdy by ti všichni lidé dokázali žít v míru.

Chytrí lidé, kolektivní debilita

Jenže nezapomínejme, že horní patra byrokratických aparátů fungují jako královský dvůr. Pokud v něm chcete uspět, nesmíte zpochybnit preferovaná dogmata. Musíte naopak neustále ukazovat, že jim věříte, ideálně dokonce předvádět, že jste ochotni zajít dál než ostatní (ale zase ne moc daleko). Je to prostředí plné lidí s výkonnými mozky, ovšem ty mozky jsou pečlivě zaměřené na intrikování a zvyšování rozpočtu. Naučíte se potlačovat nepříjemné otázky a po čase zjistíte, že je to pohodlné. A nakonec se celkem s chutí zúčastníte honů na ty, kdo jsou podezřelí ze zpochybňování dogmat. Zkrátka, pokud chcete patřit k lepším lidem, musíte věřit, že je správné, aby co nejvíc kulturně nekompatibilních lidí bylo přesunuto do evropských zemí, a to bez ohledu na následky.

Seskupení chytrých mozků tak neprodukuje chytré myšlenky, ale kolektivní debilitu, totalitní myšlení a nakonec zkázu vlastní civilizace.

Je tedy naprosto logické, že po druhé světové válce začala většina západoevropských vlád podporovat masové přesídlování milionů obyvatel, především z Turecka a arabských států. Záminky se lišily, jednou to byla údajná potřeba pracovní síly, podruhé kulturní obohacení, potřetí humanitární důvody... nicméně podstatné je, že proud sílil (protože posilovaly byrokratické aparáty). Přibývalo sice náznaků toho, že kontinent směřuje k obrovské katastrofě, nicméně – jak jsme ukázali – vládnoucí kruhy jsou dostatečně odolné vůči vnímání reality.

Mlčící bezmocná většina

Druhá strana konfliktu samozřejmě nemá a neměla nejmenší zájem být rozředěna, nahrazena či obohacena. Mimo jiné proto, že – na rozdíl od superúředníků a supermanažerů – má řada normálních lidí každodenní zkušenost s tím, jak dopadají pokusy o integraci přistěhovalců. Nabízí se

tedy otázka, proč většina neprosadila svou vůli prostřednictvím voleb. Protože vyřadit z provozu demokratické mechanismy, to zvládla nová aristokracie už dávno. Máme sice možnost chodit k volbám a vybírat příslušníky zákonodárných sborů, existuje však dostatek prostředků pro zajištění toho, že nově zvolení se rychle přičlení k elitě, osvojí si její zvyky, kultury, názory i zájmy. Přenášet stanoviska zastupovaných obyvatel do politického rozhodování – to vůbec nepřipadá v úvahu. V žádné zemi Západu. Ve Švýcarsku je lepší situace, protože si občané mohou vynutit referendum. Ale i tam se ukazuje, že přinutit elity, aby se podřídily vůli obyvatel a respektovaly výsledky referend, je nesmírně obtížné až nemožné.

To všechno by bylo samo o sobě dost hrozné, jenže mezitím se stalo něco, co nikdo nečekal. Probudila se prehistorická příšera zvaná islám.

V této kapitole jsem se pokusil ukázat, že:

- *existuje dlouhodobý sociální konflikt mezi novou aristokracií a nižšími pracujícími vrstvami;*
- *v rámci tohoto konfliktu vyvíjí každá ze stran svůj obraz světa a svou morálku, která zdůvodňuje její nároky;*
- *příslušníci nové aristokracie pokládají za správné, aby byly zlikvidovány stávající evropské národy, jejich kultura a životní styl;*
- *na troskách evropské kultury má být vytvořeno něco nového, lepšího a lépe vyhovujícího zájmům nové aristokracie;*
- *za tím účelem mají být do Evropy přesunuty masy lidí z úplně jiných kultur;*
- *toto přesvědčení o přínosnosti masové imigrace z jiných kultur sdílí naprostá většina příslušníků nové aristokracie, aniž by se nějak domlouvali;*
- *nová aristokracie má také za to, že odporovat masové imigraci a*

odporovat likvidaci kultury evropských národů je hluboce amorální;

- *lidé z nižších tříd s tím nesouhlasí, ale nemají žádnou možnost, jak svou vůli prosadit. Demokracie totiž nefunguje.*

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Václava
Klause a Jiřího Weigela *Stěhování národů* s.r.o.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Ve které se už konečně dostáváme k islámu

Když slyšíme o islámu, naskočí někomu představa moudrých kultivovaných lidí, kteří jsou z nepochopitelných důvodů oběťmi útoků evropských nacionalistů a xenofobů. Jiným naskočí spíše teroristické útoky, řezání hlav, kamenování a nejrůznější barbarské praktiky. Ale násilnost a krutost, to není ten hlavní problém. Konec konců, stačí zajet do Osvětimi a podívat se, co dělali nejvzdělanější příslušníci naší civilizace před několika desítkami let.

Jednou islámské, navždy islámské

To, co je na islámu skutečně děsivé, je jeho nehybnost. Zatímco západ je dynamický a neustále plný změn, islám je jeho přesným opakem. Existuje víc než tisíc let, a je pořád naprosto stejný jako na začátku. Během těch staletí se občas stalo, že se na čas změnil, což bylo způsobeno vnějším tlakem nebo brutalitou diktátora. Ale jakmile takové okolnosti pominou, vrací se islámská společnost do původního stavu. Jako by byla z gumy.

Konec konců, přesně to vidíme před sebou v současnosti. Poměry v mnoha islámských zemích se ještě docela nedávno podobaly poměrům v evropských zemích. Lidé se podobně oblékali, chovali jako na Západě a nejspíš tak do nějaké míry i mysleli. Pak padl sekulární diktátor, tlak pominul a guma se vrací do původního stavu. Společnost se vrací do stavu, kterému říkáme raný středověk. Je to označení velmi nepřesné, protože islám nezná něco jako historická období. Islámské myšlení nezná dějiny v našem smyslu toho slova. Pouze odpadání od toho, co přikázal

prorok, a návraty k přesnému napodobování jeho života.

Dalším děsivým rysem islámu je, že z něj neexistuje cesta ven. I pro jedince je odchod od islámu velice obtížnou a riskantní záležitostí. Opuštění islámu je trestáno smrtí. I tam, kde islámské právo neplatí a kde žije muslimů jen málo, bude odpadlík do konce života čelit riziku, že mezi tou malou skupinkou se najde někdo, kdo rozsudek uskuteční. I proto někteří, kteří by nejraději neměli s islámem nic společného, zůstávají formálně muslimy. Zdá se, že v Evropě je to případ asi čtvrtiny muslimů zde žijících. Zákaz islámu by byl pro ně osvobozením, ale nová aristokracie stojí na straně radikálů a fundamentalistů (později si vysvětlíme proč).

Nicméně existují lidé, kteří tuhle nebezpečnou cestu pryč od islámu podstoupili. Za tisíce let dějin islámu se ale nenašel případ, že od islámu odešlo společenství nebo národ. Jinde se takové kulturní změny dějí. Země, kde převládal animismus, se stávají katolickými. Z katolických zemí se stávají protestantské. Z buddhistických křesťanské. Z křesťanských ateistické s velkým vlivem právě buddhismu. Takové změny nejsou časté, pokaždé jsou spojeny s napětími a konflikty, ale občas se dějí. Pouze islám je z tohoto dynamického dění vyňat. Co bylo jednou islámské, to bude islámské do konce věků.

Krvavé hranice islámu...

Za tím je to, že islám vytváří úplně jiný typ osobnosti. Nejen v porovnání s moderní Evropou, ale i v porovnání s Evropou středověkou. I v tom, co je dnes označováno za dobu temna, bychom našli takový pohled na člověka, rodinný život, způsob výchovy a základní společenské struktury, které v každé generaci produkovaly kacíře. I když se podařilo utopit rebelii v krvi, v další generaci se narodili další buřiči. Hranice ještě nedohořely a už tu byli další lidé, co chtěli žít svobodněji. Islám oproti

tomu produkuje jiné rysy a jiné osobnostní struktury.

„Islámské myšlení nezná dějiny v našem smyslu toho slova. Pouze odpadání od toho, co přikázal prorok, a návraty k přesnému napodobování jeho života.“

Když muslimové demonstrují, není to za svobodu, nýbrž za slepější a hlubší podřízení se učení jejich údajného proroka. Znovu a znovu narážíme na to, že většina muslimů netouží po svobodě a jejich rozkoší je dokonalá podřízenost. Možná ani nejsou osobami v našem moderním smyslu toho slova. Vzácné pokusy o reformu islámu ztroskotaly na tom, že se nenašlo dost lidí, kteří by měli o něco takového zájem.

Nicméně v jednom je islám dokonalý. Dokáže obsadit území a zlikvidovat civilizaci po všech stránkách vyspělejší. Totálně ji nahradit a vyhladit veškeré vzpomínky na ni. Má k tomu nástroj zvaný džihád. Džihád, to nejsou jen atentáty a válečné akce, to je celý aparát aktivit směřujících k likvidaci neislámských civilizací. Zahrnuje vedení války, zastrasování, migrační vlny, sňatky, podplácení, získávání vlivu na školství a média, dobročinnost, kriminalitu, vyvolávání občanských konfliktů.

Je to aparát skvěle fungující. Že je naše společnost o tisíc let pokročilejší, to není žádná útěcha. Islám má celou sbírku trofejí podstatně vyspělejších civilizací.

Tím se dostáváme k tomu, že islám není jen problémem Západu. A není to jen problém chybné politiky posledních desetiletí. Někdy se setkáváme s názorem, že kdybychom nechali islámské země na pokoji, současné problémy by se neobjevily. Nevěřme tomu. Islámské agresi čelí i Čína, Rusko, Barma, hinduistická civilizace a černošské africké státy. Každý, kdo má tu smůlu, že s islámem sousedí.

Většina těch států a civilizačních okruhů vedla rozumnou politiku a žádné agrese vůči islámu se nedopustila ani nedopouští. Přesto na ně

muslimové zaútočili. Samuel Huntington to popsal tak, že hranice islámu jsou krvavé hranice.

...už i v ulicích evropských měst

Jak jsme mohli být tak hloupí a přenést hranice islámu přímo do center evropských měst? Částečně se tak stalo v důsledku omylu, že islám je dávno mrtvý (k tomu se rovněž dostaneme později). Ale především proto, že v Evropě už dávno nefungují vlády v původním smyslu toho slova. Králové už jsou minulostí, prostí lidé nemají možnost do politiky zasahovat a zbyly jen byrokratické aparáty. Členové nové aristokracie nejsou od toho, aby si uměli všimnout problému. A už vůbec nejsou od toho, aby jej uměli vyřešit. Jejich existence stojí na navyšování rozpočtů, intrikách, mocenských hrách, sebe prezentaci a horlivém prokazování, že jsou stejní jako všichni ostatní dvořané, sdílejí stejné myšlenky a rozhodně nesympatizují s žádnou rebelií.

Pokud se mezi politiky a manažery našel někdo, kdo tuhle hru narušil upozorněním na problém, byl okamžitě vyloučen. Tím sice získal nezávislost, ale ztratil přístup k penězům i přístup do médií. Stal se nezávislým, ale dokonale bezmocným, a většinou i velmi chudým. Takže, když se začal rýsovat problém, který viděli všichni, byrokratické supermozky vynaložily veškerou svou výkonnost, aby jej nepřipustily do svých myslí. Dnes je tato technika potlačování problému dovedena do takové dokonalosti, že dokonce i pár minut po masové vraždě jsou představitelé byrokratické elity schopni tvrdit, že žádný konflikt neprobíhá a jediným problémem jsou stížnosti nižších vrstev.

Dějiny jako postupná islamizace Evropy

Nebudeme zde řešit, zda Mohamed opravdu žil a jak jeho život

vypadal. Stačí nám informace, že někdy přibližně v polovině osmého století byl islám etablován v dnešní podobě (obě jeho větve, sunitská i šíitská). V té době už probíhaly útoky na všechny okolní společnosti a civilizace. Nebudeme se ani zabývat těmi, které navždy zmizely. Pro nás je podstatné, že byla nevratně obsazena také podstatná část Evropy (v civilizačním smyslu toho slova, tedy podstatná část Západu). Někdy kolem roku 600 byla Severní Afrika kulturní a politickou součástí Evropy. Podstatná část Řecka, resp. Východořímské říše, byla na územích, kde se dnes nachází Turecko. Většina Arménie ležela na územích, kde se dnes nachází islámské státy Turecko a Azérbájdžán. I Sýrie byla tradiční křesťanskou zemí.

„Členové nové aristokracie nejsou od toho, aby si uměli všimnout problému. A už vůbec nejsou od toho, aby jej uměli vyřešit. Jejich existence stojí na navyšování rozpočtů, intrikách...”

To vše bylo vymýceno, zmizely památky po tom, že tam kdysi byla křesťanská civilizace. Ztráta historického povědomí jde až tak daleko, že křížové výpravy na obranu území tehdy ještě osídlených křesťanským obyvatelstvem jsou dnes označovány za agresi. Když Evropané osvobodili Španělsko, jih Itálie, a Balkán, získali nazpět jen malou část území obsazených islámskými nájezdníky.

Islámské úsilí o dobytí celé Evropy se nikdy nezastavilo. Islámská civilizace absolvovala řadu vnitřních válek, ale kořistnický pohled na Evropu spojoval všechny znesvářené skupiny. Když muslimové zrovna neměli bojeschopné armády, spokojili se aspoň s nájezdy, přepady a odvlékáním do otroctví. Dnešní politicky-korektní dějepisci to neradi připouštějí, ale od roku 650 nebyl ani jeden rok míru mezi Západem a Islámem.

Osudná arogance moderního Evropana

Až po průmyslové revoluci v 19. století získali Evropané takovou superpřevahu, že dokázali obsadit islámské země. Až tehdy ustaly neustálé nájezdy a přepadání. Muslimové se novým dobyvatelům ochotně podřídili. Zdá se ostatně, že to je jeden z jejich civilizačních rysů – útočit jenom v obrovské přesile a ochotně se podřídít, narazí-li na sílu. Rychle se tedy přizpůsobili všemu, co po nich evropští dobyvatelé chtěli, a v Evropě vznikla iluze, že islámská civilizace je vlastně velmi podobná té naší. Objevily se romantické představy o harémech, břišních tancích, ušlechtilých vládciích a dokonce mýtus o údajném zlatém věku islámské vědy. Iluze říkala, že muslim je osobnostně stejný člověk jako Evropan a že rozdíl je jen v rekvizitách jako orientální koberec, šálek kávy nebo vyvolávání muezína (místo vyzvánění zvonů).

Bylo to neuvěřitelně hloupé a arogantní. Přitom bývaly časy, kdy Evropané rozuměli tomu, že v různých civilizačních okruzích najdete různé typy lidí s různými zvyklostmi, povahovými rysy, různým vnímáním světa a naprosto odlišnými představami o tom, co je dobro a zlo. Evropané tehdy rozuměli tomu, že každá civilizace je jiná a že komunikace mezi nimi je velmi obtížná. Že kanibal nikdy nepochopí, proč jsme proti pojídání nepřátel (i když se ze strachu podřídí našemu zákazu lidojedství) a že někteří Indové nikdy nepochopí, co se nám nelíbí na tak samozřejmé věci, jakou je upalování vdov. Může se snažit, ale něco tak podivínského jeho mozek prostě nevezme.

„Přišla průmyslová revoluce, doba nekritické víry ve vědecký pokrok a začal převládat názor, že lidé z jiných civilizačních okruhů jsou jenom jaksi nedospělí. Když jim dáme čas...”

Jenže přišla průmyslová revoluce, doba nekritické víry ve vědecký pokrok a začal převládat názor, že lidé z jiných civilizačních okruhů jsou jenom jaksi nedospělí. Když jim dáme čas, dozraje jim mozek a začnou být stejní jako my. S tím souvisela i představa, že ve všech civilizacích

převládá stejný typ osobnosti. Že všude najdeme stejnou touhu po svobodě, stejný zájem inovovat a všude podobné vztahy mezi muži a ženami (rozdíly měly být údajně jen v rekvizitách).

Protože se v evropské civilizaci nikdy neobjevil jev podobný islámu, zařadili jej Evropané do kolonky „náboženství“ a začala se vytvářet představa, že islám je vlastně jen taková kopie katolicismu s jinak oblečeným duchovním. Tento arogantní blud nejenže převládl v intelektuálních kruzích, ale dostal se také do školních osnov a byl vštípen celým generacím Evropanů.

Iluze nenáboženského světa

Na to navázala teorie sekularizace. Její různé verze jsou různě radikální, ale všechny se shodují v přesvědčení, že náboženství je historicky omezená záležitost, která ztratila většinu svého vlivu a v dohledné době nejspíš vymizí. Staré časy byly náboženské, pak přišla věda, lidé přestávají chodit do kostela a dříve či později tam přestanou chodit úplně. Nebudou se ani zajímat o Pána Boha a nenechají se omezovat křesťanskou morálkou. Někteří to konstatovali s radostí a pokládali to za osvobození. Jiní se na stejný jev dívali s obavami a dělali si starosti, zda bude bez kostelů možné zajistit společenskou stabilitu.

Nikdo ale nezpochybňoval, že sekularizace probíhá. Kdyby se lidé podívali pořádně, všimli by si, že některá fakta do toho nezapadají. Víte třeba, kdy chodilo největší procento Američanů v neděli do kostela? Tipujete 18. století? Nebo 19. století? Bylo to v roce 1965! Ano, bylo to v době, kdy vrcholily přípravy letu na Měsíc. Další fakta zase svědčí o tom, že druhá polovina 20. století je dobou největší expanze křesťanství v dějinách. Afrika, Jižní Amerika, jihovýchodní Asie se během jediné generace přiklonily ke křesťanství. Jenže toho si všímal jen málokdo. Oficiální vysvětlení říkalo, že doba náboženství skončila, že zbývají jen

bezvýznamné hloučky věřících a ty po pár generacích vymizí úplně. Bralo se tedy za samozřejmé, že skončil taky islám.

Teheránský zlom

První šok přišel v roce 1979, když v Íránu vypukla islámská revoluce. Najednou se odnikud vynořily masy „vousatých inženýrů“, tedy lidí slušně vzdělaných, znalých západní techniky, kteří podle všech předpokladů měli mít osvojené moderní hodnoty. Jenže neměli. Byli naopak ochotní obětovat všechno, aby se mohli vrátit k životu podle Mohamedova vzoru. Smetli prozápadní sekulární režim, zlikvidovali občanské svobody, přinutili ženy navléci si islámské šátky a zničili všechno, co bylo v Íránu vybudováno za posledních 100 let. Obnovili raný středověk s moderními zbraněmi. Ale z jejich pohledu to nebyl středověk. Byl to stav, jaký přikázal Mohamed a jaký bude jednou nastolen na celém světě.

Západní lidé se utěšovali, že to je jen dočasné. „Sekularizační síly vtrhnou do Teheránu a jejich pomsta bude sladká,“ napsal o pár let později vynikající sociolog Peter L. Berger. Ani náhodou! Od té doby se k původnímu islámu vrací další a další společnosti a komunity. Vnější síla pominula, guma se vrací do původního stavu. I obrovské moderní státy Turecko a Indonésie se vrací k tomu, jak vypadal islám před staletími.

Druhý šok přišel o 10 let později. Salman Rushdie, britský spisovatel a zároveň celkem loajální muslim, napsal vtipnou knihu, která by nám přišla stylově bezproblémová a silně proislámská. Jenže nezapomínejme, že islámská civilizace nezná humor, zná jen výsměch. Íránský náboženský soud tedy odsoudil Rushdieho v nepřítomnosti k trestu smrti a vypsals odměnu za jeho zabití. Tisíce muslimů, kteří žili v Británii a kteří byli pokládáni za umírněné, pochodovali ulicemi a požadovali smrt pro Rushdieho, a také uříznutí hlavy pro všechny rouhače a nepřátele islámu.

Osobnosti, které byly známé sympatiemi k islámu a které dosud vystupovaly na veřejnosti jako milí lidé, prohlašovaly v televizních studiích, že je důležité Rushdiho zabít. Našly se i islámské hlasy volající po toleranci, ale byly to hlasy okrajové a nikdy nezískaly významnější vliv. Islámská komunita v Británii se sjednotila a dala otevřeně najevo, že islámské právo, jak je stanovil Mohamed, je pro ni závaznější než britské zákony. Že se muslimové cítí oprávněni zabít každého, kdo se jim postaví.

Navoněné paruky v čase boje

Pokud by k tomu došlo v zemi s normálně fungující vládou, ať už demokratickou nebo vládou diktátora, následovala by reakce. Tisíce radikálů by byly deportovány, byl by nastolen státní dohled nad mešitami, byly by zrušeny islámské školy, zavedeny programy proti radikalizaci, tajná služba by dostala speciální úkoly, sociální pracovníci by byli vysláni do muslimských rodin, aby zkontrolovali, zda nejsou uplatňovány nějaké barbarské praktiky.

Jenže islám se neprobudil v době, kdy byla v Británii fungující vláda. Nebyl tam žádný panovník, který by měl reálnou moc. A žádné mechanismy umožňující vládu lidu. Jen nová aristokracie, tedy napodobenina královského dvora, kde se řeší paruky, střih šatů a vzájemné intrikování. Prostředí, odkud jsou přímí a rozhodní lidé už dávno vytlačeni a kde základní hodnotou je bezmezná oddanost byrokratickému davu. Všichni se tedy začali navzájem předhánět v ujišťování, že se nic nezměnilo a že nikdo nevidí nic divného. Navýšily se nějaké rozpočty a aristokracie opojená úspěchem uspořádala štvanici na pár lidí, co upozornili na problém. Začaly být zřizovány další a další úřady pro sledování buřičů, co si neustále stěžují, a urážka islámu začala být posuzována jako těžký trestný čin. To hned poskytlo záminku pro vytvoření pracovních míst profesionálních posuzovačů diskriminace a

rasismu (ve státní správě i korporacích) a přidělení dalších miliard multikulturním neziskovkám.

Že reakce směřovala právě tímhle směrem, to bylo dáno i tím, že předchozí ideologie byrokratické elity říkala, že všechno, co je tradičně evropské, je špatné (skvělé zdůvodnění pro financování obrovských převýchovných úřadů a neziskovek), takže bylo na co navazovat. Možná, že kdyby se v tu chvíli vyskytlo mezi těmi na vrcholu pár statečných lidí, mohli trend otočit a začít naopak přidělovat granty na boj proti islámu. Jenže takoví lidé se nenašli – nejspíš proto, že nová aristokracie (včetně vedení politických stran) byla předtím desítky let pečlivě čištěna od všech statečných lidí. Zůstávali jen ti, kdo uměli dokonale splynout s byrokratickým davem. Ani Margaret Thatcherová se neodvážila jít dál, než že poskytla Rushdiemu ochranu. I za to se stala terčem mnoha útoků nejen muslimů, ale i evropských intelektuálů.

Zkrátka, starý islám se probudil

Evropa ukázala bezbrannost vůči i těm nejdrsnějším formám násilí.

Předchozí snahy dostat do Evropy co nejvíce lidí z jiných civilizačních okruhů a rozředit stávající populaci tím nebyly nijak zpomaleny. Když nadále existují úřední místa a rozpočty, není přece důvod něco měnit.

Oficiální ideologie začala na jedné straně tvrdit, že islám jako zvláštní fenomén neexistuje (všichni lidé jsou přece stejní) a na straně druhé, že islám musí mít zvláštní výhody. Normální člověk by v tom viděl rozpor, ale nezapomínejme, že evropské státy řídí lidé naučení nikdy nezpochybnit žádné oficiální stanovisko.

„Lidé začali mít pocit, že elity zešilely, a začaly se šířit historky o různých konspiracích. Není divu, je těžké uvěřit, že by někdo mohl být tak hloupý jako evropští politici, novináři...“

Šílenství? Jen běžné chování byrokratických aparátů

Lidé začali mít pocit, že elity zešilely, a začaly se šířit historky o různých konspiracích. Není divu, je těžké uvěřit, že by někdo mohl být tak hloupý jako evropští politici, novináři a profesionální intelektuálové. To samé viděli i muslimové. Pochopili, že když přidají trochu peněz ze saudských nadací, mohou se k evropským politickým a intelektuálním špičkám chovat jako k podřadným sluhům. A vyrazili do útoku. Nejdřív své lidi přesouvali do Evropy po tisících, poté po desetitisících a v posledních letech dokonce po milionech. Každý další muslim usazený v Evropě zvyšuje jejich moc, a tudíž jim dává možnost otevřít hranice ještě víc a požadovat ještě větší ústupky.

Nemůžeme se jim divit. Dělají přesně to, co jim přikázal Mohamed a co dělali po staletí.

Mimochodem, všimněte si, jak se změnilo vymezení pojmu multikulturalismus. Původně zahrnoval skutečně všechny kultury – od západní přes africkou kmenovou, islám až po hinduismus a konfuciánství. To zmizelo, dnešní multikulturalismus degeneroval na posluhování islámu.

Možná by se i v této situaci mohl Západ vzchopit, ale naneštěstí byl sepnut ještě další mechanismus, který spolehlivě eliminuje všechny pokusy o odpor.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. největším „problémem“ islámu je jeho tendence vracet se ke své původní více než tisíc let staré podobě;
2. tato tendence je vestavěna v samotných základech islámu a souvisí s typem osobnosti, jakou islám produkuje;
3. za 1400 let dějin islámu se nikdy nepodařilo dosáhnout mírového soužití mezi islámem a jinou civilizací. To se netýká jen Evropanů, ale ve stejné míře i hinduistů, buddhistů, afrických říší atd.;

4. po průmyslové revoluci dosáhli Evropané dočasně takové převahy, že uvěřili, že je islám záležitostí minulosti;
5. když se na konci 70. let 20. století znovu objevil islám ve své tradiční historické dobyvačné podobě, byl to pro Evropany šok, na který neuměli reagovat;
6. mezi novou aristokracií převažují takové povahové rysy, které znemožňují reagovat na agresi obranou nebo dokonce odvetou;
7. převládla tedy ideologie, která tvrdí, že islám není problémem a že problémem jsou netolerantní Evropané.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení jakoukoliv publikaci Centra pro studium politického islámu nebo poslech přednášky Martina Konvičky *Islám jako psychosexuální patologie*.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Kde nám metafora obklíčeného města pomůže pochopit, proč je to ještě horší

Představte si opevněné město, které se stalo předmětem útoku. Všude kolem jsou nepřátelé, ale hradby jsou vysoké a pevné. Obránci už stojí na hradbách, odráží jeden útok za druhým. Zásoby potravin prozatím vystačí a město má i dobré zdroje vody. Jestli se podaří všechny útoky odrazit a nepřátelé se vyčerpají, dobyvatelé si zachrání životy, majetky a svobody. Pokud se útočníci zmocní města, budou obyvatelé zabiti. Jejich manželky a dcery se stanou sexuálními otrokyněmi.

Ekonomický zájem a obrana národa

Všichni tedy bojují na hradbách a jsou nuceni zanedbávat své řemeslo a podnikání. Pochopitelně. Teď se ale podívejme na situaci očima pana Vychytrálka, jednoho z občanů města. Jsou před ním v zásadě dvě možnosti:

a) I on se vykašle na své podnikání a půjde s ostatními hájit hradby.

b) Nepůjde hájit hradby, ale naplno se bude věnovat svému obchůdku. Protože je jediný (všichni ostatní jsou na hradbách), vydělá jako nikdy předtím. Až budou útočníci odraženi, nejen, že bude nezraněn, ale bude mnohem bohatší než ostatní. Snadno si pak koupí další krámky, udělá z některých obránců své zaměstnance a stane se velmožem.

„Jenže pokud je racionální bránu otevřít a většina lidí jsou racionální bytosti, proč nejsou všechna města dobytá a vydrancována?“

Život, svoboda a majetek pana Vychytrálka budou zachráněny stejně

jako životy a svobody všech ostatních, o nic tedy nepřijde.

To znamená, že racionální je nepodílet se na obraně, ale dát energii vlastnímu podnikání. Pouze v případě, že by byl pan Vychytrálek tak statečným bojovníkem, že právě jeho účast na hradbách rozhodne o úspěchu nebo neúspěchu obrany, mělo by pro něj smysl, aby se do obrany zapojil.

Zrada se nesmí vyplácet

Pojďme ale ještě dál. Panu Vychytrálkovi možná nestačí, že si vydělá, zatímco ostatní bojují. Může totiž svůj majetek zvětšit ještě víc. Domluví se s nepřítelem a za určitý poplatek v noci otevře bránu. Nepřátelé vtrhnou do města, obránci proti nim vyrazí a za cenu obrovského úsilí se podaří nepřítele zatlačit nazpět. Mnozí občané města budou zabiti, jiní těžce zranění. Výhoda pana Vychytrálka proti ostatním se ještě zvýší (a nezapomínejme, že od útočníků taky dostal hromadu peněz). Pokud je správné, aby každý racionálně sledoval svůj ekonomický zájem, musí pan Vychytrálek bránu otevřít. Konec konců, když ji neotevře on, stejnou domluvu s nepřítelem udělá někdo jiný. A pokud by náhodou došlo k dobytí města, má pan Vychytrálek jako otevírač brány slušnou šanci, že bude ušetřen.

Protože příslušníci naší civilizace jsou racionální bytosti a mají tendenci sledovat prospěch svůj a svých nejbližších, je jasné, že na hradbách zůstane jen pár bláznů. Všichni ostatní začnou závodit, kdo otevře bránu nepřítelům jako první. A že je to amorální? Pokud je otevíračů více, snadno pro své počínání najdou morální ospravedlnění. Navzájem se ujistí o tom, že město je plné odporných xenofobů, že kvůli historickým vinám si zaslouží být vydrancováno a že naopak nájezdníci si zaslouží soucit a pomoc. Otevírači bran si tedy začnou připadat jako lidé lepší než ostatní a začnou pohrdat skutečnými obránci jako zlými

amorálními lidmi.

„Není trestána zrada, ale statečnost. Popravuje se za hájení hradeb, do vězení se zavírá za kritiku zrady.“

Jenže pokud je racionální bránu otevřít a většina lidí jsou racionální bytosti, proč nejsou všechna města dobytá a vydrancována? Protože funguje to, co se obvykle nazývá sociální kontrolou. To zahrnuje celou škálu odstupňovaných prostředků nátlaku, počínaje posměchem vůči těm, kdo nebojují dost statečně a konče popravami zrádců. Pokud by se někdo rozhodl, že si přivydělá otevřením brány, bude v tu ránu viset na nejbližší lampě.

Takový tlak je důležitou podmínkou každé úspěšné obrany. Zmíněné popravy zběhů jsou stejně důležité jako střílení do nepřátel. Kdo není ochoten použít násilí vůči svému váhajícímu spoluobčanu, ten je odsouzen k tomu, aby byl zabit a jeho děti odvedeny do otroctví. Tak tomu bylo po celé dějiny.

Sociální kontrola naruby

A teď si představte situaci, že ve městě bylo dlouho bezvládí, nikdo se nestaral o obranu, takže otevírači bran ovládli radnici, soudy, média, chrámy a školy. Část nepřátel už je uvnitř města a může zrádcům poskytovat vydatnou pomoc. Mechanismy sociální kontroly začnou pracovat obráceně. Už není trestána zrada, ale statečnost. Popravuje se za hájení hradeb, do vězení se zavírá za kritiku zrady. Naivkové, co střílí po nájezdnících, jsou předmětem posměchu a jsou vylučováni ze slušné společnosti.

A přesně to je stav, ve kterém se nachází naše civilizace. Hradby byly prolomeny, obranné mechanismy vyřazeny z provozu, otevírači bran ovládají naprosto všechno nebo téměř všechny mocenské pozice. Obránci

mají snad naději, že se na chvíli schovají, ale nemají žádnou naději, že uhájí město.

Za zvláštní zmínku stojí, že otevírači bran ovládli školství a přeměnili ho v obrovský indoktrinační aparát, jehož cílem je vštípit mladým lidem, že islámská agrese je něčím skvělým a že jen blázen by se mohl něčemu takovému bránit. To zahrnuje vštěpování několik skupin nepravd a polopravd.

Nehorázné lhaní o islámu, jeho dějinách, údajném zlatém věku, údajném slušném zacházení s křesťany a židy, tolerantním Córdobašským chalífátu, vymyšlené seznamy islámských vynálezů apod. Všechno to bylo již mnohokrát vyvráceno, jenže málokdo má tu důkladnost, aby šel do odborné literatury. Takže stejné lži se znovu a znovu opakují v médiích, jsou zapisovány do učebnic, a potvrzovány z kateder (které berou granty z arabských zemí).

Nehorázné lhaní o vlastní civilizaci. Ne že by v našich dějinách nebyla temná místa. V dějinách každé země a každé civilizace najdete nějaké temné místo. Ale jde o to, že ta naše jsou nehorázně zveličována, přeháněna, doplňována o nepravdy a o nátlak, že kdo se nestydí za příslušnost k Západu, není dobrý člověk. Pamatujete třeba na nedávný varšavský projev amerického prezidenta, kde zmínil „hodnoty Západu“? Česká televize přerušila přenos, takže diváci viděli jen část projevu a desítky intelektuálů napsaly odsuzující články o tom, že prezident je fašista, šovinista a rasista. Zkrátka, vydali všem skutečným či potenciálním příslušníkům byrokratické superelity jasnou zprávu: „Pokud chceš patřit k nám a pokud si chceš zachovat naději na kariéru v horních patrech aparátu, nesmíš takové postoje zastávat.“

„Mezi otevírači bran je jen velmi málo těch, kdo tak činí s jednoznačným zlým úmyslem. Většinou to jsou prostě jen byrokraté. Chovají se tak, aby si zvýšili rozpočet a postoupili na vyšší příčku v aparátu...“

Nehorázné lhaní o dějinách. Terorismus byl prý údajně odjakživa normální součástí života, takže situace, kdy se lidé bojí vyjít na ulici je vlastně normální. Masové migrační vlny jsou prý v dějinách normální.

Soustavné ujišťování, že „soužití“ spočívá v tom, že Evropané přistoupí na všechny islámské požadavky. Pokud přesto dojde ke konfliktu, jsou na vině vždy Evropané. S tím souvisí i lži o tom, že islám údajně vždy patřil k Evropě a že soužití bylo vždy pokojné.

Generace vychovávaná pro porážku

Generace, která dnes v Evropě vyrůstá, je vychovávána slabošsky, zatímco mladí muslimové jsou vedeni k nenávisti ke všemu evropskému a cvičeni k boji. Dobyť další civilizace je dovršeno.

I když domy zatím hoří jen občas a bílé ženy jsou odvlékány do otroctví jen v některých regionech (připomínám např. kauzu Rotherham, kterou nakonec musela přiznat i politicky korektní média), je jisté, že tomu tak bude. A lze i vypočítat kdy. Chlácholivá tvrzení, že „u nás žádní muslimové nejsou“ mohou ještě léta plnit média, ale tím se nestanou pravdivými.

Někdy slýcháme srovnání s bitvou u Tours (známou též jako bitva u Poitiers) nebo bitvou u Vídně. Ale pro takové události platilo, že i kdyby byli evropští obránci poraženi, islámská vojska by jen vtrhla do dalšího území. Pořád ještě zůstávaly části Evropy dost vzdálené, aby se mohly vzpamatovat a pokračovat v odporu. Tentokrát nic takového neexistuje. Islámské komunity jsou jako metastáze rozeté po celé Evropě. Snad kromě malého Maďarska.

Přitom je mezi otevírači bran jen velmi málo těch, kdo tak činí s jednoznačným zlým úmyslem. Většinou to jsou prostě jen byrokraté. Chovají se tak, aby si zvýšili rozpočet a postoupili na vyšší příčku v aparátu, a samozřejmě, aby si udrželi přízeň nové aristokracie. Nejsou

vycvičení k tomu, aby mysleli na něco jiného. Jestli se někdo z nich dostane ke čtení této knihy, jeho ukázněný mozek ji pravděpodobně úplně vytěsní. Po pár minutách ji zařadí do kolonky „nacionalistická xenofobie“ a zaměří se na něco důležitějšího. Třeba na program podpory etnických menšin na veřejných záchodcích, samozřejmě za předpokladu, že takový program bude řádně dotován a vytvoří dost pracovních míst. Pak se s přáteli navzájem ujistí, že čtenáři této knihy jsou vedeni pouze hloupostí a frustrací z chudoby. Možná budou mít pravdu, lidé schopni přemýšlet o civilizačních souvislostech si na záchodkové granty nesáhnou.

Smrt, revoluce nebo okupace

Když se znovu vrátíme k metafoře obklíčeného města, jsou v zásadě dvě možnosti záchrany. Tou první je revoluce či povstání. Tedy rychlá změna mocenských poměrů, brutální zastrašení otevíračů bran a znovuzformování obrany. Nezapomínejme, že ti lidé v zásadě nemají zájem na likvidaci vlastní civilizace. Řeší jen své rozpočty a svou příslušnost k superelitě. V případě změny mocenských poměrů by se většina z nich rychle přizpůsobila.

Druhou možností je příchod zahraniční armády, která bude schopna nepříteli čelit. Může přitom počítat s podporou většiny obyvatel města.

Nechť čtenář posoudí sám, jak jsou tyto dvě varianty pravděpodobné.

Nikdy v dějinách nebyla situace Západu horší. Ale to neznamená, že by to nemohlo být ještě horší. Tomu úplně nejhoršímu jsme se totiž vyhnuli.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. je-li země, říše či civilizace napadena, je z hlediska každého jednotlivce ekonomicky výhodnější zradit než zapojit se do obrany;
2. proto jsou důležitou součástí obrany také metody, které lidem zabrání zradit;

3. v případě naší západní civilizace došlo k otočení tohoto mechanismu tak, že odměňuje zradu a trestá obranu civilizace;
4. školství a velká média se společně snaží vštípit mladým lidem takové vlastnosti, aby nedokázali ubránit ani sami sebe, natož zapojit se do obrany vlasti;
5. nutným důsledkem je porážka – dokonce i velmi slabý nepřítel by takovou civilizaci dokázal zničit;
6. ten kolaps obrany vyplývá z logiky fungování byrokratických aparátů a života nové aristokracie, není za tím něčí zlý úmysl;
7. obrana není možná bez obnovení mechanismů trestajících zradu. K tomu může dojít pouze revolucí nebo intervencí třetí strany.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Samuela Huntingtona *Střet civilizací*.

PATNÁCTÁ KAPITOLA

O tom, že to mohlo být ještě mnohem horší

Po přečtení minulé kapitoly může mít čtenář pocit, že se naplnil ten úplně nejtemnější scénář. Nevěřte tomu. Mohlo to být ještě mnohem horší.

V předchozím výkladu jsme věnovali hodně pozornosti formování nové aristokracie. Ukázali jsme, jak se politická moc a rozhodování o majetku přesunuly do rukou úzké skupiny lidí, která v mnohém připomíná bývalé královské dvory. Ovšem nikoliv královské dvory ve smyslu společenství bojovníků, ale královské dvory z dekadentních období. Navoněné paruky, intrikování, extrémní zaměření na vlastní pocity – to všechno známe z dějin. Mění se jen kulisy, jimiž jsou tentokrát sklobetonové budovy.

Chudina jako spojenec dobyvatelů

Jenže vytvoření takové superelity má také za následek snížení životních šancí většiny obyvatel. Z mnoha důvodů:

- *vládnou lidé, kteří se nepodobají normálním pracujícím, nemají stejnou představu o světě a nezastávají stejné hodnoty;*
- *přestala fungovat solidarita mezi vládnoucími a ovládanými;*
- *vládnoucí ztratili pocit, že jejich postavení závisí na tom, že se i těm dole bude dařit dobře;*
- *neustále jsou zaváděny nesmyslné regulace, které ztrpčují život normálním lidem a upevňují panství korporací;*
- *rozdíly v majetku i životních šancích se rychle zvyšují;*

Když takový rozdíl pokládáme za pohromu, nejde o závistivost. Ve skutečnosti je tomu tak, že když vzniknou mezi lidmi příliš velké rozdíly, je ohrožena jejich svoboda. Ten bohatší má možnost podplácet soudce, ovlivnit zákony (pokud ta možnost existuje, bude dříve či později využita) a přisvojovat si vzácné zdroje. Takže třeba pracujícímu, který si celý život šetří na pozemek, se může stát, že si vyhlídnutou parcelu koupí jeho spoluobčan, který ji vlastně nepotřebuje. Ale co má dělat s kvartálními prémiei ve výši dělnického platu za 10 let?

„Mohli bychom tedy být svědky toho, že dělnická třída masově konvertuje k islámu a města jsou obsazována fotbalovými chuligány s půlměsícem.“

Zkrátka, společenská změna nemá jen vítěze, ale taky poražené. Logicky by se tedy mohlo stát, že by se nižší třída přidala k islámským agresorům. Mohl by převládnout vztek na držitele moci a iluze, že s těmi novými by to už nemohlo být horší. Třeba na základě rozumně znějící úvahy, že dělníky, taxikáře a zdravotní sestry bude potřebovat každý režim. Ve skutečnosti to platí jenom uvnitř naší civilizace, ale to by v té chvíli povstalci neviděli.

Mohli bychom tedy být svědky toho, že dělnická třída masově konvertuje k islámu a města jsou obsazována fotbalovými chuligány s půlměsícem. Mohlo dojít ke spojení dravosti a bojovnosti typické pro nižší třídy Západu s ponurým odhodláním islámu. Mohlo vzniknout něco na způsob islámských jednotek SS.

Nebylo by to v dějinách poprvé. Třeba při islámském dobývání Byzance rozhodně hrály roli sympatie nejchudších vrstev k nájezdníkům (že pak ti samí chudí lidé skončili v otroctví, to je věc druhá) a při islámském dobývání hinduistického světa se k nim občas přidávali příslušníci nejnižších kast. Je to vlastně obvyklá taktika dobyvatelů, využít nespokojenců uvnitř napadené říše. I Evropané toho využívali

třeba při dobývání indiánských říší.

Hitlerovo dědictví – protibělošský rasismus

V pár případech skutečně dochází k takovému propojení islámu s chudými lidmi na Západě, ale rozhodně se tak neděje masově. Neděje se tak proto, že byla rozehrána rasová karta. Nejen ve smyslu toho, že islám byl prohlášen za rasu (a odpůrci islamizace tudíž za rasisty), ale především proto, že se objevila silná protibělošská rétorika.

Je dobré si všimnout, že starý evropský rasismus byl jiný. Byl spojen s představou, že domněle nižší rasa (třeba černoši) jsou něco jako děti nebo zvířátka. Bělochům, kteří údajně měli být chytřejší a odpovědnější, připadla povinnost o tato méněcenná stvoření pečovat. Dohlížet na ně, nutit je k pravidelné práci, učit je kázni apod. Samozřejmě, že realita byla často jiná – těžká práce v dolech nebo na plantážích, nesmyslné tresty nebo i svévolné mučení, zahanbování základní lidské důstojnosti apod. Ale v rovině ideologie převládal pečovatelský étos. Dospělí pečují o nerozumné děti. Je to od nás vlastně oběť, že ty černochoy vezmeme na svou plantáž. Zvlášť absurdní to bylo u východoasiátů, kteří mají v průměru výkonnější mozky než běloši, ale lidem to tehdy přišlo úplně samozřejmé.

„Kdokoliv s čímkoliv vystoupí, ostatní jej potřebují trumfnout. Od „vyrovnávání šancí“ se tak logicky přešlo k požadavku na genocidu všech bělochů.“

Hitlerův rasismus byl oproti tomu podstatně jiný. Nikdy netvrdil, že Židé jsou jako malé děti, na které musíme dohlížet a nechat je pracovat na svých zahradách. Tenhle benevolentní postoj měl třeba vůči Francouzům. U Židů měl za to, že představují esenci zla a musí být vyhubeni nebo alespoň izolováni na vzdáleném ostrově. Už samotná jejich přítomnost

údajně vedla k tomu, že se na světě žije špatně.

Tento Hitlerův pohled byl převzat současným protibělošským rasismem, který hovoří o údajné vině bílé rasy. Ta vina má ovšem mystickou podobu, nemůže být nikdy a ničím odčiněna, pouze fyzickou likvidací všech bělochů. Jak správně poznamenává Douglas Murray, je to fenomén, který najdeme pouze v rámci současného Západu. Nikdo nevyčítá Mongolům děsivé krvavé nájezdy Čingischánových hord. Nikdo nevyčítá Turkům minulost otrokářštější, než měly všechny evropské a americké státy dohromady. Proč? Protože by si to nenechali líbit. Protože se v těch zemích nezformovala elita placená za to, že bude vyrábět umělé problémy a závislá na vyvolávání pocitů viny (lidé pak ochotněji platí).

Osudný omyl multikulturních intelektuálů

Na Západě to ovšem dostalo tu podobu, že celebrity a univerzitní profesori otevřeně mluví o nutnosti vyhubit bílou rasu. Snaživé studentky dávají na facebook prohlášení, že nikdy nebudou mít dítě s bělochem, protože by se narodila další bílá zrůda. Mladí aktivisté tvrdí, že jsou v depresích – ne ovšem z toho, že nic neumí, jsou líní a slabošští a nechávají se živit od rodičů. Jsou v depresích z toho, že jsou běloši. V pokrokových školkách si bílé holčičky hrají s hnědými panenkami, protože bílé dítě by přece nikdo nechtěl.

Mladým mužům a zvláště mladým mužům z pracujících tříd to dává jednoznačnou zprávu. Pokud ses narodil jako běloch, nepomůže ti, že se přidáš k islámu. Pořád zůstaneš bělochem. Pro jednotlivé muže to je špatná zpráva. Dobrá zpráva je to pro civilizaci, protože bílí muži z nižších tříd nemají jinou možnost, než se postavit na odpor.

Přitom islám nikdy nebyl ve svém jádru rasistický. K jeho základnímu poselství patří, že co přikázal prorok, to je dobré pro každého člověka. Černého, bílého, žlutého, hnědého. Rasismus doplnili až bílí západní

intelektuálové. Co je k tomu vedlo? Faktorů je víc, ale nezapomínejme, že neexistuje žádná centrála, která by rozhodla: „Od nynějška budeme hlásat vyhubení bílé rasy“. Jsou jen jednotliví lidé, kteří hájí své zájmy – především rozpočty, pravomoci a udržení či získání příslušnosti k nové aristokracii.

Soutěž anticivilizačních extrémistů

Nové aristokracii jsme již věnovali dostatek prostoru. Na tomto místě jen připomeneme, že i tato sociální vrstva je vnitřně rozčleněna, že má své spojence a že podstatnou roli hrají i zájemci o členství v nové aristokracii. Existuje tedy celá škála lidí, kteří jsou do dění na dvorech nové aristokracie nějak zapojeni. Na jedné straně jsou ti, kdo si už dokázali vybudovat pozice na univerzitách, ministerstvech, v nadnárodních neziskovkách či managementech korporací nebo mají aspoň vybudované penězovody. Na druhé straně jsou třeba naivní dívčiny, které postávají na náměstích, pobíhají s vítačskými transparenty a riskují v imigračních ubytovnách. Ty mají jen naději, že je nová aristokracie vezme mezi sebe. Ve skutečnosti se mezi elitu dostane málokterá. Většina dosáhne jen toho, že ztratí schopnosti potřebné pro normální život a normální práci, nedokáže se ze svého postavení vymanit a navždy zůstane v otrockém postavení v mnoha aspektech horších než dělníci v korporátních montovnách. Zůstává jim vlastně jediné – hrdost na to, že nepatří k chudině a že mají stejné názory a stejný vkus jako panstvo. Čím jsou v osobně zoufalejší situaci, tím jsou arogantnější. Nic jiného než tu aroganci nemají.

„I kdyby byla okamžitě úplně zastavena imigrace, dobudou muslimové Západ dělohami svých žen během jediné generace.“

Někde mezi tím jsou ti, kdo už získali nějaké postavení (mají třeba

vlastní malou neziskovku nebo asistentské místo na podřadné univerzitě) a teprve se snaží vyšplhat nahoru. Není na tom nic divného, královské dvory byly rozčleněny podobně. A právě tato skupina je pro pochopení radikalismu podstatná.

Jak se může asistent z regionální univerzity proslavit natolik, aby o něm psaly velké servery a dostal nabídku ze špičkové univerzity? Jak může šéf maličké neziskovky upoutat pozornost natolik, aby dostal manažerské místo v nadnárodní neziskovce nebo aby jej korporace jmenovala ředitelem pro politickou korektnost? Je tedy rozpoutána soutěž o to, kdo vyrukuje s absurdnějším prohlášením nebo požadavkem. Kdokoliv s čímkoliv vystoupí, ostatní jej potřebují trumfnout. Od „vyrovnávání šancí“ se tak logicky přešlo k požadavku na genocidu všech bělochů. Můj odhad je, že další metou bude vybití celého lidského druhu.

Hrozba neviditelné islamizace

Tak nebo onak, spojením islámu a rasismu byl odvrácen jeden velmi negativní scénář.

Druhý velmi negativní scénář bychom mohli označit jako postupnou pokojnou islamizaci. Muslimská komunita by mohla postupovat cestou drobných konfliktů, aniž by si obyvatelé západního světa uvědomili, o co jde. Může to vypadat třeba tak, že na začátku je uprostřed města lesopark, kam už mnoho let chodí místní lidé se psy. Pak si místo oblíbí muslimové a začnou vyvolávat konflikty. Městská správa to vyřeší zákazem vstupu psů do určité části parku. Nikomu to nijak zvlášť nevádí, je přece dost místa jinde. Za pár let už si nikdo nepamatuje, že tam kdy psi směli. A zóna zákazu se posune. Po pár letech je zákaz opět zpřísněn. A po 30 letech je v celém městě zakázáno chovat psy. Všem to připadá normální, všichni si na to zvykli. Při každém drobném rozhodnutí vedení města se jen hledal kompromis mezi požadavky muslimů a ostatními. Při každém

takovém rozhodnutí to rozumná většina akceptovala. Nebudeme přece vyvolávat spory kvůli hloupostem.

Podobně to může probíhat ve škole. Co na tom, že se muslimské žákyně neúčastní vánoční besídky, nejsme přece žádní fanatici. Až se to stane zvykem, objeví se stížnost, že muslimy uráží přítomnost vánočního stromečku před ředitelnu – nevadí, dáme ho na nenápadné místo. A jestli chtějí program o ramadánu, nebudeme se kvůli tomu hádat. Dvě hodiny výuky koránu za pololetí, to se dá taky snést. Vynechat kapitolu z učebnice, co na tom? Kdyby všechny takové změny měly proběhnout během dvou nebo tří let, většina by se vzbouřila.

Ale pokud bude islamizace školy rozdělena do stovek drobných krůčků a nechá se na ně řekněme 30 let, nikdo si ničeho nevšimne. Z původně sekulárních škol s křesťanským kulturním pozadím se stanou školy ortodoxně islámské.

Nebo se najde tělo ukamenované ženy a vyšetřování probíhá trochu liknavě. Po čase ještě liknavěji. Pak se všichni v tichosti smíří s tím, že při ukamenování nevěrnice nejsou pachatelé vypátráni nikdy. Pak se vžije, že policie nemá do určitých zón v určitou dobu jezdit. A po 50 letech budou Evropané pokládat veřejné kamenování za něco normálního.

Konkurence gangů a spirála násilí

Procesy, které jsme popsali hypoteticky, už ve skutečnosti probíhají. V podstatě všechny státy bývalé Západní Evropy začaly stíhat urážku islámu (urážka křesťanství, buddhismu, hinduismu se nestíhá). Mlčky byl akceptován antisemitismus, proti kterému se ještě před pár lety postupovalo velice tvrdě. Přestaly být uplatňovány zákony proti mrzačení ženských genitálií.

Do právních řádů bylo akceptováno mnohoženství. V posledních letech jsme svědky toho, že státy začínají pomalu akceptovat i právo muslimů

znásilňovat nevěřící a jejich děti. Nikdo to nevyhlásil, ale vyšetřování je liknavé, tresty menší než jaké by dostal nemuslim a velmi často je pachatel osvobozen. Změny postupují cestou krůčků tak malých, že žádný z nich zdánlivě nestojí za řeč.

Nicméně rozhodně se nepodařilo, aby změny prošly bez povšimnutí. Jednak proto, že muslimská komunita tlačí na příliš rychlé změny, ale především proto, že muslimové začali zabíjet nevěřící. Nejdřív bombami. Když byla zavedena bezpečnostní opatření, přešli k nožům. Když přestaly být do oddělení kuchyní umísťovány nože, přešli na automobily. Instalují se tedy betonové bloky a plánují se přestavby měst tak, aby pěší zóny byly úplně odděleny od automobilových. A mezitím vymyslí muslimové něco dalšího. Zprávy o dalších útocích přichází po hodinách. Je velice těžké tvářit se, že nic nevidíme. Evropská komise sice vydala statistiku, podle níž je dnes méně útoků než před vznikem islámských zón, ale málokdo tomu věří. I ti dvořané, kteří musí nahlas vyznávat multikulturní dogmata, v soukromí přiznávají strach. Riziko neviditelné islamizace pominulo.

Kdyby měl islám nějaké centrální vedení nebo kdyby bylo vše řízeno z nějakého spikleneckého centra, byly by útoky zakázány. Muslimové je k ovládnutí Evropy nepotřebují. Jenže ve skutečnosti sestává islámská komunita z obrovské spousty konkurenčních skupin a gangů, bojuje se o moc uvnitř komunit i o peníze sponzorů z arabských zemí.

Navíc, pokud se někdo dostane do podezření, že je vlašný (odpadlík), může být obětí příští vraždy právě on. Nikdo na islámské straně nedokáže útoky zastavit.

Už není koho osvobozovat

Dva nejhorší negativní scénáře se tedy nenaplnily a nenaplní. Přesto je bývalý Západ dobytým územím. V největších evropských zemích je

muslimů kolem 10 %. Takové číslo nezní hroživě, ovšem za předpokladu, že by oněch 10 % bylo rozděleno rovnoměrně mezi všechny věkové kategorie. Ve skutečnosti ve Velké Británii, Francii i Německu je mezi mladými lidmi řádově dvojnásobek tohoto čísla (úplně přesně to nevíme, protože potřebné statistiky nejsou publikovány). To znamená, že až oni budou mít děti, bude muslimů více než polovina. I kdyby byla okamžitě úplně zastavena imigrace, dobudou muslimové Západ dělohami svých žen během jediné generace, nejvýše dvou generací.

To nejméně špatné, v co může nyní bývalý Západ doufat, je nějaké rozdělení na způsob apartheidu. Rozdělení mezi šaría zóny, možná ovládané soupeřícími gangy, a zóny bez islámu. Musely by být změněny ústavy tak, aby obyvatelé jedněch zón nemohli přehlasovat ty druhé a aby se jejich zákonodárství navzájem neovlivňovalo. Mezi zónami by byly nejspíš ploty, každá by měla vlastní milice. Ty neislámské by byly bohatší a byly by častým terčem nájezdů.

Londýn, Jižní Francie, Malmö byly dobyty stejně nenávratně jako Sýrie nebo Egypt. Vedle faktického převzetí moci islámskými gangy došlo totiž i k výměně obyvatelstva. Není koho osvobodovat. Čím později jednání o rozdělení Evropy začne, tím menší části budou zachráněny. Jenže všichni víme, že taková jednání v dohledné době nezačnou.

Muslimové k nim nemají důvod, počítají s tím, že brzy bude jejich celá Evropa. A na druhé straně máme místo skutečných vlád jen úředníky hlídající si své sféry vlivu, a kteří rozhodně nejsou motivováni cokoliv řešit.

Tuto knihu jsme začínali tvrzením, že momentálně probíhající pohroma je natolik mimo běžnou zkušenost, že náš mozek není připraven vůbec připustit, že by k ní mohlo docházet. Nicméně nemá naše civilizace přece jen v záloze nějaké obranné mechanismy? Copak se nikdy v minulosti neodehrálo nic podobného? Ve skutečnosti nám některé historické události určité vodítko přece jen dávají.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. byla zažehnána hrozba spočívající v tom, že by se evropské nižší třídy spojily s muslimy;
2. nová vlna protibělošského rasismu znamená, že bílí lidé (a zejména bílí muži z pracujících vrstev) nemají jinou možnost, než se bránit;
3. byla také zažehnána hrozba neviditelné islamizace, chování islámských komunit je příliš násilné;
4. některé části Evropy již není možné získat nazpět, protože již došlo k výměně obyvatelstva;
5. to nejlepší, v co ještě mohou Evropané doufat, je rozdělení Evropy na islámské a neislámské zóny.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení román Michela Houellebecqa *Podvolení*.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

O historickém poučení z krizí trochu podobných té dnešní

Naše situace je unikátně těžká v tom, že na Západ doléhají tři skupiny problémů zároveň, a že tyto problémy se navzájem posilují.

Byrokracie, sociální konflikt a válka civilizací

Za prvé. Společnost je škrcena byrokracií. Nových nařízení a předpisů přibývá tak prudce, že už se téměř nedá žít, podnikat, vychovávat děti a dělat všechno ostatní, co patří k životu. Nikdo o ničem nedokáže s jistotou říci, že to nebude zítra zakázáno nebo omezeno zničující regulací.

Chytrí mladí lidé už nechtějí pracovat, nýbrž působit ve velkých byrokratických aparátech. Dokonce i soudci vrcholných soudů konstatují, že předpisů je tolik a jsou tak složité, že se v nich nedá vyznat.

To je něco, s čím ochotně souhlasí téměř každý. Jenže málokdo si je schopen uvědomit, o co jde. Programy většiny politických stran slibují před každými volbami omezení byrokratických povinností, zjednodušení formulářů apod. A po každých volbách dojde ke zhoršení situace. Není to bezcharakterností politiků, kteří by nás chtěli zničit. Jde spíše o to, že ani oni sami nechápou podstatu problému – existenci nezvladatelných byrokratických aparátů.

Za druhé. Nepřátelství mezi sociálními třídami. Vždy ve všech společnostech a civilizacích tomu bylo tak, že někdo byl nahoře a někdo dole. Všechny společnosti byly rozděleny na nějakou šlechtu a drobný lid, svobodné a otroky nebo třeba stranické funkcionáře a obyčejné pracující. Jenže v dobrých obdobích soužití fungovalo jako symbióza. Ti dole živili

ty nahoře a ti jim za to poskytovali společenskou stabilitu, zajišťovali obranu, financovali na svých dvorech vědecký výzkum apod. Ti nahoře vždy pohrdali těmi dole a ti dole záviděli těm nahoře. Obě strany si ale uvědomovaly, že by to mohlo být mnohem horší.

Jenže dnes jsme v situaci, kdy se obě třídy navzájem nenávidí, každá se snaží tu druhou zničit, velmi rychle se zvyšují rozdíly a o stabilitě nemůže být řeči. To, o čem v českých zemích mluvíme jako o konfliktu mezi kavárnou a hospodou, dnes probíhá ve všech zemích Západu. Občas se situace dostává až na hranu otevřené občanské války. To samo o sobě by byla dostatečná pohroma.

Za třetí. Masivní útok z jiné civilizace. Tím není řečeno, že každý muslim na evropském území je bojovníkem, a není tím ani řečeno, že existuje centralizovaný plán na dobytí Evropy, který by byl řízeně naplňován z nějakého štábu. Je ale zřejmé, že existuje řada vzájemně konkurenčních muslimských skupin, které spojuje společný cíl – dobytí Západu. Je také zřejmé, že tyto skupiny mají desítky milionů stoupenců přímo v Evropě (stoupenců nadšených i vlašných) a že Západ není schopen zahájit obranu.

Rozpad morálky jako důsledek

Čtenáři zde možná bude chybět zmínka o morálním úpadku. Ale morální úpadek je důsledkem těchto trendů, i když nepopíráme, že je zároveň posiluje. Záplava byrokratických nařízení likviduje tradiční instituce a zvyky, a s nimi i staleté životní vzorce a osvědčená morální přesvědčení. Lidé bez opory v tradicích a morálce zase kladou menší odpor zavádění nových nařízení.

Nepřátelství mezi společenskými třídami vede k tomu, že byrokratická superelita se snaží rozvrátit životní styl a mravní přesvědčení normálních pracujících, aby tak oslabila jejich schopnost hájit svoje zájmy.

Úspěšné islámské obsazování Evropy vede k tomu, že stále více Evropanů se domnívá, že životní styl a kultura islámu je silnější a tudíž lepší než naše. To opět vede k demoralizaci a podporuje narušení dosavadních vzorců. Zvláště výrazně jsou zasaženi mladí lidé. Proč by se měli připravovat na rodičovství, když žijí v zemi, která brzy zanikne? A když nechtějí mít děti ani dlouhodobé plány, proč si komplikovat život přemýšlením o hodnotách?

Zmíněné krizové momenty nejenže probíhají zároveň, ale navzájem se podporují. Nová aristokracie podporuje islámské snahy o dobytí Evropy. Arabské ropné fondy financují činnost evropských multikulturních intelektuálů, což vede k dalšímu zvětšování rozdílů mezi těmito intelektuály a běžnými občany. Muslimové i nová aristokracie společně usilují o likvidaci národních kultur a odstranění veškerých tradičních svobod. A mohli bychom dlouho pokračovat – vzájemných vazeb je mnohem více. Proto je obtížné podnikat cokoliv ke zlepšení situace. Problém je příliš komplexní. Obluda má dostatek životů a každá useknutá hlava okamžitě narůstá. Nicméně k otázce obrany se dostaneme později. V této chvíli potřebujeme celou záležitost hlouběji pochopit.

„To, o čem v českých zemích mluvíme jako o konfliktu mezi kavárnou a hospodou, dnes probíhá ve všech zemích Západu. Občas se situace dostává až na hranu otevřené občanské války.“

Mizení v propadlišti dějin

Když stojíme před příliš těžkou otázkou, pomáhá rozdělení na menší části. To vede k položení dvou méně komplexních otázek:

Kdyby neprobíhal islámský útok, jak by se vyvíjely byrokratické aparáty a jejich vztah k ostatní populaci? Jak by se formovaly vztahy mezi sociálními třídami?

Pokud by Západ neprocházel krizí byrokracie a třídních vztahů, jaký

další scénář by sledovala počínající islámská okupace (nezapomínejme, že ve všech dobách, společnostech a společenských vrstvách se najdou lidé, kteří se připojí k dobyvatelům)?

K nalezení odpovědi na první otázku nám pomůže paralela s Francií 18. století. Byla to doba, kdy dekadentní a vnitřně zhroucený královský dvůr žil svůj rozmařilý život izolovaně od většiny francouzské společnosti. Neschopnost vnímat, co se děje mimo dvůr, neustálé zvyšování spotřeby, vysávání země až na hranici hladomoru a další problémy se stupňovaly tak dlouho, až šlechtu smetla revoluce a po několika desetiletích zmatků se vynořila moderní francouzská kapitalistická společnost. Revoluce nebyla dílem francouzského lidu, ale chátry spojené s filosofi, tedy patologickou skupinou, kterou si šlechtici vypěstovali pro své pobavení a o které nejspíš předpokládali, že zvýší jejich převahu nad prostým lidem.

Ale i kdyby žádná revoluce neproběhla (v jiných evropských zemích se bez revoluce obešli), změna by přišla stejně. Byla tu společenská vrstva, která neměla ostatním co dát, byla uzavřená sama do sebe, její význam klesal a ona sama nebyla schopna si připustit problém. Šlechta postupně mizela ze scény, přicházela o svou moc a často i o své majetky. O století později už evropským společnostem dominovali továrníci a další podnikatelé. Nejschopnější příslušníci šlechty se přidali k nové sociální vrstvě nebo k moderně budované armádě. Zánik dekadentní vrstvy ještě neznamená zánik celé společnosti. Naopak. Pro společnost jako celek je její zánik úlevou.

„Zánik dekadentní vrstvy ještě neznamená zánik celé společnosti. Naopak. Pro společnost jako celek je její zánik úlevou.“

V českém prostředí se něco podobného odehrálo v posledních desetiletích komunistické vlády. Elita stranických funkcionářů byla zahleděná do sebe a do svých zbytečných frází a procedur. Lidé si jí přestali všímat a budovali vlastní vztahové sítě, kde si vyměňovali služby,

případně dohazovali podpultové zboží. Stačil pak jediný vnější poryv a vrstva funkcionářů zmizela. Ti nejschopnější se přidali k nově se formující podnikatelské vrstvě. Celé to výborně popsal pan profesor Možný ve skvělé knize *Proč tak snadno*. Ale i další „zániky civilizací“ byly fakticky jen zhroucením vrstvy byrokratů. Když padla Římská říše, obyvatelé se radovali. Nechyběla nikomu nebo téměř nikomu.

Kdo nahradí novou aristokracii

Přesně k tomu směřuje i současná situace. Mezi běžnými lidmi roste pohrdání novou aristokracií. Její příslušníci jsou sice schopni ještě zápasit o své rozpočty a pravomoci, ale nejsou schopni vyřešit ani ten nejbanálnější problém. Dokonce už nejsou schopni se ani namnožit. Téměř všichni vůdcové evropských zemí jsou bezdětní. Jako by fungoval regulační mechanismus zajišťující, že to nejhorší se už nebude reprodukovat. Nová aristokracie je na konci svého životního cyklu. Neschopnost pochopit jakýkoliv reálný problém a místo toho se soustředit na záležitosti typu pohlavní identity domácích zvířat a k tomu hlasitě propagovat vlastní vyhlazení – to je dostatečné svědectví o životachopnosti. Velmi výkonné mozky jsou k ničemu, není-li s nimi spojena energie, odhodlání a praktická životní zkušenost.

Nabízí se logická otázka, kdo novou aristokracii nahradí. O které společenské skupině můžeme očekávat, že bude mít v další fázi navrch (za předpokladu, že Západ ještě bude existovat). Letmo jsme zmínili spoustu problémů, které většinou vyplývají z činnosti byrokratických aparátů, ale které zasahují nižší třídy. Často je dokonce zasahují silněji než byrokratickou superelitu. Mizerné školství, rozpad rodinného života, pokles porodnosti, růst podílu dětí narozených mimo manželství, pokles mužnosti, zhoršování fyzické kondice, zhoršování pracovní morálky, ztráta zakotvenosti ve vlastní kultuře, závislost na počítačové pornografii

a počítačových hrách a mnoho dalšího. Něco z toho připadá na obvyklé nářky starší generace, ale mnohé se prokazatelně mění k horšímu. Převládne ta společenská vrstva, která si s tím poradí.

Obnova zašlé slávy neexistuje

Tady narážíme na další poučení z evropských dějin. V historii západní civilizace neexistují návraty do minulosti. Vezměme třeba náboženství. Ve středověku byly společnosti nábožensky relativně jednotné. Produkovaly sice spoustu kacířů, ale aparát na jejich zabíjení byl dostatečně efektivní, aby udržel společenskou stabilitu. Jenže pak se stalo, že kacířů přibývalo tak rychle, že ani modernizované zabíjecí a zastrášovací instituce nestačily držet krok. Přišla reformace – masivní náboženské hnutí, které se hlásilo ke stejným kořenům jako dosavadní katolicismus, ale které bylo fakticky jiné (dnes nám připadá rozdíl poměrně malý, protože známe katolíky přizpůsobené protestantům). Protestanti odmítali klíčová katolická dogmata a dokonce veřejně prohlašovali katolíky za odpadlíky a jejich hlavního šéfa za vtělení ďábla. Logicky se tedy objevila otázka: Jak žít v tak hluboce rozdělené společnosti?

První odpověď volala po návratu starých časů, kdy evropské společnosti byly nábožensky jednotné. To ale vyžadovalo, aby jedna nebo druhá strana se vzdala svého přesvědčení. Evropané pak strávili několik staletí zbytečnými válkami, než pochopili, že návrat do minulosti prostě není možný. A mezitím vymysleli úplně jiný model – stát založený na základních křesťanských hodnotách, ale zároveň natolik nábožensky neutrální, aby mohl být rozhodčím ve sporech mezi katolíky a protestanty. S ním byla spojena i představa, že člověk má být občanem a příslušníkem určité církve a že ty dvě identity nemusejí souviset. Když pak později přišel ateismus, docela přirozeně se do tohoto systému

začlenil jako další vyznání.

Nový model odluky církve od státu nejenže ukončil stoleté války, ale ukázal se neobyčejně prospěšným také pro rozvoj vědy a růst životní úrovně. Ale nejen to, vydělalo na tom i náboženství. Objevila se velká probuzenecká hnutí, návštěvnost bohoslužeb i obecná znalost křesťanských doktrín dosáhly úrovně, jaká byla ve starých jednotných časech nemyslitelná.

„Narážíme na další poučení z evropských dějin. V historii západní civilizace neexistují návraty do minulosti.“

Revival neznamená opakování

Konkrétní příklad se týkal náboženství, ale je za ním obecný princip. Za 3000 let dějin Západu neproběhl ani jeden úspěšný návrat do minulosti. Ani jednou se nestalo, že by něco fungovalo, pak se to zhroutilo a pak se k tomu lidé vrátili. Návraty do minulosti jdou skvěle muslimům, ale lidé vzeší z křesťanského kulturního prostředí jich nejsou schopni. Můžeme se inspirovat tím, co v našich dějinách fungovalo, a je důležité, abychom to dělali. Je důležité chápat příčiny toho, proč některé věci v minulosti fungovaly velmi dobře. Ale ta znalost je důležitá pro vytváření nových řešení, nikoliv pro obnovu starých.

Když se jednou objevila internetová pornografie, už nikdy se ji nepodaří vymazat ze světa a nemá smysl se tvářit, že si ji lidé nebudou pouštět. Pokoušet se je přesvědčovat, aby to nedělali, a vyvolávat pocit viny, to nebude fungovat. Ve skutečnosti hledáme takový model manželství a sexuality, kde bude intimní život fungovat i s pornografií na internetu.

Když lidé jednou zjistili, že se mohou rozvést, těžko jim přikázat, aby na rozvody zapomněli. Pokusy o zakazování rozvodů narazí na odpor. Hledáme model, který zajistí naprosto stabilní vztah minimálně po dobu,

kdy v něm vyrůstají děti, a ve kterém bude platit, že náklady případného rozvodu ponесou jen manželé, nikoliv další lidé nebo společnost jako celek.

Nechceme se vracet do dob, kdy neustále probíhaly nebo hrozily války mezi evropskými státy a všechny se tudíž musely udržovat bojeschopnost, vládli válečníci (často s mizernou schopností v jiných oblastech). Ale zároveň potřebujeme udržet model, kde i malé státy budou bojeschopné, kde bude normální, že se muži učí bojovat (a možná i ženy) a že bude pěstována odpovídající mentalita.

Necelé století trvající experiment ateismu zpochybnil, zda může být společnost dlouhodobě stabilní a obranyschopná i bez určitého společného náboženského základu. Konec konců, už i spolky vědeckých ateistů se pokouší vytvořit vlastní dogmata, systém obřadů a všechno ostatní. Jenže vše nasvědčuje tomu, že tradiční křesťanství je sice úctyhodné, ale neobnovitelné jako masové hnutí. Posledním hřebíčkem do rakve je výrazně proticivilizační vystupování oficiálních představitelů jak katolické, tak protestantských církví. Můžeme jen odhadovat, jakým směrem půjde další vývoj, ale dost možná vznikne nové náboženské hnutí, které bude opět založené na starých textech Bible, bude je interpretovat novým způsobem (podobně jako reformace přinesla úplně jiné porozumění Bibli, než převládalo v předcházejících staletích) a není vyloučeno, že bude výrazně obohaceno výchoasijskými náboženskými vlivy. Ostatně, v Koreji, Číně i dalších zemích regionu už vznikly vlastní varianty křesťanství dobře začleněné do tamní kultury.

Západ jako série pokusů a omylů

Ekonomický model založený na korporacích se neosvědčil. Je nejisté, jak je tomu s jejich efektivitou. Ale i kdyby se nakonec ukázalo, že z čistě účetního pohledu se korporace vyplácejí, je jisté, že negativní dopady na

kulturu, životní styl a demokracii jsou tak vážné, že to převáží jakékoliv ekonomické pozitivum. Nicméně je jasné, že není možný návrat ke středověkému modelu malých uzavřených ekonomických celků a řemeslnických cechů. Hledáme nový model.

To samé je možné prohlásit o desítkách nebo stovkách jiných oblastí. Jednotlivé segmenty starého obnovit lze, inspirovat se můžeme mnohým. Ale hledáme nová uspořádání a nová řešení.

Konec konců, to je přece základní princip procházející evropskými dějinami a to, co Západ vždy činilo tak dynamickým. Soutěž různých skupin, etnik a sociálních vrstev, nebo i národů, které si v různé míře osvojovaly různé novinky. Něco se osvědčilo, něco méně, něco se dokonce ukázalo škodlivým. To nejlepší bylo akceptováno všeobecně.

Kdyby byla problémem Západu jen nezvládnutelná byrokracie a vytvoření izolované elity, stačilo by počkat, až se systém zhroutí. A mezitím vytvářet různá společenství a sítě s vlastními systémy hodnot a vlastním životním stylem. Byl by to neustálý zápas a nebyl by bez rizika, protože byrokraté by se pokoušeli zničit veškeré alternativy. Jednak proto, že existence alternativ zpochybňuje byrokratické nároky na další pravomoci a rozpočty. A za druhé proto, že podpůrné sítě jsou schopné klást odpor. Ostatně, všimněte si, že třeba odebírání dětí z rodin se děje téměř výhradně tam, kde jsou ti lidé osamělí a nemohou aktivovat síť odporu. Úřednice je jen člověk, nechce nepříjemnosti.

Obrana proti nahrazování obyvatel

Teď zkusme pohled z druhé strany. Kdyby Západ neřešil problém nekontrolovatelných byrokratických aparátů a vytvoření izolované superelity, a kdyby jediným problémem byla okupace jinou civilizací v kombinaci s existencí silné skupiny domácích kolaborantů, jaké by byly další možné scénáře? Jedním logickým scénářem je pochopitelně zánik.

Naproti tomu nám evropské dějiny nedávají příliš příkladů úspěšné obrany jednoduše proto, že podobné situace neprobíhaly. Téměř vždy tomu bylo tak, že dobyvatelé vytvořili novou aristokracii, která postupně splývala s podrobeným domácím obyvatelstvem. Nemáme v podstatě příklad toho, že by si dobyvatelé přivedli vlastní populaci a tou původní obyvatele nahradili. Dokonce i na územích dobytých muslimy ještě po staletích jednoznačně převažovali původní obyvatelé, a tudíž bylo možné tato území osvobodit. Dnes je prováděna výměna obyvatel, takže osvobodit Francii od muslimů bude stejně nesmyslné jako od nich osvobodit Egypt.

„I kdyby se nakonec ukázalo, že z čistě účetního pohledu se korporace vyplácejí, je jisté, že negativní dopady na kulturu, životní styl a demokracii jsou tak vážné, že to převáží jakékoliv ekonomické pozitivum.“

Nicméně určité vodítko nám může dát irský odpor proti anglické okupaci, protože okupace obsahovala jak prvek nahrazování obyvatelstva, tak kombinaci mocenského a hospodářského nátlaku. Po staletích neúspěšných povstání, která byla pokaždé následována vlnou tvrdých represí, irští separatisté (vlastenci) zaměřili svou pozornost na domácí příznivce anglické nadvlády. Nebudovali centralizované hnutí odboje, ale velké osvětové společnosti a vedle toho malé nezávislé partyzánské skupiny. Jejichž terčem se nestávali Angličané, ale irští zrádci. Tu někoho zabili, tu někomu zapálili dům, tu došlo „jen“ k přepadení – nicméně to stačilo k postupnému vytváření atmosféry strachu. Britské okupační síly nebyly příliš motivovány takové záležitosti vyšetřovat, protože je chápaly jako vnitroirské spory. Až po této přípravě, a v situaci, kdy Angličané byli oslabeni vedením světové války, vypuklo povstání, které bylo úspěšné. Když se vrátíme k metafoře o dobývaném městě, začíná se obnovením kázně mezi obránci či potenciálními obránci, až potom přichází na řadu

střetnutí s nepřítelem.

Protiúder a strategická spojení

Druhý prvek, na který v dějinách pravidelně narážíme, spočívá v tom, že pokud je určité území okupováno jednou mocností, hnutí odporu hledá pomoc u jiných mocností. Pomoc proti Hitlerovi se hledá u Stalina a naopak.

Pokud by jediným problémem Západu byla migrační vlna, která – jak správně říká Viktor Orbán – není ničím jiným než okupací území, potom by s největší pravděpodobností Evropané reagovali nejdříve ztíženými sankcemi proti vítáčům a jejich podporovatelům, vybudovali by spojení s Ruskem, Čínou nebo Indií a poté by následovala radikální změna poměrů, ať už dosažená cestou voleb, ozbrojeným povstáním nebo třeba policejním pučem. Následovalo by znovudobytí oblastí, kde už platí islámské právo. Část kolonistů by byla deportována, další by se přizpůsobili evropské kultuře, pravděpodobně pod tlakem důsledně vymáhaného zákazu politického islamu.

Jenže Západ první poloviny 21. století je v unikátní situaci tím, že čelí několika problémům zároveň. Nová aristokracie dokáže ještě pořád financovat sama sebe i přidělovat dostatek zdrojů spojeneckým sociálním skupinám, dokáže dokonce přibírat nové členy a dokáže financovat i represivní aparát. Životní úroveň zbytku společnosti klesá, stát nemá dostatek zdrojů na zajištění základní bezpečnosti obyvatel, ale nová aristokracie bohatne a je schopna financovat represii proti odpůrcům. Nová aristokracie napomáhá islamizaci, islámská obec podporuje novou aristokracii.

Ti muslimové, kteří by stáli o pokojné soužití a nejspíš i o možnost převzít evropskou kulturu, naráží na nepřátelské akce financované evropskými vládami (tedy novou aristokracií). Zvláště silnému

nepřátelství pak musí čelit ti, kdo islám otevřeně opustili. To šíří atmosféru strachu uvnitř islámské komunity a zpětně napomáhá její radikalizaci. Nová aristokracie má pod kontrolou naprostou většinu ekonomiky i média, dokonce včetně podstatné části soukromých hovorů mezi občany. Dokáže zabránit vzniku alternativ a vzniku takových struktur, které by na ní byly nezávislé. Jak kdysi správně poznamenal Jan Keller, ještě nikdy v dějinách se nestalo, aby vládnoucí skupina nashromáždila tak obrovskou moc.

Možná již je rozhodnuto a Západ brzy zanikne. Ale ve skutečnosti jsou realistické i další scénáře. Žádný z nich není růžově optimistický, ale některé jsou poměrně nadějně.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. současná situace západní civilizace je velmi obtížná tím, že probíhá několik krizí zároveň;
2. jedna z nich je dána tím, že byrokratické aparáty se vymkly kontrole a zahlcují společnost nesmyslnými předpisy;
3. přirozené řešení této krize by bylo takové, že systém zkolabuje, což otevře prostor ke vzniku nového uspořádání, podstatně méně byrokratického;
4. další krize je dána rostoucími společenskými rozdíly a dnes už otevřeným nepřátelstvím mezi společenskými vrstvami. Toto nepřátelství projevuje primárně nová aristokracie, nižší vrstvy oplácejí se zpožděním;
5. přirozené řešení této krize by bylo takové, že vládnoucí elita postupně propadne dekadenci natolik, že ztratí schopnost soutěžit s jinými společenskými vrstvami a bude odsunuta do pozadí. To může mít povahu revoluce nebo postupné změny;
6. nové vedoucí postavení ve společnosti by logicky získala ta vrstva, která si dokáže nejlépe poradit s problémy typu zajištění stability rodiny, vlastní bezpečnosti, samostatného hospodaření atd.;

7. toto řešení problémů bude spočívat v nalezení nových řešení respektujících dlouhodobě ověřené principy. Pokusy o mechanické obnovení starých institucí, morálních přesvědčení a vzorců chování nejsou v rámci západní civilizace úspěšné;
8. za třetí „krizi“ můžeme označit intenzivní snahu o islamizaci Evropy;
9. přirozenou reakcí na islamizaci Evropy by bylo zosílení sankcí vůči evropským spojencům muslimské komunity a budování spojení s dalšími civilizacemi čelícími islámské expanzi.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení některou z knih Iva Možného. Buď *Proč tak snadno* nebo *Moderní rodina (mýty a skutečnosti)*.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Hlavně o tom, že nejhůře už bylo a jaký vývoj lze očekávat

V předchozí kapitole jsme připomněli, že Evropa čelí kombinaci problémů a hrozeb, přičemž na každou z nich existuje odpověď, která už byla v evropských dějinách použita. Jinými slovy, evropské společnosti mají připraveny reakce, které by mohly být aktivovány. Konstatovali jsme také, že Západ je blízko svému zániku, protože čelí takové kombinaci hrozeb, s jakou se dosud nikdy ve svých dějinách nesetkal. Islámská agrese, extrémní byrokratizace a nepřátelství mezi sociálními třídami tvoří strašlivou směs.

Malé světélko na konci tunelu

V posledních deseti letech jsme byli svědky řady snah tento trend zastavit. Veškeré tyto pokusy byly neúspěšné. Ukázalo se, že nová aristokracie podpořená životní vitalitou islámu získala obrovskou sílu a ukázalo se také, že evropské společnosti nejsou schopny vygenerovat hnutí, které by se dokázalo novým aristokratům postavit. Nespokojenost nižších tříd vzrůstá, ale tato nespokojenost nevede k revoluční akci, a dokonce ani k významnějším revoltám. Neprobíhá ani žádný pochod institucemi naruby v tom smyslu, že by se obráncům civilizace dařilo postupně získávat pozice ve velkých byrokratických aparátech (podobně jako v 50. a 60. letech v nich postupně získali pozice stoupenci radikálních anticivilizačních ideologií). Nevznikají neziskovky, které by vytvářely protiváhu anticivilizačním nátlakovým skupinám. Neobjevují se

miliardáři, kteří by financovali aktivity opačné těm, jaké financuje Gerge Soros a jeho stoupenci. Jakkoliv někteří jedinci vyvinuli až heroické úsilí a některé politické strany dosáhly dílčích úspěchů, na superpřevaze nové aristokracie a jejích ideologií to nic nezměnilo.

Jedním dobře myslitelným scénářem dalšího vývoje je zánik evropské civilizace. Je jisté, že se bude stupňovat násilí. Bude urychlována kolonizace. Bude přibývat míst, kam budou mít původní obyvatelé Evropy zakázaný přístup. Budou zaváděny další a další prvky islámského práva. Původní obyvatelé Evropy budou detailněji sledováni a budou vůči nim uplatňovány přísnější represe. Školství bude islamizováno. Bude přibývat konverzí k islámu, zejména mezi mladými ženami. To vše v sobě obsahuje již současná situace, dojde pouze k realizaci těch opatření, která jsou už připravována nebo vyplývají z logiky všech současných.

Nicméně přesto v určitém smyslu platí, že nejhůře už bylo. Chceme-li totiž porozumět dalšímu vývoji, nejsou tak důležité otázky typu počtů atentátů a počtů zatčených protestujících (obojí poroste), ale jak se změní mocenské poměry. A tady narážíme na jiskřičku důvodu k optimismu. Většina myslitelných scénářů vede k tomu, že moc nové aristokracie bude klesat.

Naděje nestability

Na současnou situaci je totiž zajímavé mimo jiné to, že je absolutně nestabilní. Vývoj probíhá tak rychle, jako ještě nikdy v minulosti. Vládnoucí vrstva a skupiny s ní spjaté se neustále rozrůstají, potřebují stále více zdrojů a jejich požadavky rostou rychleji než ekonomické možnosti společnosti. Proto je její růst vykoupen snižováním životní úrovně většiny obyvatel Západu.

„Nová aristokracie podpořená životní vitalitou islámu získala obrovskou sílu a ukázalo se také, že evropské společnosti nejsou schopny

vygenerovat hnutí, které by se jí dokázalo postavit.“

Aby nedošlo k mýlce. Nelze vyloučit naplnění toho nejvíce negativního scénáře. Nová aristokracie získá absolutní kontrolu nad životy podřízených vrstev, a postupně bude tuto kontrolu předávat islámskému vládci, až ji předá úplně a nakonec odejde ze scény. Tento děsivý scénář ovšem předpokládá stabilní vládu po období minimálně několika dalších desítek let. A současnou situaci můžeme charakterizovat čímkoliv, jenom ne stabilitou.

Jaké jsou tedy varianty dalšího vývoje?

Nová aristokracie bude postupně předávat moc islamistickým skupinám. Třeba na vývoji ve Velké Británii vidíme, že právě o to usiluje. Pro Evropany to znamená nesrovnatelně brutálnější zacházení. Iluze o tom, že takové podrobení přinese mír, budou velmi rychle rozptýleny. Život v islámské společnosti znamená permanentní občanskou válku, útoky, výbuchy, atentáty a střety konkurenčních skupin, které soutěží o to, která bude nejpravověrnější, nejradikálnější a nejbrutálnější. Islámský stát, Al-Káida, Erdoganovi islamisté – každý z nich bude představovat hrozbu, ale nikdo z nich nebude schopen ochránit před těmi ostatními. Pokud dnes snad někteří byrokraté a intelektuálové doufají, že se stanou privilegovanými sluhý nových vládců, rychle narazí na to, že neexistuje žádný jeden vládce. Pouze chaos a násilí. Ti, kdo doufají, že vše vyřeší formální konverzí k islámu, ti zase zjistí, že jsou jejich životy podrobeny dohledu a regulaci a neustálé šikaně na základě podezření z vražnosti či odpadlictví. V každém případě to ale znamená, že nová vládnoucí skupina bude brutálnější, ale méně schopná. A jak víme z evropských dějin, samotná brutalita nestačí k udržení panství.

Nová aristokracie nebude schopná vymačkávat z okolní společnosti stále více zdrojů. To bude ještě zvýrazněno tím, že bude stále obtížnější

zajistit ten zdroj, který byl dosud chápán jako bezproblémový – zajištění osobní bezpečnosti. Uvnitř nové aristokracie tedy vypukne válka o zdroje, přičemž jedním z nejdůležitějších zdrojů bude bezpečnost. Konec konců, už dnes je tomu tak, že podle agentury Bloomberg jsou vily lepších lidí v luxusních čtvrtích hlídány speciálními protiteroristickými oddíly a švédská vláda zřizuje zvláštní bezpečnostní program na ochranu celebrit. Pokud nebude možné zajistit takové služby všem, vypukne vnitřní válka. Elity se rozdělí a mohou se začít projevovat ideové rozdíly. Volební výsledky totiž ukazují, že při tajné volbě mají i někteří příslušníci nové aristokracie překvapivě blízko k normálním lidem. Některé ze stran v mocenských zápasech se mohou začít obracet na nižší vrstvy. To je princip, který už vidíme v české politice. Miloš Zeman neobstál v mocenské hře uvnitř ČSSD a obrátil se proti skupině, z níž vyšel. V Německu zase došlo k tomu, že lesbická konzultantka nadnárodní banky Goldman Sachs, ukázková příslušnice nové aristokracie, se stala vůdkyní lidové Alternativy pro Německo. Totéž se může začít dít masově.

Vznik generačního konfliktu nepříznivého vůči nové aristokracii.

Na otázku generačního konfliktu nebyl dosud čas. Nicméně čtenář si nejspíš uvědomuje, že v pohledu na základní záležitosti typu imigrace a přežití civilizace je mezi generacemi značný rozdíl. Mladší generace jsou více otevřené ideologiím podporovaným novou aristokracií. Vysvětlení je poměrně jednoduché. Záplava pravidel a převaha korporací v národním hospodářství prakticky uzavřela většinu cest k zajímavé kariéře, nastartování vlastního podniku apod. V běžných podnicích jsou manažerská místa obsazena lidmi středního věku, kteří z nich nebudou chtít odejít nejméně příštích 30 let. Nové firmy téměř nevznikají. „Normální svět“ tedy mladým lidem nedokáže nabídnout příležitosti. Ty naopak nabízí korporátní aparáty, státní správa, politické neziskovky atd. Mladí lidé se podle toho zařizují, vybírají školy a vybírají také názory, jaké budou zastávat. Skutečnost, že dvacetiletý student oboru Studia neziskového sektoru se dostává do ostrých sporů se svým otcem,

padesátiletým strojním inženýrem, tedy není jen důsledkem psychologických faktorů v rodině, ale i důsledkem nastavení sociálních a ekonomických poměrů.

„Uvnitř nové aristokracie tedy vypukne válka o zdroje, přičemž jedním z nejdůležitějších zdrojů bude bezpečnost.“

Jenže směr generačního konfliktu se může snadno otočit. V každé další nastupující generaci je totiž větší procento lidí aspirujících na příslušnost k nové aristokracii nebo aspoň na místo těsně pod ní. Jestliže se nepodaří vytvářet nové příležitosti dostatečně rychle, obrátí se mladí proti nim. Jsou náznaky toho, že právě to se začíná dít. Výzkumy z USA např. ukazují, že zatímco většina mladých hlasovala proti Trumpovi, v kategorii bělochů do 20 let by zvítězil.

„Můžeme očekávat, že mocenská převaha nové aristokracie bude postupně oslabována a že dříve či později nastane to, čemu Lenin říkal revoluční situace.“

Pak je tu otázka dalších civilizačních okruhů. Na oslabení Západu se může zbytek světa dívat se sympatiemi. Koloniální války jsou dosud v dobré paměti a dnešní agresivní prosazování radikálního feminismu a dalších podobných ideologií dobrým vztahům rovněž neprospívá. Na druhou stranu, islamizovaná Evropa se všemi svými mozky, technologiemi, infrastrukturou, jadernými zbraněmi apod. by byla příliš velkou hrozbou pro celý svět. Těžko věřit, že by vlády Ruska, Číny, Indie a možná i největších latinskoamerických zemí nečinně přihlížely. Dost možná, že jsme svědky náznaků toho, že si chystají předpolí pro případný zásah do dění v Evropě, případně i USA.

Drolící se gigant

Nejspíš bychom mohli jmenovat i další vlivy vedoucí k tomu, že pozice nové aristokracie bude postupně slábnout. Při pozornějším pohledu můžeme dokonce konstatovat, že se tyto vlivy již začínají do určité míry projevovat. Třeba trendy ve volebních výsledcích ukazují určité změny, navzdory tomu, že „establishment“ má k dispozici drtivou finanční převahu, velká média, cenzuru soukromé komunikace, školství, tajné služby narušující opoziční projekty a další prostředky. Bylo by logické očekávat 90 % hlasů ve prospěch „odpovědných“ stran a politiků. Jenže skutečnost je jiná. Ve Velké Británii byl odhlasován Brexit, v USA zvítězil Donald Trump, v Rakousku byl protisystémový prezidentský kandidát poražen jen velmi těsně a protisystémová strana získala účast ve vládě, ve Francii se musely spojit všechny stávající politické strany napříč spektrem, aby zabránily vítězství kandidátky Národní fronty. To všechno ukazuje na drolicí se sílu.

Nicméně to nic nemění na tom, že byrokratické aparáty mají i nadále superpřevahu. Veškeré pokusy o změnu systému byly odraženy, Donald Trump realizuje přesně tu agendu, proti které vedl volební kampaň, a s nezávislostí Velké Británie, jež je mezitím islamizována, to ještě bude velmi komplikované. Navíc mezitím postupuje čas. Některé oblasti kolonizované Evropy už jsou nenávratně ztraceny, možná dokonce celé státy.

Přesto můžeme očekávat, že mocenská převaha nové aristokracie bude postupně oslabována a že dříve či později nastane to, čemu Lenin říkal revoluční situace. Je ovšem otázka, zda se zájmy většiny obyvatel zhmotní v projekty schopné reálně prosadit změnu. Jinými slovy, zda budou obránci Západu v ten správný čas správně připraveni.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. nová aristokracie má dosud drtivou převahu;
2. dílčí úspěchy protisystémových stran a hnutí nestačí k prosazení potřebné změny;

3. další trend povede k oslabování moci nové aristokracie;
4. je důležité, aby lidé byli na tuto „revoluční situaci“ připraveni.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Ralfa Dahrendorfa *Moderní sociální konflikt*.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

O tom, co by měli obránci Západu dělat, aby zvýšili naději, že jejich svět bude přece jen zachráněn

„Co tedy máme dělat“? To je otázka, kterou jsem v posledních letech dostal snad tisíckrát. Dost možná, že někteří čtenáři se do této knihy pustili právě v naději, že dostanou tu správnou odpověď. Může být něco horšího než bezmocně přihlížet zániku vlastního světa a jeho nahrazení nehybným barbarstvím schopným nastolit už navždy takové poměry, ve kterých nebudou mít místo svoboda, věda, umění, citový život (v našem smyslu toho slova), milosrdenství, humor a mnoho dalšího, co na Západě pokládáme za úplně samozřejmé?

Místo toho jen strach, bída a beznaděj. Poměry, jaké by byly v Saudské Arábii bez ropných peněz nebo v Pákistánu, kdyby neexistoval západní vliv.

Umění čekat na příležitost

Odpověď zní: „Neunáhlit se“. Vyčkávat na oslabení protistrany a na vhodnou příležitost. Během té doby se ale intenzivně připravovat. Podpořit kohokoliv a cokoliv, co může vést k narušení současného systému. Zapojit se do politických nebo jiných projektů. Vést ústupové boje – cokoliv, co zpomalí imigraci, zavádění islámského práva, multikulturní výchovu... zkrátka všechno, co zpomalí zánik tradičního světa aspoň o kousek, je dobré. Ale při tom všem si uvědomovat, že je to jen příprava na protiúder, který může proběhnout někdy v budoucnu. V

této chvíli to může působit, že taková budoucnost je nekonečně vzdálená, ale v posledních letech je tomu tak, že každá změna přichází dříve, než většina prognostiků předpokládala.

Na druhou stranu je důležité nepropadnout pocitu, že čas na velkou akci je právě teď nebo nejpozději za pár měsíců. Schopnosti nové aristokracie se budou snižovat, ale ještě dlouho budou dostatečné k odražení jakéhokoliv pokusu o změnu. Lidé při tom mohou mít pocit, že změna musí přijít každým dnem. V kombinaci se zjištěním, že času není nazbyt a že kolonisté přebírají každý den další a další evropská území a oblasti života, to může vést k unáhlené akci. Ve skutečnosti ale potřebujeme disciplinovanou trpělivost. A potřebujeme také nastavit takové poměry, kdy nejružnější hnutí odporu dokážou dlouhodobě přežívat, být financována a chystat se.

Bylo by tragédií, kdyby se v budoucnu ukázalo, že nová aristokracie ztratila schopnost kontroly, ale opozice není připravena. Taková nepřipravenost může mít dvě příčiny. První je lenivost, druhou špatně připravené a předčasné frontální střetnutí.

Jako za časů selských bouří

Něco nám mohou napovědět ty pokusy o změny, které dosud proběhly.

Politický projekt. Někteří doufali, že se jim podaří založit politickou stranu nebo hnutí jednoznačně zaměřené na obranu Západu, razantně zvítězit ve volbách a provést skutečně revoluční změnu, včetně rozebrání některých byrokratických aparátů a zvratu mocenských poměrů ve prospěch pracujících lidí z nižších vrstev. Jenže se ukázalo, že vládnoucí skupiny jsou příliš silné. Mají drtivou finanční převahu, kontrolují média, sociální sítě, ovládají školství, jejich příznivci mají možnost provádět násilné útoky vůči příslušníkům opozice atd. To všechno dává možnost potlačit nový projekt hned v zárodku, izolovat jej, zastrašit jeho

účastníky. Není obtížné dostat mezi zakladatele nové strany či hnutí exponenty tajných služeb, kteří ji pak ve vhodný okamžik rozbijí nebo aspoň poškodí. Navzdory takovým možnostem a tlaku určité nové věci vznikly. V každé evropské zemi dnes existuje protisystémová politická strana. Některým se občas podaří získat nějaké poslanecké mandáty, ale nezdá se, že by některá z nich byla schopna dosáhnout takového vlivu, aby mohla významně poškodit stávající mocenské struktury.

„V kombinaci se zjištěním, že kolonisté přebírají každý den další a další evropská území a oblasti života, to může vést k unáhlené akci. Ve skutečnosti ale potřebujeme disciplinovanou trpělivost.“

Převzetí stávající politické strany.

Variantou k předcházejícímu jsou pokusy porazit sílu aparátů, které vedou politické strany, zmocnit se vedení a přeměnit organizaci na hnutí odporu. Opět snad můžeme konstatovat některé dílčí úspěchy, doplnění programu některých stran či vlastenecké fráze do projevu politického vůdce, občas poslanecký mandát pro odpůrce režimu, ale nic, co by vedlo k potřebné převratné změně.

„Spíše můžeme očekávat kombinaci politické změny, občanské neposlušnosti (možná i dost radikálně pojaté) a násilných akcí.“

Demonstrace.

Pořád se ještě můžeme setkat s představou, že několik dnů masových demonstrací by stačilo ke změně politického režimu. Náměstí budou plná lidí s transparenty, vláda odstoupí, ústava bude zrušena, dojde k mimořádným volbám, bude následovat výměna osob, poté návrh nové ústavy, její schvalování referendem atd. Nebylo by to špatné. Jenže ve skutečnosti se něco podobného daří jen tam, kde dosavadní vládnoucí skupina je ochotná vzdát se moci a kde mají demonstranti podporu médií, případně tajných služeb. Jinak to dopadne tak, že se sejdou i desetitisíce

nebo i statisíce lidí, po pár dnech jsou unaveni nebo se musejí vrátit do práce, demonstrace tedy skončí, velké televize odvysílají zprávičku o setkání několika desítek extrémistů, skutečné informace na sociálních sítích budou zablokovány a vše skončí. Co víte o milionové demonstraci v Paříži nebo pravidelných demonstracích Pegidy, kterých se účastnily desetitisíce lidí?

Podpisové akce jsou vlastně jen variantou předchozího. Jejich účastníci je pokládají za nesmírně důležité, ale vládnoucí strukturu absolutně nepoškodí.

Ozbrojený převrat. V tisku občas proskočí, že byla zatčena skupinka policistů nebo vojáků, kteří připravovali záškodnické akce proti vládě a proti imigrantům. Je obtížné spekulovat o tom, zda v době elektronicky propojeného a absolutně sledovaného světa mají podobné akce šanci na úspěch, rozhodně však nic podobného neradím čtenářům (pokud nesedí v centrále Bezpečnostní informační služby nebo podobné organizace).

Slýcháme o amatérských variantách téhož, kdy se několik mužů pokusí zapálit imigrantskou ubytovnu, zastřelit prezidenta nebo vyvolat konflikt. V několika případech byly takové pokusy úspěšné, nicméně zřetelně nevedou k destabilizaci systému, natož k převzetí moci. Dokonce ani něco tak děsivého, jako byl Breivikův masakr dětí, nepřineslo žádnou změnu.

Zorganizování masové revoluce nebo vybudování něčeho na způsob lidových milicí je čistě teoretickou možností.

Bude mít nenásilné politické řešení šanci?

Nicméně ke všem výše uvedeným variantám (a nejspíš i dalším) platí, že postupem času, jak budou schopnosti nové aristokracie oslabeny vnitřními spory i byrokratickou debilizací, začne docházet k tomu, že ty pokusy o radikální změnu, které včera působily směšně, mohou být velmi významné.

Předpokládáme-li oslabení současné mocenské elity, měli bychom si ale také všimnout toho, že:

Rychle roste násilnost a tento trend bude pokračovat. De facto při tom splývají běžná kriminalita, džihád a politicky motivovaný teror vládnoucí elity vůči opozici, který je veden polostátními eskadrami typu Antifa.

Nová aristokracie okázale pohrdá zákony a ústavními zárukami. Praktiky, které ještě před generací byly v demokratických zemích pokládány za nemyslitelné, se staly všeobecně akceptovanými – vedení policejních operací proti lidem, kteří nejsou podezřelí ze spáchání trestných činů. Likvidace svobody projevu. Zavádění trestných činů spočívajících v nesouhlasu s vládou. Omezování možností politické opozice vést kampaně. Ignorování naprosto zásadních částí ústav a mezinárodních smluv, což se asi nejmarkantněji projevilo v otevření hranic pro miliony lidí nesplňujících definici uprchlíka... to všechno se už dá těžko vrátit zpět. Naopak můžeme předpokládat, že bezzákonnost bude pokračovat.

„Jak kdysi podotkla Ann Coulter, nacisty bychom neporazili, kdybychom nebyli odhodláni zabít i jejich ženy a děti. Cenou za případné vítězství bude zhrubnutí.“

Na základě toho můžeme usuzovat, že budoucí změna nebude čistě politická. Spíše můžeme očekávat kombinaci politické změny, občanské neposlušnosti (možná i dost radikálně pojaté) a násilných akcí. To bude provázet chaos, absence centrálního řízení a možná i spory nebo boje mezi protisystémovými skupinami. Nicméně i pád do chaosu by byl méně špatnou variantou než plynulé zhoršování podle současného trendu. Ale to všechno jsou jen spekulace.

Bez čeho se obránci civilizace neobejdou

V každém případě je důležité, aby ve správný čas byli připraveni i dobří lidé, nejen zločinci a nepřátelé civilizace.

Co by se tedy měli naučit?

- *Organizovat se, vytvářet sítě, budovat vzájemnou důvěru, podporovat se, učit se pracovat společně.*
- *Shánět peníze a další zdroje a dobře s nimi hospodařit.*
- *Pěstovat fyzickou zdatnost, trénovat bojová umění, cvičit koordinaci v oddílech.*
- *Učit se realizovat akce, řídit projekty, koordinovat větší počty lidí.*
- *Budovat komunikační kanály, předávat si informace, vytvářet záložní kanály pro případ, že některé budou vypnuty atd. Velmi podstatná může být možnost přechodu na papírovou komunikaci.*

Pěstovat ty psychické a charakterové vlastnosti, kterých bude zapotřebí v případě střetnutí, ať už bude vedeno politickými nebo nepolitickými prostředky. Vůle, neústupnost a neufňukanost (jako by ta hodnota zmizela z našeho světa) mohou hrát větší roli než výkonné mozky. Tyto vlastnosti musí být systematicky pěstovány. Je nejvyšší čas vychovávat mladé lidi jako bojovníky, ne jako dvořany v navoněných parukách.

Pěstovat odhodlání jednat dostatečně tvrdě. Jedním z problémů naší éry je fobie z toho, že obránci Západu neprojevují dost velkorysosti a fobie z protiúderů. To je většinou provázáno frázemi typu „byli bychom stejní jako nepřítel“, „to by byl konec našeho způsobu života“, nebo třeba „to bychom se nechali ovládnout strachem“. Je to dokonalý recept na porážku.

Jak kdysi podotkla Ann Coulter, nacisty bychom neporazili, kdybychom nebyli odhodláni zabít i jejich ženy a děti. Cenou za případné vítězství bude zhrubnutí (k tomu se ještě vrátím v následující kapitole). Většina z nás na to ještě není připravena.

Tváří v tvář masivní propagandě o tom, že Západ je zlo a jeho zánik je něčím žádoucím se potřebujeme utvrzovat v tom, že ty základní návyky a vzorce chování, na kterých byla naše civilizace založena po tisíce let, stojí za to, aby byly bráněny. To znamená pořádat přednášky, diskuze, nahrávat videa, šířit je, mluvit s lidmi kolem a vše, co k tomu patří. Rodiče by měli mluvit s dětmi a vysvětlovat jim, že to, co se dozvídají ve škole, jsou propagandistické lži.

„Když přijde významné ohrožení, jsou lidé ochotni obětovat své zájmy nebo dokonce i své životy, pro vyšší celek. Jen díky tomu dokáže přežít národ či civilizace.“

Podporovat angažovanost lidí z těch civilizačních okruhů, kteří jsou našimi spojenci, alespoň do určité míry.

V této souvislosti je dobré připomenout, že třeba křížovým válkám předcházela intenzivní turistika evropských šlechticů do Palestiny. Když tedy došlo k jejímu dobytí džihádisty, v Evropě žilo dost lidí, kteří znali tu zemi a její obyvatele. To výrazně přispělo k ochotě účastnit se výprav na obranu Palestiny nebo se podílet aspoň na jejich financování.

Vím, že mnozí mohou oprávněně namítnout, že Evropané mají Evropu ubránit sami. Že k tomu nepotřebujeme čínské, japonské, indické, ruské a další přistěhovalce. Obávám se ale, že se Evropané řítí do situace, kdy se bez takové podpory neobejdou. A pokračování Západu s výrazným čínským vlivem je přece jen lepší varianta než jeho úplný zánik.

Pracovat s mládeží.

Čím silněji jsou lidé indoktrinováni, tím více času potřebují, aby si uvědomili, co se ve skutečnosti děje. Ten čas může v kritické chvíli chybět. Část mladých lidí je prozatím ztracena – jsou okouzleni příslibem, že se i oni stanou příslušníky nové aristokracie a horlivě se učí přepínat mozky do polohy „jaké názory se ode mne čekají?“. Nicméně je i dost těch, kterým je jasné, že nikdy nebudou patřit k těm nahoře. Je zapotřebí

maximálně podporovat skupiny typu Generace identity, které jim mohou vtisknout potřebnou ideologii i životní návyky, pomohou porozumět světu a zároveň vytvoří jádro pro ty, kdo budou od spojení s novou aristokracií postupně odpadat – jak se bude ukazovat, že jim není schopna nabídnout rozumnou životní perspektivu.

Tou nejsilnější zbraní Západu byla vždy schopnost diskuze, otevřeného myšlení a hledání úplně nových řešení. Proto jsme vždy byli napřed před ostatními – technologicky, organizačně, ale i třeba morálně a nábožensky. Současná myšlenková uzavřenost nové aristokracie lpící na tupém opakování pouček je vlastně absolutně nezápadní a blíže tradici islámské než naší vlastní. Je důležité, aby v opozičních skupinách zůstala tato schopnost volného střetávání nejrozumnějších myšlenek a hledání nových řešení zachována.

Dosavadní politické i nepolitické aktivity, jakkoliv je každá z nich sympatická a užitečná, mají význam především jako příprava na tu budoucí velkou věc, která přijde, ale také nemusí přijít. Protože do budoucnosti nikdo z nás nevidí (nebo skoro nikdo). Už dnes ale víme, že nové schopnosti si můžeme osvojit jen tím, že pracujeme, a povahové rysy jen tím, že je prokazujeme. A naše generace nebyly vychovány tak, aby mohly vést válku o přežití civilizace.

Nový pohled na morálku

Budeme také naprosto nutně potřebovat nový morální rámec, resp. obnovu toho, který známe z evropských dějin. Zdravá společnost je totiž taková, kde v mírových dobách každý hájí především zájmy své a své úzké rodiny či kruhu přátel. Ale když přijde významné ohrožení, jsou lidé ochotni obětovat své zájmy nebo dokonce i své životy, pro vyšší celek. Jen díky tomu dokáže přežít národ či civilizace. A jen národ či civilizace může dát rozumnou naději jednotlivcům. Když bude každý hájit jen svůj,

zahynou nakonec všichni.

Tento princip lze ilustrovat na osudech Židů ve 20. století. Když začaly transporty do vyhlazovacích táborů, dělal každý to, co zvýšilo šance jemu osobně a jeho nejbližším. Tedy nedělat problémy, neklást odpor, neupozorňovat na sebe, rozumně spolupracovat s dozorci, získat jídlo či jinou výhodu na úkor spoluvězně. Protože se každý snažil přežít, nepřežil nikdo.

O pár let později šli izraelští vojáci s odhodláním nechat se zabít jako první, pokud to bude zapotřebí. Chápali, že osud státu Izrael je důležitější než jejich osobní životy. Izrael přežil, zachránila se většina jeho obyvatel.

Dnes existuje tendence připisovat rozdíl jiným okolnostem, přístupu ke zbraním apod. To by mohlo vyvolat zdání, že sympatie mocných nebo přístup ke zbraním se dějí jaksí samy od sebe. Ve skutečnosti musel někdo vyvinout obrovské úsilí a přinést značné osobní oběti, aby pro židovskou komunitu získal zbraně a aby ve Washingtonu či Londýně prosadil správné postoje. Války rozhodují hlavy a srdce, nikoliv počty nábojů. Když hrdinka Davletěrovova filmu *A jitra jsou zde tichá říká*, že je správné zemřít za vlast, i když po ní zůstane dvouletý sirotek, projevuje postoj, který je ve válečných časech naprosto rozumný. Kdyby odhodlání zemřít neměla, nepřežila by nakonec ona sama ani její syn.

Jako za mobilizace

Možná se setkáte s tvrzením, že Češi nejsou něčeho takového schopni. Stačí ale připomenout mobilizaci roku 1938. Pouhých 24 hodin stačilo k tomu, aby Češi úplně odložili své běžné životy a nastoupili do bojových jednotek. Vyhýbání se povinnosti téměř neexistovalo. Muži byli ochotni postavit se proti výrazně silnějšímu nepříteli, i když si dobře uvědomovali poměr sil. K vytvoření takové mentality stačilo 15 let masarykovské republiky.

Změna morálního rámce neproběhne skrze média nebo školní osnovy. Ty ovládá nová aristokracie a té není nic vzdálenějšího než postoj vlastenecké oběti. Spíše mohou fungovat skupiny, kde se lidé budou v takovém postoji podporovat a utvrzovat. Některé takové skupiny budou mít možná ráz až trochu sektářský. Ale je velice důležité, aby vznikaly. Bez nich se společnost neposune.

K tomu všemu nepotřebujeme centralizovanou organizaci, ale naopak chaotický stav stovek různě zaměřených part, skupin, spolků a politických projektů. K tomu může patřit i zdravá míra konkurence nebo občasné vzájemné spory. I to patří k naší civilizaci. I to bylo po tisíciletí kořenem naší síly. Vždy jsme toužili po jednotě, ale jednota pokaždé vedla jen ke stagnaci.

Znamená to, že se už nikdy nevrátí ten bezpečný svět našeho dětství? Obávám se, že tomu tak je. K tomu ale řekneme více v následující kapitole.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. žádný dosavadní pokus o změnu poměrů nebyl úspěšný. Dílčí vítězství typu vstupu určité strany do parlamentu nestačí k otočení trendu;
2. jejich význam je především v tom, že se lidé učí organizovat a připravují se na dobu, kdy bude moc nové aristokracie narušena jejími vnitřními problémy;
3. je ale zapotřebí, aby si obránci civilizace osvojovali i další potřebné vlastnosti a dovednosti, aby jednou byli perfektně připraveni;
4. to zahrnuje fyzickou přípravu, bojovou mentalitu, kázeň, projektový přístup, schopnost správně hospodařit a další záležitosti;
5. zvláště významná je změna základního morálního přístupu tak, že se lidé orientují více na zájem národa či jiného vyššího celku než na svůj soukromý zájem;
6. jakkoliv to může vypadat zvláště, v období vnějšího ohrožení je

taková změna častá. Platí to i o českých dějinách.

- -

Chcete-li si rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Rodneyho Starka *God's Batallions: The Case for Crusades*.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Kde nám nezbude než připustit, že máme na výběr už jen mezi válkou, a podrobením se brutálnímu islámskému extrémismu

Nemůžeme používat násilí při obraně hranic. Nemůžeme vracet radikální islamisty do jejich zemí, protože jim tam hrozí nebezpečí. Nemůžeme vázat přidělení občanských práv na akceptování základních standardů naší civilizace.

Nemůžeme plošně zasahovat proti populacím, které poskytují zázemí teroristům. Taková a podobná tvrzení slyšíme téměř neustále. Se stále stejným zdůvodněním.

Přišli bychom prý o naše hodnoty. Prý bychom se tím vzdali svého způsobu života. Prý by to už nebyla naše civilizace.

V místech, kde býval Západ

Jenže ona to už naše civilizace dávno není! Stačí se podívat na fotografie z ulic kterékoliv metropole bývalého Západu. Před 30 lety tam jednoznačně převažovali Angličani, Francouzi, Němci, Švédové nebo příslušníci toho kterého národa. Dnes vidíme dominovat lidi jiných etnik. To by snad ještě bylo snesitelné. Jenže oni to jsou především lidé jiné kultury, jiných zvyků, s úplně jinými hodnotami a pohrdající těmi našimi. Zůstávají jen staré stavby, podobně jako v Istanbulu dosud najdeme byzantinské památky.

„V minimálně pěti zemích je tomu tak, že už v nadcházející generaci se

„bude většina dětí rodit v muslimských rodinách.“

Typická námitka říká, byl jsem v té nebo oné čtvrti, neviděl jsem tam nic neobvyklého. Je to námitka do značné míry oprávněná. Jsou celé čtvrti a regiony, kde původní evropské obyvatelstvo dosud masově převažuje. Nicméně i tam už zasáhly změny. Třeba zmizelo právo na náboženskou satiru, které bylo jedním z klíčových znaků evropské civilizace posledních staletí. Pokud urazíte korán a někdo si toho všimne, čeká vás v lepším případě vězení, v horším případě trest smrti vykonaný podle šaría. Samozřejmě, najdou se lidé, kteří takové tvrzení označí za fantazii, ale ani oni se neodvážejí publikovat třeba karikaturu Mohameda.

„Ani oddálení vypuknutí bojů není něčím, na čem by mohla strana Západu vydělat. Převaha islámských dobyvatelů s časem poroste.“

Ještě vážnější ale jsou trendy, resp. rychlost, s jakou se drolí dosavadní právní systém (vyšší tresty pro nemuslimy než pro muslimy jsou standardem ve většině zemí bývalého Západu), a také s jakou přibývá obyvatel náležejících k jiné civilizaci. V minimálně pěti zemích je tomu tak, že už v nadcházející generaci se bude většina dětí rodit v muslimských rodinách. I kdyby došlo k okamžitému a úplnému zastavení imigrace, nahrazení západní civilizace islámem je jen otázkou času. A nikoliv času dlouhého, nýbrž několika desítek let. To nebude mít dopady jen na kulturu a právní systém, ale i na spoustu dalších oblastí. Umíte si třeba představit, že by muslimská populace byla ochotná ze svých daní financovat důchody nevěřících?

Válka bojovníků proti mamánkům

To samozřejmě otvírá otázku, jak může vypadat budoucnost. Za předpokladu, že moc byrokratické superelity se opravdu bude rozpadat.

Jak jsme připomněli v minulé kapitole, to nejméně špatné, co mohou Evropané snad ještě ubránit, je rozdělení vlastních zemí na islámské a neislámské zóny. Konec konců, právě to už někteří francouzští intelektuálové navrhují. Ale muslimská strana nemá žádnou motivaci na něco takového přistupovat. Stačí počkat, a získají Francii celou, stejně jako další evropské země.

Navíc nelze počítat s tím, že by rozdělení proběhlo klidně a disciplinovaně. Že by občané zemí Západu i islámské ummy jednoduše opustili své domy a přesunuli se do přidělených území. Jen výjimečně se stává, že by takové rozdělení nebylo spojeno s vlnou násilí. Kromě toho, takové rozdělení příliš připomíná kompromisy poskytované americkým Indiánům nebo třeba jihoafrickým černochům. Kompromisy byly součástí pravidelného cyklu: zabírání domorodé půdy – válka – kompromis s posunem hranic – další zabírání zbývajících domorodé půdy – válka – kompromis s dalším posunem hranic atd.

„Pokud ale alespoň část Západu přežije, budou to ti, kteří takové zábrany mít nebudou. Tak jako jejich praotcové, kteří v reakci na islámské krutosti napichovali hlavy tureckých zajatců na svá kopí.“

Vše tedy nasvědčuje tomu, že z dlouhodobého pohledu je jedinou reálně myslitelnou alternativou válka. Občas slyšíme o riziku občanské války, ale to by nebyl ten případ. Neválčili by proti sobě skuteční občané stejného státu. Jednalo by se o válku příslušníků dvou civilizací vedenou hybridním způsobem – to znamená kombinaci otevřených bojů, partyzánské války a drobných každodenních střetnutí, přičemž hranice mezi válkou a kriminalitou by byla jen nejasná. Pokud dnes někdo uvažuje o deportaci islámské komunity mimo Evropu, je mimo realitu. Evropané by nebyli těmi silnějšími. Vojenský výcvik byl zrušen, většina kluků je vychovávána tak, aby z nich vyrostli slaboši, zakazuje se jim hrát si se zbraněmi a pěstovat ty charakterové vlastnosti, které budou v boji

potřebovat. Muslimští kluci jsou oproti tomu vedeni k agresivitě, a pokud chodí do islámských škol, tak i k nenávisti vůči nevěřícím.

Jen silný si může vybrat mír

Islamisté již infiltrovali ozbrojené síly, takže mají přístup ke zbraním a prvotřídnímu výcviku. Ve Francii tvoří 20 % ozbrojených sil muslimové. Číslo z Německa nebyla publikována, nicméně už v roce 2012 byl zahájen program s cílem nabrat do Bundeswehru co nejvíce muslimů. Poslední údaje hovoří o tom, že v německé armádě jsou desítky extrémistů podezřelých z toho, že chtějí použít armádní zbraně k útokům proti nevěřícím. Gateston Institut nedávno odhalil dokumenty, z nichž je zřejmé, že každý třicátý rakouský voják se odmítá podřizovat nevěřícímu veliteli a nechává si od imáma schvalovat, co může dělat a co nikoliv. Zatím jsou imámové tolerantní. A do toho přichází každých pár měsíců zpráva, že byl v nějaké mešitě odhalen sklad zbraní.

Zkrátka, islámská strana se na válku chystá, strana Západu nikoliv. Navíc v těsném sousedství je islamistický režim Turecka s největší armádou v regionu, navíc výborně vyzbrojenou. To nejlepší, v co mohou Evropané doufat, je tedy uhájení některých území uvnitř islamizované Evropy. Ani oddálení vypuknutí bojů není něčím, na čem by mohla strana Západu vydělat. Převaha islámských dobyvatelů s časem poroste.

Jestliže nechceme válčit, budeme tedy žít v míru? Problém je v tom, že možnost rozhodovat mezi válkou a mírem má jen ten, kdo je dost silný. Slabší bývá častěji v situaci, kdy má na výběr mezi válkou a podrobením se. V tomto případě by se nejednalo o podrobení velkomyslnému civilizovanému nepříteli, nýbrž drancujícím bandám podobajícím se spíše noční můře z evropského starověku či středověku. Jedinou variantou vůči válce mohou být dobytá území, hořící domy, zohavené mrtvoly a křik žen odvlékaných do sexuálního otroctví.

Pilotní projekt Rotherham

To je obraz, který už je za hranicí toho, co je mozek většiny z nás schopen akceptovat. Je ale nereálný? To ukazuje dění v britském městě Rotherham a jeho okolí, kde pákistánské gangy během deseti let unesly nejméně 1 400 britských nezletilých dívek, udělaly z nich otrokyně, prodávaly je na sex atd. Některým dívkám vypálili pákistánští majitelé své znamení žhavým železem. Později se ukázalo, že se tak dělo s vědomím britské policie. Policisté se ovšem báli, že budou obviněni z rasismu a islamofobie, takže vše tolerovali a zasahovali proti rodičům dívek. Poté, co se aféra provalila, nebyl volán k odpovědnosti ani jeden výše postavený policejní důstojník. Na islámské straně se nenašel nikdo, kdo by vyjádřil lítost či omluvu. Rotherham byl největší takový případ, ale nebyl zdaleka jediný.

„Odpovědnost za budoucí krutosti na obou stranách nesou ti, kdo otevřeli dveře imigraci a přenesli konflikt civilizací do ulic evropských měst.“

To je pravděpodobně jen malá ukázka toho, jak bude vypadat život na územích s islámskou většinou. Někteří zkusí konvertovat k islámu, ale nepomůže jim to, protože jsou běloši. Další zjistí, že se tím jen dostali do permanentní války mezi islámskými skupinami, která dost možná skončí vítězstvím těch nejhorších radikálů.

Je to opravdu horší než válka? Rozhodně to není bezpečnější.

Je naděje, že se muslimové přizpůsobí Evropanům?

Taková prognóza dalšího vývoje naráží v podstatě na dva protiargumenty.

Porodnost islámských populací v Evropě poklesne tak, že se v zásadě srovná s původním evropským obyvatelstvem. To není tak naivní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Některé islámské státy, kde došlo k obrovskému růstu počtu obyvatel, totiž zároveň zaznamenaly pokles

počtu dětí v rodinách. A třeba Írán má problémy zajistit prostou reprodukci obyvatel. To by mohlo vyvolat naději, že k něčemu podobnému dojde i v Evropě. Jak tomu tedy je? Odpověď není jednoduchá, protože nejsou zveřejňovány statistiky narozených dětí podle náboženství. Navíc je tomu často tak, že malí muslimové mají matku nemuslimku. Můžeme tedy jen soudit z vedlejších znaků, jako např. rychlý nárůst křestního jména Mohamed mezi novorozenci, a omezených studií. Celkový obraz skutečně ukazuje, že osm dětí na ženu, které jsou někdy uváděny, je nadsazený údaj, tak vysokou porodnost nejspíš mají jen radikální salafisté. Nicméně míra porodnosti původního evropského obyvatelstva klesá na tak nízké hodnoty, že i pouhé 3 - 4 děti na ženu by muslimům stačily k rychlému přechíslení občanů Západu. Navíc musíme brát v úvahu, že v mnoha muslimských rodinách je více než jedna manželka a že s růstem fundamentalismu poroste i počet dětí.

Muslimové se budou integrovat. Jejich islám přestane být „politickým islámem“, tvrdí se. Tím se myslí, že si osvojí základní civilizační hodnoty západu a z jejich islámu se stane jen neškodná folklórní záležitost. Takoví muslimové skutečně existují. Podle výzkumů renomovaných institucí typu Pew Research a Berlínského centra pro sociální výzkum se jedná o čtvrtinu až třetinu muslimů žijících v Evropě. Problém je ale v tom, že ty umírněné najdeme spíše ve starších generacích. Každá další generace muslimů vyrostlých v Evropě je radikálnější než jejich rodiče, a nezdá se, že by se tento trend měl změnit.

To je v plném souladu s teorií, kterou už před lety formuloval americký sociolog Peter L. Berger. Fundamentalismus podle něj vzniká primárně na hranicích civilizací. Pohled na nevěřícího narušuje psychickou stabilitu, protože to, co bylo pokládáno za samozřejmé, přestává být samozřejmým.

Pak existují jen dvě možnosti. Buď zahodit svou identitu a také se stát nevěřícím, nebo se vrátit k základním hodnotám vlastní kultury. A navíc, kdo by se chtěl integrovat do civilizace, která zaniká a jejíž příslušníci nejsou schopni ubránit vlastní území a ochránit vlastní ženy?

Ať tak nebo onak, všechny dosavadní pokusy o řízenou integraci muslimů do evropských společností skončily totálním krachem. Absolventi integračních kurzů se zapojují do teroristických útoků, v jednom případě se dokonce jednalo o držitele evropského vyznamenání za přínos k integraci. A nikdo nepředložil žádný další realistický návrh jak postupovat dále – veškeré publikované návrhy směřují k tomu, že by se původní Evropané měli přizpůsobit kultuře nově příchozích, nikoliv naopak.

To všechno směřuje k závěru, že úplné zmizení Západu je neodvratné. Ve skutečnosti ale dějiny málokdy probíhají tak přímočaře. Můžeme spíše předpokládat, že události v různých regionech se budou odehrávat různou rychlostí a že se projeví řada faktorů, které dnes ještě ani nevidíme.

Evropané už mnohokrát osvědčili, že se dokáží rychle adaptovat a rychle nacházet nová řešení, jsou-li pod tlakem. Navíc můžeme s jistotou počítat s dalšími generačními posuny a konflikty. Zatímco nedávno dorostlá generace byla vychována v pohrdání vlastní kulturou a submisivitě vůči islámu, další generace budou formovány každodenními útoky a vědomím nepřátelství.

Vyhraje nelítostnější

Navíc příklad Izraele po druhé světové válce ukazuje, že pokud jsou vytvořeny správné podmínky, může se lidské chování změnit neuvěřitelnou rychlostí. Izraelcům stačily tři roky k tomu, aby se změnili z národa ovcí na národ vlků. Dnes drží šest milionů Izraelců v šachu stovky milionů muslimů. Jsou do značné míry závislí na pomoci z USA, ale nemylně se. Schopnost prosadit své zájmy v cizí zemi je svědectvím o agresivní politice, je to něco úplně jiného než čekání na to, zda se spojenec smiluje a dodrží závazek.

V každém případě ale platí, že pokud Západ v některých regionech přežije, bude to opravdu jiný Západ, než ho známe dnes. Už to nebudou ony mírumilovné otevřené společnosti. Jak před časem napsal česko-německý politolog žijící v Hamburku Petr Robejšek, v konfliktu civilizací neplatí pravidla. Když byly hranice Evropy otevřeny pro džihádisty, kteří předtím na blízkém východě uřezávali lidské hlavy, bylo tím rozhodnuto, že se budou řezat hlavy i v Evropě. Zbývá už jen otázka, které hlavy budou uřezány a které zůstanou na krku. Přežijí ti, kdo projeví méně soucitu s protistranou.

Dnes je nám něco takového natolik proti mysli, že mnozí z nás by raději zemřeli, než by takto zhrubli. Pokud ale alespoň část Západu přežije, budou to ti, kteří takové zábrany mít nebudou. Tak jako jejich praotcové, kteří v reakci na islámské krutosti napichovali hlavy tureckých zajatců na svá kopí.

Nicméně pokud to bude stačit k uhájení vlastní civilizace, pak je slušná naděje, že se Západ někdy v budoucnu opět vrátí k humanismu a citlivosti, jak to již opakovaně dokázal. Že zajistí bezpečí nejen vlastním občanům, ale také těm, kdo budou na Západ utíkat a budou ochotni se asimilovat. Na rozdíl od dnešního stavu, kdy odpadlíci od Islámu žijí ve Francii či Nizozemí ve stejném strachu, v jakém žili v arabských zemích.

Pokud to stačit nebude, pak se naše část světa stane islámskou a islám se stane více fundamentalistickým, než jakým je dnes. Bez naděje na jakoukoliv pozitivní změnu kdykoliv v budoucnu.

V každém případě platí, že cenou za přežití bude, že se z nás stanou suroví lidé. Konec konců, i autor této knihy měl původně představu, že stráví zbytek života v galeriích a poslechem operní hudby. K tomu jsem byl vychováván, nikoliv k burcování do boje. Ale život šel jinudy.

Vražedná pýcha elit

Co způsobilo, že se Západ dostal do tak bezvýchodné situace? Odpovědnost nesou ti, kdo otevřeli dveře imigraci a přenesli konflikt civilizací do ulic evropských měst. Někteří se zaštiťovali humanitou, ale skutečnou pohnutkou byla většinou chamtivost. Ale poté, co víme, je příliš těžké vinit jedince.

Dokonce, i když jsme nuceni s nimi bojovat nebo když se je snažíme popohnat k odpovědnosti. Rozhodlo to, že vznikly anonymní mechanismy produkující špatné typy osobností a posilující šíření špatného chování a špatných myšlenek. A že se nenašel nikdo, kdo jim včas porozuměl a včas věnoval dostatek energie tomu, aby je zastavil. Aby vypnul stroj sebevraždy Západu.

Krize Západu nedává žádné poučení, které by platilo i mimo Západ, protože jiné civilizace stojí na jiných hodnotách a jsou silné každá něčím jiným. Nicméně poučení pro nás samotné formulovat lze.

Lidé na Západě se nechali příliš snadno připravit o princip svobodné diskuze. To, kvůli čemu umíraly celé generace osvícenců a vlastenců, bylo ve druhé polovině 20. století hozeno do koše. Svoboda slova byla příliš snadno nahrazena politickou korektností a vnucováním jediného správného názoru.

Nejen v zemích sovětského bloku, ale i ve svobodném světě. Kdyby svobodná diskuze přežila, bylo by brzy jasné a všeobecně akceptované, že dosavadní podoba imigrace a integrace je neúnosná. Bylo by také jasné a všeobecně akceptované, že islám představuje specifický fenomén, který vyžaduje zvlášť obezřetný přístup.

Jakmile nějaká skupina lidí dojde k přesvědčení, že oni sami jsou něco lepšího než ostatní a že jsou určeni k tomu, aby ty ostatní vedli, poučovali, převychovali atd., pokaždé to skončí katastrofou. Bez výjimky.

Civilizace sebedestrukce

To jsou fakticky zásady, které už téměř před 100 lety formuloval Karl R. Popper ve svém konceptu otevřené společnosti.

Nicméně s odstupem si můžeme všimnout ještě něčeho. Západní civilizace projevuje v posledním století neuvěřitelnou míru sebe destruktivních tendencí. Zplodila marxismus nikoliv ve smyslu zájmu o nižší třídy, nýbrž jako smrtící hegelianskou utopii. Poté nacismus, poté multikulturalismus, nyní se na obzoru vynořuje další hrozba – jako už tradičně děsivě podceňovaná – autonomní bojové stroje. Technologičtí vizionáři varují, že scénář známý z filmu *Terminátor* se může docela dobře naplnit. Ale to už by byl úplně jiný příběh.

Konec knihy by měl být optimistický. Máme však jen velmi málo důvodů k optimismu, nemají-li to být jen přihlouplé řeči nepodložené jakoukoliv analýzou. Připomenu ale motiv, který najdeme – nezávisle na sobě – u kolébky různých zdrojů naší civilizace i v některých civilizacích dalších. Tento motiv vyjadřuje, že i když nemůžeme změnit gigantické síly, jaké hýbou světy a civilizacemi, občas nastávají chvíle, kdy čin obyčejného smrtelníka může hrát rozhodující roli. Možná je za tím nějaké hlubší pochopení skutečnosti, možná se jen něčím takovým potřebujeme utěšovat. Ale je dobré usilovat o takový život a takové jednání, jako by to možné bylo.

Právě tohle přesvědčení – spolu s přesvědčením, že nikdy nevíme předem, kdo tím smrtelníkem bude a kdy ta chvíle přijde a že tudíž každý člověk má jedinečnou obrovskou hodnotu – přispělo k tomu, že se stal Západ tím nejlepším, co se kdy v dějinách lidstva objevilo.

V této kapitole jsem se pokusil vyjádřit, že:

1. i kdyby se západní civilizace rychle vzpamatovala (tj. došlo k revoluční změně v sociální struktuře), islámská komunita v Evropě je již příliš silná;
2. návrat ke světu, jaký byl před 20 či 30 lety, již není možný;
3. není naděje, že by se muslimové smířili s hodnotami západní

- civilizace nebo že by jejich porodnost klesla na evropskou úroveň;
4. to nejméně špatné, v co mohou Evropané doufat, je rozdělení na islámské a neislámské regiony, tedy jakási forma apartheidu;
 5. je vysoce nepravděpodobné až nemožné, že by takové rozdělení mohlo proběhnout nenásilně;
 6. i takové rozdělení na oblasti by bylo jen předeheurou k dalším válkám mezi islámskou a neislámskou populací;
 7. tyto války budou vedeny bez pravidel a tudíž nesmírně brutálně;
 8. ta strana, která nebude postupovat dost nemilosrdně, odsoudí sama sebe k porážce;
 9. pokud Evropané některé regiony dlouhodobě uhájí, je naděje, že v budoucnu budou obnoveny hodnoty Západu jako milosrdenství, humanita a pokrok.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Ayan Hirsi Ali *Kacířka*.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Je vlastně jen takovým dodatkem, který dosud řečenému dává status sociologické teorie

V předcházejících kapitolách jsem se pokusil popsat, jak funguje motor západní civilizace a proč se zadrhl. Ale pořád to bylo jenom takové vyprávění. Někoho zaujalo, někoho ne, někoho možná dokonce pobouřilo. Odkázal jsem na stovky faktů, které naši teorii podporují a které je možné snadno dohledat. Pokud si dá čtenář víc práce, najde další stovky a tisíce takových podporujících faktů.

Jenže pokud budete ochotni vynaložit opravdu hodně námahy, můžete najít také fakta svědčící o existenci mimozemských civilizací, neškodnosti islámu nebo třeba o tom, že žádná masivní migrační vlna neprobíhá. Jakmile máme teorii, vždy je možné najít něco, co tu teorii podpoří. Povrchní přístup říká, že vědecký je takový přístup, který věnuje dost pozornosti hledání takových podporujících faktů. Lidová představa k tomu dodává, že by to mělo mít povahu tabulek, grafů, složitých souvětí a neobvyklých slov. Jenže v tom skutečná věda není. Poctivý vědecký přístup nespočívá v machrování tabulkami a grafy, ale v tom, že badatel akceptuje pevný systém pravidel, který mu umožní, aby si včas všiml chyb a zavrhl nepravdivá tvrzení.

Nikdy nedosáhneme plné jistoty pravdy, ta patří do náboženství. Ale západní společnosti udělaly tu zkušenost, že pokud se někdo systematicky zbavuje nesmyslů, je dobré ho brát vážněji. To, co takový člověk říká, je o něco spolehlivější než tvrzení těch, kdo se nesmyslů nezabývají. V tom spočívá západní empirická věda. Ne v tabulkách a grafech.

Velký metodolog vědy Karl R. Popper to shrnul do koncepce tzv. falsifikátorů. Můžeme ji shrnout jednoduchou otázkou. Co by se muselo

stát nebo být objeveno, abys uznal, že tvoje teorie je chybná? Pokud nic takového neexistuje ani potenciálně, pak to znamená, že tvoje teorie je správná bez ohledu na fakta. Pak se ale nejedná o vědeckou teorii, nýbrž o nějaké kvazináboženské přesvědčení. Schválně zkuste někdy dát takovou otázku svým přátelům s neobvyklými názory. Co by se muselo stát, abys uznal, že svět neřídí židovští ilumináti? Co by se muselo stát, abys uznal, že Američani na Měsíci opravdu byli?

To klade stejné břemeno i na nás. Co by se muselo stát, aby Petr Hampel uznal, že jeho teorie vývoje Západu a konfliktu s islámem je chybná? Aby bylo možné takové události formulovat, shrnul jsem vše podstatné z předcházejících kapitol do 15 jednoznačných tezí. Pokud další vývoj kteroukoliv z nich vyvrátí, znamená to, že teorie vyložená v této knize potřebuje úpravu, nebo dokonce, že je zcela chybná.

Teze první: Všechny podstatné oblasti života moderní západní společnosti jsou řízeny byrokratickými aparáty.

Tuto tezi uznáme za chybnou, pokud se objeví důležitá oblast života (určitý významnější typ podnikání, školství, obrana, sektor energetiky, nějaká část zajišťování sociálních služeb atd.), kde budou lidé a malé skupiny rozhodovat samostatně, aniž by podléhaly jednotným pravidlům centrálně stanovovaným a vynucovaným, ať už by tou autoritou byl stát, korporátní provozovatel infrastruktury či jiná centrální autorita.

Teze druhá. Ve velkých byrokratických aparátech vzniká samostatná vrstva vedoucích úředníků (manažerů), kteří se od nižších úředníků (manažerů) odlišují osobnostními charakteristikami a přístupem k moci i k rozhodování o významných finančních částkách.

Tato teze by byla vyvrácena, pokud by začaly vznikat velké organizace, které by byly skutečně demokratické v tom smyslu, že by všichni členové nebo aspoň většina členů měla srovnatelný vliv na rozhodování.

Teze třetí. Vedení byrokratických organizací vytváří společnou vrstvu napříč organizacemi, národy a obory působení. Její příslušníci cítí silnější loajalitu k mezinárodní vrstvě superbyrokratů než ke svým podřízeným.

Tato teze by byla vyvrácena, kdyby se v některé skupině velkých organizací objevilo vedení, které by mělo svou mentalitou, zájmy i četností kontaktů blíže ke svým podřízeným, případně národním spoluobčanům než k manažerům jiných organizací. Samozřejmě za předpokladu, že to bude stabilní jev a nikoliv krátkodobé chování několika podivínů. Tradičně bývala takovou oddělenou oblastí armáda, ale i zde již převládlo vytváření oddělených elit. Dalším příkladem jsou technologická odvětví, kde se vedoucí pracovníci kdysi cítili víc „ajťáky“ než manažery, ale i zde trend směřuje ke standardní byrokracii s jasně vymezenou vládnoucí vrstvou.

Nicméně pokud by trend šel opačným směrem, museli bychom uznat, že naše teorie je chybná. Dobrým indikátorem by mohlo být, do jakých rodin se žení a vdávají děti manažerů. Jestli si berou děti manažerů z jiných organizací nebo děti nižších pracovníků ze stejné organizace.

Teze čtvrtá. Mezinárodní byrokratická superelita (označujeme ji termínem nová aristokracie) si vyvinula vlastní kulturu, životní styl a hodnotový systém, které její členy oddělují od příslušníků nižších tříd v jednotlivých národech. Nejbohatší rodiny vlastníků bank, korporací apod. fakticky splynuly s byrokratickou superelitou.

Tato teze by byla vyvrácena, kdyby začalo docházet ke sbližování elity s národními nižšími třídami ve kterékoliv zemi Západu. Nemáme ovšem na mysli „kulturní všežroutství“ spočívající v tom, že příslušníci elit chodí do chudinských hospod jako na safari, ale skutečné sbližování, včetně niterného akceptování stejných životních hodnot. To, co hledáme, by mohlo vypadat např. tak, že se případy à la Alice Weidelová (bývalá bankéřka Goldman Sachs vedla volební kampaň pro lidovou Alternativu pro Německo) v určité části světa nebo v určitém sektoru stanou běžnými. Druhá nutná podmínka je, že taková angažovanost přestane přinášet status nežádoucí osoby mezi novou aristokracií.

Teze pátá. Nová vládnoucí třída má tendenci podporovat opatření směřující k likvidaci národních států i národů jako etnicky a kulturně

relativně homogenních celků schopných asimilovat jedince přicházející zvenčí.

Tato teze bude vyvrácena, pokud se objeví vlastenečtí manažeři, komentátoři, politici, intelektuálové, univerzitní učitelé atd. Takoví lidé existují i dnes, nicméně vesměs za své postoje platí vyloučením. Hledáme situaci, kdy takový postoj bude bezproblémově tolerován nebo dokonce oceňován. Pokud by se tak stalo, uznáme, že naše teorie je chybná.

Teze šestá. Elita podporuje masovou migraci z jiných civilizačních okruhů do zemí Západu.

Této teze bychom se museli vzdát, pokud by příslušníci elit podpořili stavby plotů na hranicích, striktní postup proti ilegálnímu překračování hranic a deportace. Případně pokud by podpořili taková opatření, kdy nepřizpůsobení se evropským hodnotám by znamenalo rychlou deportaci.

Teze sedmá. I když existují jednotlivé skupiny a projekty usilující o masovou imigraci do Evropy a o likvidaci kultury dosavadních evropských národů, fakticky se jedná o společné přesvědčení celé nové aristokracie jako sociální vrstvy. Likvidace kteréhokoliv konkrétního projektu či spolku by tedy nepřinesla zvrát situace.

Tato teze by se ukázala jako chybná, pokud by začaly strany typu AfD nebo Národní fronta vyhrávat volby v luxusních vilových čtvrtích. Posuzovanou tezi bychom museli pokládat za vyvrácenou i v případě, že by příslušníci superelity začali masově vytvářet spolky na obranu západní kultury a civilizace, nebo se začali v takových spolcích angažovat. Samozřejmě by ji vyvrátil i hypotetický případ, kdy by bombový útok připravil o život všechny členy klubu nadnárodního elitářského diskuzního klubu Bildenberg a následovala by úplná změna imigrační politiky.

Teze osmá. Mezi příslušníky elity jsou lidé, kteří v základních civilizačních otázkách vidí situaci stejně jako příslušníci nižších tříd. Nemohou se však projevit, protože by tím utrpělo jejich postavení.

Tato teze bude vyvrácena, pokud se objeví významnější počet celebrit,

které budou zastávat politicky nekorektní postoje, aniž by se staly terčem útoků od jiných příslušníků stejné vrstvy.

Teze devátá. Pro dosažení úspěchu mezi byrokratickou elitou je třeba jiných vlastností než pro dosažení úspěchu ve válečnictví, sportu, řemesle, vedení domácnosti apod. Obstojí ti, kdo jsou schopni bojovat o vliv, hrát velmi složité vztahové strategické hry a zároveň jsou ochotni přistoupit na extrémní přizpůsobení požadavkům skupiny. Byl vytvořen celý systém výběru takových lidí. V důsledku toho mají příslušníci elit nízkou schopnost absolvovat konflikty, neradi nesou odpovědnost, neradi prosazují výrazně nová řešení. Muži mají nižší míru maskulinity než muži v nižších společenských vrstvách.

Tuto tezi bychom museli opustit, kdybychom byli svědky výrazné změny chování směrem k vyšší bojovnosti, vyšší chuti absolvovat přímé konflikty, k výrazně maskulinnějšímu chování manažerů, politiků, intelektuálů atd. Nebo by se objevily sociálně psychologické studie, které by něco podobného konstatovaly.

Teze desátá. Islám se vrací ke své civilizační logice, která je naprosto neslučitelná s civilizační logikou Západu.

Tato teze se ukáže jako chybná, pokud v islámských komunitách dojde k sexuální revoluci nebo alespoň vznikne taková forma islámu, která bude akceptovat základní západní požadavky na občanské svobody a rovnost lidí (v západním významu těch slov). Další nutnou podmínkou je, že tento „islám s lidskou tváří“ se stane dominantním proudem, aniž by k tomu bylo zapotřebí setrvalého vnějšího tlaku. Třeba v Berlíně existuje reformní mešita. Pokud bude učení této reformní mešity přijato většinou muslimů žijících v Německu nebo pokud bude dokonce některá z nadnárodních islámských autorit přinucena, aby tento reformní islám uznala za legitimní, potom i my uznáme, že jsme se mýlili.

Teze jedenáctá. Kombinace výše uvedeného, a možná i další faktory, způsobily, že mechanismus sociální kontroly, který měl původně povzbuzovat k obraně civilizace a trestat ty, kdo nebojují dost horlivě,

začal fungovat obráceně. Odměňuje kapitulantství a trestá obranu vlastní civilizace.

Tato teze by mohla být vyvrácena třeba tak, že o lidech, o kterých se dnes píše jako o xenofobech, islamofobech atd., začne být psáno s úctou, stanou se celebritami, budou jim nabízena přední místa na univerzitách apod. A naopak budou velmi ostře kritizováni propagátoři multikulturalismu, případně dokonce omezováni, trestáni, budou jim blokovány účty na sociálních sítích apod.

Teze dvanáctá. Pohled, který usiluje o likvidaci národních kultur zemí Západu a který je typický pro byrokratickou superelitu, přebírají i dvě další skupiny. Jednak ti, kdo aspirují na členství v této superelitě, a potom neúspěšní lidé, pro které je domnělá příslušnost k superelitě (spočívající ovšem pouze v opakování názorů) zdrojem zachování sebevědomí.

Tuto tezi by smetla změna politického chování těch skupin, které jsou ve společenském žebříčku těsně pod superelitou, a to změna v tom smyslu, že by v těchto skupinách začaly výrazně převládat vlastenecké a antiimigrační postoje.

Teze třináctá. Způsob, jakým se elita udržuje u moci, případně tuto moc zvyšuje, má vysoce destruktivní vliv na prakticky všechny oblasti života, včetně rodiny, morálky, podnikání, náboženství, vzdělání a kultury.

Tohoto tvrzení bychom se rádi vzdali, kdyby vedení alespoň některých byrokratických aparátů prosadila opatření, jaká usnadní podnikání, podpoří sociální soudržnost, zvýší schopnosti žáků opouštějících školy, zvýší pevnost rodin atd.

Teze čtrnáctá. Dokud elita drží své postavení dostatečně pevně, nedojde k žádné významné společenské změně. Bez ohledu na to, jak zoufalé a neúnosné bude postavení nižších tříd, stávající trendy budou pokračovat. Neexistuje žádná „hranice, kdy by lidé řekli Dost!“.

To může být velmi snadno vyvráceno tím, že taková změna přijde. Např. spontánní lidová revoluce.

Teze patnáctá. Mocenská převaha současné elity bude erodovat, možná dokonce až k jejímu rozpadu. Hlavní příčinou budou vnitřní spory, pravděpodobně spojené se stále ostřejšími boji o zdroje. Mezi těmi vzácnými zdroji nebudou jen dotace, granty a rozpočty, ale také bezpečnost.

Toto tvrzení bude vyvráceno, pokud uvidíme, že vládnoucí elita je nadále jednotná, neobjevují se v ní vnitřní spory, žádná její část nekoketuje s kacířskými myšlenkami typu zpochybňování multikulturalismu a že je schopna ovládat mysl a chování nižších tříd minimálně ve stejné míře jako dosud. To by znamenalo například, že protestní politické skupiny budou stále méně úspěšné nebo si osvojí ideály elit. Také by to znamenalo, že se podaří eliminovat nesouhlasné hlasy ze sociálních sítí a alternativních médií a nedojde k vytvoření nových kanálů. Pro vyvrácení teze by stačil samotný fakt, že by došlo ke stabilizaci společenské a politické situace a tato stabilita by vydržela po dobu několika let.

- *nebudou vytvářet izolované komunity, pokud k tomu nebudou nuceni,*
- *nebudou se snažit prosadit své zvyklosti na úkor západních,*
- *mezi imigranty probíhají takové bezpečnostní prověrky, které brání vstupu významného počtu teroristů,*
- *ostatní muslimové nebudou teroristům poskytovat oporu,*
- *bude možné vymáhat dodržování zákonů i tam, kde bude větší počet muslimů.*

Mohli se mýlit, to se stává. Vznikla jim ale povinnost uznat, že se mýlili a vzdát se svých předchozích chybných tezí. Stejně jako to udělal Chamberlain. Když viděl, že se v Hitlerovi mýlil, uznal to a rezignoval. Tak jednají čestní lidé. V roce 2018 můžeme konstatovat, že ti, kdo popisují situaci jako konflikt civilizací, nejen že vidí skutečnost přesněji,

ale mají také převahu morální a metodickou. Dokonce i v případě, že se v jednotlivostech mýlí. Protože my jsme ochotni své případné omyly uznat a vzdát se jich, nepoužíváme inkviziční prostředky k zakrytí vlastních chyb. Jak ukázal již zmíněný Karl R. Popper, právě tento nekonečný sled omylů a jejich rozpoznávání je tím, co udělalo ze Západu nejlepší místo v lidských dějinách.

Co z toho vyplývá

Před pár lety nám tvrdili multikulturalisté, že:

- *muslimové jsou schopni a ochotni se integrovat do evropských společností,*
- *jsou schopni a ochotni si osvojit základní evropské hodnoty, především osobní svobodu a rovnost všech lidí,*

- -

Chcete-li si rozšířit obzor, doporučuji k přečtení knihu Karla R. Poppera *Otevřená společnost a její nepřátelé*.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Která odpovídá na ty nejčastější otázky, jež dosud nebyly zodpovězeny

Blížíme se ke konci. V předchozích kapitolách jsem nabídl vysvětlení, proč měly události v Evropě právě takový průběh, jaký měly. Čtenář se dozvěděl, co z toho vyplývá pro další vývoj. Dostal snad i určité podněty a návody, co může dělat on osobně, aby vývoj posunul směrem k přežití západní civilizace.

To ale ještě neznamená, že byly objasněny všechny otázky a nejasnosti. Proto na závěr připojuji kapitolu, kde se snažím odpovědět na to, co nejčastěji vrtalo hlavou účastníkům mých besed a na co se nejčastěji ptaly moje kontakty ze sociálních sítí.

Kdy budou všichni ti, kteří tuto zvrácenost světa záměrně dopustili, potrestáni a jak?

Náš smysl pro spravedlnost volá po tom, aby byli jasně identifikováni a potrestáni viníci, ale skutečnost je složitější. Jak jsem ukázal v předchozím výkladu, neosobní společenské síly hrály větší roli než jednotlivci. Spíš je tomu tak, že jednotlivé osobnosti mohly vývoj zvrátit a selhaly. Navíc nepředpokládáme, že další události budou mít podobu jednoznačné revoluce a nastolení nového režimu. Spíš můžeme čekat postupné rozpadání režimu stávajícího, pád do chaosu a násilí a vytváření zón, ve kterých bude západní civilizace přežívat.

Navíc je možné, že běžní Evropané z nižších tříd budou vděční za každého příslušníka nové aristokracie, který se k nim přidá se svými schopnostmi a zdroji. Na tribunály nebude čas, odhaduji.

Proč byla v knize vynechána role NWO?

Teorie NWO (New World Order, Nový světový řád) předpokládá, že

existuje nějaká skupina velmi bohatých a mocných lidí, kteří mají jasný plán, jak změnit svět, a kteří mají také zdroje dostatečné k tomu, aby tento plán prosadili.

Samozřejmě se to nedá vyloučit, nicméně dosud se nepodařilo identifikovat takovou skupinu jasně ohraničenou v tom smyslu, že kdyby byli její členové například zničení jediným atentátem, realizace plánu by se zastavila. Spíše jde o to, že existuje společenská vrstva velmi bohatých a mocných lidí, kteří mají přirozený sklon prosazovat právě to, co je domnělým nebo skutečným programem NWO. To zahrnuje, mimo jiné, likvidaci národních států a národních kultur a nastolení globální vlády, která nebude podléhat demokratické kontrole. Je docela možné, že existují nějaké skupiny lidí, kteří k tomu sestavují konkrétní plány, ale nezdá se, že by jakýkoliv z těch plánů byl bezezbytku a detailně naplňován.

Souhlasím s tezí Benjamina Kurase o úpadku vzdělanosti. Mám ale za to, že není příčinou, nýbrž následkem změn, kterými západní civilizace prochází.

Nezmiňujete roli Pandořiny skříňky lidských práv. Jedním z kořenů byla asi Velká francouzská revoluce, resp. Deklarace práv člověka a občana. Boha popřeli, místo něj nastolili člověka. Lidská práva byla použita v rámci Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě 1977 v Helsinkách pravděpodobně jako zbraň proti sovětskému impériu. Dnes se lidská práva množí nade všechny meze, na co si člověk vzpomene, může být prohlášeno za lidské právo. Jedná se o pojem gumový, nevymahatelný, ale velmi dobře zneužitelný. Protikladem jsou OBČANSKÁ PRÁVA, která jsou výsledkem smlouvy mezi občany a státem, jsou zaručená a vymahatelná.

Mám za to, že je užitečné rozlišovat mezi těmi právy, která si lidé vymohli sami a které mají možnost ubránit, a mezi těmi, které jim milostivě poskytuje nějaká vrchnost. Ta první práva vedou ke svobodě,

samostatnosti a celkově dobrým poměrům. Ta druhá vypadají lákavě, ale vedou k nějaké formě nevolnictví. Dichotomie občanské svobody (vybojované) versus lidská práva (poskytovaná státem) to dobře vystihuje.

To však neodpovídá na otázku, proč převládla „lidská práva“ nad „občanskými svobodami.“ Lidé přece stojí spíše o možnost vést normální život než o právo na pravidelnou změnu pohlaví, a spíš o slušné zaměstnání než o život na dávkách. Neustále a bezmezně rozšiřovaná „lidská práva“ ale mohou být výbornou příležitostí pro neustálé navyšování rozpočtů, zvětšování aparátů a vyžadování dalších pravomocí pro specializované byrokratické aparáty.

Můžeme jen spekulovat, zda by šel vývoj výrazně jinudy, kdyby nová aristokracie hájila své zájmy pomocí výrazně jiné ideologie.

Změní se postoje sluníčkářů ve chvíli, kdy bude úplně běžné dívat se v Evropě na ulicích na umírající lidi? Ať už oběti občanských nepokojů, které nutně musí přijít, nebo oběti sociální krize ve chvíli, kdy se sesypou státní aparáty a ty nebudou moci zajistit každému standard k přežití?

Během uplynulých let proběhlo několik milníků, o kterých se předpokládalo, že pokud k nim dojde, změní se postoj nové aristokracie: masové demonstrace za nastolení islámského fundamentalistického režimu, atentáty s desítkami mrtvých, rychlé přibývání počtu útoků, masově probíhající znásilnění či únosy dívek, zvyšování frekvence útoků na několik denně... Ke změně postojů však zjevně nedošlo a nedochází. Pokaždé se objeví nové zdůvodnění, proč je situace vlastně v pořádku a proč jsou hlavním problémem kritici. Podobně bude nová aristokracie schopná vypořádat se s každou další katastrofou, případně prosadit zdůvodnění, že na vině je původní evropské obyvatelstvo.

Postoje „sluníčkářů“ se nezmění, dokud bude dostatek zdrojů pro financování špiček byrokratických aparátů – onoho spojenectví korporací, ministerstev, neziskovek, univerzit, velkých médií apod.

Jak ukončit tuhle šílenost s dovážením imigrantů?

Je možné, že budou prosazena některá dílčí opatření pro omezení imigrace, nicméně významnou změnu nelze očekávat, pokud nedojde k radikální změně sociální struktury a mocenských vztahů uvnitř západních společností.

Nová aristokracie není schopná tento trend zastavit, protože jako společenská vrstva nebyla formována k tomu, aby bránila civilizaci nebo dokonce bojovala.

Co je cílem právě probíhající změny Evropy?

Je obtížné mluvit o konkrétním cíli, ale ti, kdo rozhodují, pokládají za správné, aby byl rozbit dosavadní životní styl a kultura evropských národů a aby namísto toho vzniklo něco nového, co bude od samého začátku pečlivě řízeno příslušníky nové aristokracie. K tomu měl sloužit přísun mas lidí z jiných kulturních okruhů. Namísto předpokládaného smíšení kultur a etnik však dochází k prostému nahrazení. V současné době směřuje vývoj ke stavu méně pestrému a méně tolerantnímu, než jaký byl předchozí život evropských národů.

Už jsem se dozvěděl, že za to může Putin.

Ať už hodnotíme ruský režim a jeho prezidenta jakkoliv, není rozumné připisovat mu tak obrovskou moc, že by mohl vyvolat krizi západní civilizace. Tím spíše, že tato krize začala dlouho před nástupem Vladimíra Putina.

Také jsem se dozvěděl, že za to můžou Židé s malým ž (chazaři) neboli sionisté i Židé s velkým Ž (Jeruzalémští).

Této citlivé otázce jsem se chtěl vyhnout, ale je poctivé to neudělat. Na jedné straně se setkáváme se snahou připsat všechnu vinu za současné dění Židům, což je ještě podporováno některými jejich prohlášeními typu „My Židé se musíme zasadit o to, aby se Evropa stala multikulturním místem“ nebo „jako Žid nemohu připustit diskriminaci muslimů“. Oproti

tomu vidíme, že v oblastech s výraznou muslimskou přítomností se útoky na synagogy a násilí proti Židům stává běžnou součástí každodenního života. Stále více Židů takové oblasti opouští.

Ve skutečnosti je velmi obtížné se v problematice orientovat, protože není možné přesně prohlásit, kdo je Žid a kdo nikoliv. Nejrozumnější seznamy Židů vycházejí z toho, že jejich autor připisuje „židovství“ různým lidem naprosto libovolně. Sám jsem rovněž na některých takových seznamech uveden, ačkoliv pravděpodobně žádného židovského předka nemám.

Můžeme jen usuzovat, že pokud mají Židé v průměru výkonnější mozky než běžná populace, mají také vyšší naději stát se příslušníky nové aristokracie. Vedle toho může hrát roli, že Židé mají možnost imigrovat do Izraele, což snižuje motivaci bránit tu zemi, ve které žijí. To vše by mohlo mít za následek statistickou tendenci sympatizovat s multikulturalismem o něco více než běžná populace. Neznáme nicméně žádné skutečnosti, které by umožnily hovořit o čemsi na způsob židovského spiknutí.

Dozvěděl jsem se, že Merkelová pracovala pro ruskou rozvědku a nyní pro americkou.

Autor této knihy, žel, nemá přístup k seznamům agentů, takže nemůže posoudit, jak je to s Angelou Merkelovou. Z teorie představené v předchozích kapitolách ale vyplývá, že samotná osoba Angely Merkelové není až tak důležitá. Kdyby byl na jejím místě jiný „mainstreamový“ politik, celkový vývoj by byl stejný.

Postoje „sluníčkářů“ se nezmění, dokud bude dostatek zdrojů pro financování špiček byrokratických aparátů – onoho spojení korporací, ministerstev, neziskovek, univerzit, velkých médií apod.

Byli jsme 50-60 let nějak vychovávani. Zjišťuji, že za komunistů bylo lépe. Taky jsem zjistil, že jsem rasista a xenofob i kremelskej. Líbí se

mi, když chlap chce být chlap a žena ženou. Prostě milec starých pořádků. Nelíbí se mi, když nějaký cikán, kterému šlo na Slovensku o život (poté, co tam zpřísnili vyplácení sociálních dávek a uzákonili zodpovědnost rodičů za opakovanou trestnou činnost dítěte), chce kárat český stát za Lety.

To, co je zde označeno jako „staromilství“, můžeme z druhé strany popsat jako typický postoj příslušníka nižší třídy. Brání své hodnoty, svůj pohled na svět, svůj životní styl a především svoji svobodu. Nechce, aby byl jeho životní styl určován příslušníky nové aristokracie, protože intuitivně vnímá, že to by snížilo jeho životní šance.

Pokud se globalizace naplní a vznikne nová rasa, je jedno, jakou bude mít barvu kůže. Podle mě budou sice schopni pracovat v montovně, ale jinak budou úplně blbí.

To je v podstatě popis domnělého či skutečného Kalergiho plánu, kterému jsme se věnovali ve dvanácté kapitole. Nicméně vývoj směřuje jinak – mimo Evropu zůstanou rasy, etnika a kultury takové, jaké byly po staletí či tisíciletí. Západ jako civilizační okruh bude zcela nahrazen islámem, bílá rasa vymizí. Nic nového nevznikne.

Angela Merkelová původně řekla, že multikulturalismus je mrtvý. Teď ale nechává dovážet migranty a toleruje ty nejhorší násilné dopady na původní obyvatele evropských zemí. U státního úředníka sice nelze očekávat logické myšlení, ale to, co dělá Merkelová, překračuje všechny meze. Vždyť se jí to musí přičít nejen jako ženě ale i jako Němce.

Jak jsme ukázali v předcházejících kapitolách, úředník opravdu nejedná logicky. Úředník jedná racionálně v tom smyslu, že se dokáže plně zaměřit na získání dalších výhod v rámci byrokratického aparátu, což vyžaduje v první řadě získání přízně jiných úředníků. Pokud člověk na tuto hru nepřistoupí a neosvědčí požadovaný typ osobnosti, není mu umožněn vstup do vyšších pater mocenské struktury. V případě Angely Merkelové a všech ostatních politiků tedy nejde o to, zda se jí něco přičí

nebo nepřící. Jde o to, zda takové pocity dokáže potlačit a projevovat maximální oddanost požadavkům byrokratického aparátu, a zda dokáže zároveň hrát mocenskou hru vyvažující zájmy nejrůznějších vlivových skupin. Podle všeho to zvládá skvěle.

Jaký je konec detektivky?

To budeme vědět až tak nejdříve za 50 let.

Jaké jevy mohu čekat do 5 let a do 15 let?

V horizontu 5 let můžeme očekávat pokračování současného trendu. Více migrantů v Evropě, radikálnější islám, více násilí, agresivnější jednání multikulturních úřadů. V horizontu 15 let pak rozpadání systému, ještě více násilí, prvky hospodářského kolapsu minimálně na místní úrovni a zároveň agresivnější bílá nacionalistická hnutí, možná už ovládající celé regiony.

To všechno se přece nemůže dít náhodně. A není možné, aby za tím byl jen nějaký „vrátný ze šroubárny“. Je to cílevědomě živeno a podporováno. Kým?

V předchozím textu jsem se pokusil ukázat, že nejde o nějakou konkrétní skupinu lidí, ale o názor převládající v celé společenské vrstvě – nové aristokracii. Tím není vyloučeno, že může existovat konkrétní skupina, která usiluje o docela konkrétní cíl, jako třeba otevření evropských hranic pro neomezenou imigraci, výstavba dalších mešit v určitém regionu, právní změna ve prospěch islamizace apod. Je dokonce pravděpodobné, že takových skupin je celá řada, každá realizuje vlastní aktivity a vývoj v Evropě je v důsledku společným součtem zájmů všech těchto skupin. Zánik kterékoliv z těchto skupin by proto v zásadě nic nezměnil.

Nepřekvapuje mě, že nás elity prodaly. Ale šokuje mě, že nás prodaly tak lacino.

Nová aristokracie v první řadě realizuje svůj vlastní zájem, a tím je likvidace kultury a životního stylu nižších vrstev. Pokud probíhají nějaké platby jako např. podpora evropských vzdělanců ze saudských nadací

nebo dotace od arabských velmožů kupujících evropské nemovitosti, je to jen doplňková motivace. Tím nepopírám, že z hlediska některých jednotlivců může být taková motivace saudskými penězi rozhodující. Nicméně nezapomínejme, že nová aristokracie je schopná vysávat z evropských pracujících nesrovnatelně více prostředků, než kolik by mohla dostat z jakékoliv arabské země.

Vydělají vůbec elity na islamizované Evropě? Vždyť Britové a Francouzi mají stále jaderné zbraně. Přece takový Soros nechce, aby se jejich atomovky dostaly do rukou lidem jako je Anjem Choudary. To by ohrožovalo všechny.

Nevíme, co přesně zamýšlí George Soros, ale zcela jistě je tomu tak, že islamizace Evropy bude mít dramatický negativní dopad i na novou aristokracii. Pokud by bylo násilí omezeno jen na chudinské čtvrti a luxusní vilová předměstí by byla dobře střežena, nemuseli by se příliš starat. Nicméně i miliardář žijící v obrovském sídle se chce občas projít po nábřeží v Cannes nebo posedět v kavárničce v centru Paříže. O tuto možnost již přišli, začalo to být příliš nebezpečné.

Jak jsme uvedli v předchozích kapitolách, v tuto chvíli již není realizován žádný plán. Vše se vymklo z rukou a civilizace se rozpadá. Nová aristokracie není schopná tento trend zastavit, protože jako společenská vrstva nebyla formována k tomu, aby bránila civilizaci nebo dokonce bojovala. Nová aristokracie je zaměřena výhradně na intriky, mocenské hry, vnitřní boje a manipulaci s podřízenými vrstvami. Patří k ní i výběrový mechanismus, který zajišťuje, že do nejvyšších pater mocenské pyramidy se dostanou lidé s povahou dvořana, nikoliv bojovníci.

Vlastně doufám, že počítají s korporátně fašistickým scénářem – nejdřív Evropu oslabí, demontují zbylé občanské svobody – a pak vyvolají válku, muslimy „vykopají“ a zbylá moc jim kompletně padne do klína.

Obávám se, že nová aristokracie není schopna vést brutální válku. Při

násilném konfliktu s islámem zkolabuje.

Je islámský terorismus determinovaný právě tímto náboženstvím? Pokud ano, tak v podstatě není možné tyto lidi jakkoli změnit lidským působením, vzděláváním, jakoukoli materiální podporou.

Terorismus musíme vnímat v širším kontextu. Je pouze jedním z prostředků vedení války jako systematické snahy o ovládnutí cizího území. Někteří muslimové si jako prostředek vybírají terorismus, protože je nejdostupnější. Otázka by tedy měla spíš znít, jestli s islámem souvisí systematická snaha o rozšíření islámské vlády na další území.

Tady zní odpověď jednoznačně ano. I ti nejmírnější muslimové mají za to, že rozšíření vlády islámu na celý svět je něčím žádoucím. Tento prvek je integrální součástí islámu po celé jeho dějiny.

Nemůžeme vyloučit, že někdy v budoucnu vznikne forma islámu bez této mocenské ambice, dosud ale nic nenaznačuje, že by se tak mělo stát v dohledné době.

Souhlasíte s tím, že největší tíha dnes – tak, jako je to obvyklé v těch skutečně kritických chvílích každého národa – leží prostě na „venkovu“?

Nepodceňoval bych městskou chudinu. I ta se mnohokrát ukázala jako velmi důležitá vrstva. Jiné chování venkova je dáno tím, že zde žije jen velmi malý počet příslušníků nové aristokracie i poměrně málo těch, jejichž ambicí je vstup do řad nové aristokracie. Pokud se takoví lidé objeví, zpravidla se stěhují do měst.

Benjamin Kuras a někteří další ve svých knihách ukazují, že hlavní příčinou je úpadek západní vzdělanosti na všech úrovních a její nahrazení povrchností a plytkostí. Proč tuto příčinu nezmiňujete?

Souhlasím s tezí Benjamina Kurase o úpadku vzdělanosti. Mám ale za to, že není příčinou, nýbrž následkem změn, kterými západní civilizace prochází. Čímž nepopírám, že tyto negativní změny dále prohlubuje a urychluje.

Úpadek vzdělanosti souvisí s tím, že mizí společenská vrstva, která byla

strážcem vzdělanosti. Vzdělanci nepatřili ani k prostému lidu ani k vládnoucí třídě. Byli vládnoucí třídou úkolováni, ale nebyli jí bezezbytku řízeni. Za své relativně nezávislé postavení vděčili právě tomu, že lpěli na takové úrovni vzdělanosti, jejíž dosažení bylo poměrně náročné a namáhavé. Věděli, že příslušníci jiných vrstev nejsou ochotni tuto námahu podstoupit – to jim dávalo celkem výhodné mocenské postavení.

S tím, jak se z univerzit a redakcí stává v zásadě běžný byrokratický aparát, začíná i zde převažovat nová aristokracie, často i personálně propojená s novou aristokracií z ministerstev a korporací. Solidní profesori ze staré školy odchází do důchodu jeden za druhým, úpadek vzdělanosti se šíří do všech institucí a do všech vrstev.

Je úctyhodné pokoušet se o obnovu vzdělanosti. Ale nečekejme, že takové snahy budou úspěšné, pokud nedojde k radikální změně sociální struktury západních společností.

- -

Pokud si chcete rozšířit obzor, doporučuji přihlásit se na kurz krav maga nebo jiného bojového umění, vylepšovat kondici a obstarat si zbraň.

PhDr. Petr Hampl, Ph.D. (nar. 1969) je nezávislý sociolog a český vlastenec. Je výkonným ředitelem České společnosti pro civilizační studia, která se zabývá zkoumáním vztahů mezi civilizačními okruhy, a externím spolupracovníkem Institutu Václava Klause.

Vystudoval sociologii na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy, a poté nastoupil do běžného komerčního zaměstnání. Nicméně nepřestával studovat a všímat si okolní společnosti. V roce 2005 začal o těchto poznatcích psát články. Jeho texty si rychle získaly desetitisíce čtenářů. Začaly je přebírat a objednávat časopisy, deníky. Začal být zván do televize a rozhlasu. Pozvánky na besedy přicházely z celé republiky. Přišla i nabídka z Vysoké školy ekonomie a managementu, kde několik let přednášel, a později z Univerzity Karlovy, kde po tři roky působil jako výzkumný pracovník specializovaný na alternativní formy lidského kapitálu.

Po vypuknutí migrační krize Petr Hampl velmi otevřeně poukazoval na její skutečné příčiny a nevyhnutelné následky. Byl proto označen za extrémistu a byl mu zastaven přístup do velkých médií, takže dnes publikuje převážně na alternativních serverech, jako jsou např. Parlamentní listy, Protiproud, Pravý prostor a Nová buržoazie.

PETR HAMPL
PROLOMENÍ HRADEB

Grafická úprava Zdeněk Nováček

Korektura David Maňák

Jako svou 2. publikaci vydalo v roce 2018 nakladatelství
Naštvané matky z.s., Fischerova 690/23, Nové Sady, 779 00 Olomouc

www.nastvanematky.cz

Vytiskla tiskárna Grafotyp, s.r.o., Polská 79/8, 787 01 Šumperk

Počet stran 312, Vydání první

ISBN 978-80-906573-1-1

Obsah

Licencia	2
Titulní strana	3
PŘEDMLUVA JAN KELLER	6
PRVNÍ KAPITOLA je vlastně takovou předmluvou	9
DRUHÁ KAPITOLA Hlavně o tom, proč nás náš mozek zrazuje, když ho potřebujeme nejvíc	14
TŘETÍ KAPITOLA Hlavně o tom, čím je naše civilizace jedinečná	22
ČTVRTÁ KAPITOLA Hlavně o tom, co by znamenal pád Západu pro zbytek světa	32
PÁTÁ KAPITOLA Která je hlavně metodickou odbočkou a pojednává o tom, proč myšlenky a ideály nejsou zdaleka tak důležité, jak to vypadá na první pohled	37
ŠESTÁ KAPITOLA Je rovněž metodickou odbočkou a pojednává především o konspiračních teoriích	45
SEDMÁ MINIKAPITOLA Je poslední metodickou odbočkou a vysvětluje životní postoj, kterému předběžně říkáme „alt-right“	50
OSMÁ KAPITOLA O tom, jak se vyznat v problému, který je nekonečně složitý	52
DEVÁTÁ KAPITOLA Kde začneme od byrokracie, tedy jevu, který na první pohled nemá mnoho společného s civilizační krizí. ALE...	60
DESÁTÁ KAPITOLA Ve které se vyjasňuje, jak je to s těmi elitami	69
JEDENÁCTÁ KAPITOLA Ukáže, že civilizační problémy lze docela přirozeně vysvětlit z pouhého fungování byrokratických aparátů	80

DVANÁCTÁ KAPITOLA O tom, proč chce nová aristokracie nahradit současné příslušníky evropských národů něčím lepším	96
TŘINÁCTÁ KAPITOLA Ve které se už konečně dostáváme k islámu	107
ČTRNÁCTÁ KAPITOLA Kde nám metafora obklíčeného města pomůže pochopit, proč je to ještě horší	119
PATNÁCTÁ KAPITOLA O tom, že to mohlo být ještě mnohem horší	126
ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA O historickém poučení z krizí trochu podobných té dnešní	136
SEDMNÁCTÁ KAPITOLA Hlavně o tom, že nejhůře už bylo a jaký vývoj lze očekávat	149
OSMNÁCTÁ KAPITOLA O tom, co by měli obránci Západu dělat, aby zvýšili naději, že jejich svět bude přece jen zachráněn	156
DEVATENÁCTÁ KAPITOLA Kde nám nezbude než připustit, že máme na výběr už jen mezi válkou, a podrobením se brutálnímu islámskému extrémismu	167
DVACÁTÁ KAPITOLA Je vlastně jen takovým dodatkem, který dosud řečenému dává status sociologické teorie	178
DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA Která odpovídá na ty nejčastější otázky, jež dosud nebyly zodpovězeny	186
O autorovi	196
Tiráž	197